

12813

ALBERT VILA I LUSILLA

16 ANYS D'AUTONOMIA:
UN BALANÇ NORMATIU

INTRODUCCIÓ

Des de l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya fins a la fi de l'any 1996, el Parlament de Catalunya ha aprovat 302 lleis. Si hi afegim els 30 decrets legislatius promulgats per l'Executiu, tenim un conjunt de 332 disposicions amb rang de llei. És un conjunt prou extens, i el temps transcorregut prou llarg, per poder-ne fer ja amb profit una anàlisi de conjunt.

El catalanisme polític va aconseguir de participar amb un cert èxit, en poc més d'un quinquenni, en el disseny de la Constitució i de l'Estatut d'Autonomia, i això sense comptar encara amb un conjunt ben estructurat i hegemònic de partits nacionalistes, sinó construint-lo aïhora, en un procés de configuració de l'espectre polític que no es pot considerar conclòs fins ja passades les primeres eleccions autonòmiques.

Aqueix procés, i tot el que ha vingut al darrere, no està pas lliure de febleses. La principal, perquè és la font de totes les altres, la instal·lació del sucursalisme polític a Catalunya, que els períodes de democràcia de la primera meitat del segle XX semblaven haver esvaït per sempre. Des del punt de vista institucional, el sistema d'autonomia assolit per Catalunya queda lluny d'ésser satisfactori i, el que encara és més important, no té perspectives gaire favorables per la via de la continuació mimètica del camí seguit des de 1979.

Ens cal doncs saber on som, i aplicar un sentit crític a la situació, sense por de desdir-nos d'alguns punts del nostre enfocament si la realitat, tossuda, ens mostra que determinats camins no ens porten gaire enllà.

Saber on som. De balanços no en falten pas, però possiblement no es tracta de la mena de valoracions que més ens convindrien. Habitualment només es fan dues menes de balanços, l'econòmic i el de la gestió administrativa.

Entre els modestíssims pressupostos dels primers anys de funcionament de la Generalitat i els actuals hi ha, certament, una diferència abismal. Si mesurem l'autonomia en simples termes de despesa pública, el canvi és enorme: si la mesurem en termes d'autonomia de la despesa, és a dir, de capacitat d'aparellar lliurement objectius i recursos, no ho es tant, però continua essent força notable. Però si fem la valoració de la balança fiscal, el resultat, com és prou conegut, és fortament negatiu.

Una altra mesura de l'autonomia és la capacitat de gestió que forneix a Catalunya, avaluable amb dades sobre el nombre i la varietat d'àmbits administratius de tota mena que avui

depenen de la Generalitat, i visualitzable en forma de quantitats de tramits, d'oficines i de funcionaris.

Aquestes dues menes de balanc son certament interessants, pero alhora molt parcials. Dissortadament aquesta insuficiencia es tinguda en compte poques vegades: l'actual tendencia a considerar els estats sobre tot com a administradors, gestors i prestadors de serveis porta ineluctablement a la consideracio que amb això esgoten la seva comesa, i fan oblidar la seva funcio primigenia, que es la d'establir un marc general comunament acceptat per a les relacions entre els ciutadans i les seves activitats. Simptomaticament, una mostra d'aquella visió esbiaixada es el lloc comu periodistic - repetit d'una manera gens critica fins i tot per algun politic - que l'accio de més transcendencia politica de cada any es l'aprovació de la llei de pressupostos.

Com que almenys a Europa, la iniciativa legislativa - bé que no la capacitat legislativa - es troba fonamentalment en mans de l'executiu, el menysteniment de l'anàlisi d'aquest vessant potser no té gaire efectes practics: el que valora el ciutadà es una barreja de tot plegat, actuacions legislatives i executives, i les distincions subtils poden quedar, sense massa estralls, en mans dels especialistes.

Però en la situació actual de Catalunya la perspectiva és ben diferent: dit ras i curt, tenim un Govern autonomic que esmerça el gruix de la seva activitat a aplicar no pas la legislacio emanada del Parlament de Catalunya, sino la de les Corts Generals espanyoles, i a executar descentralitzadament les directrius del Govern central. En aquestes condicions no es gens estranya la devaluació del Parlament de Catalunya, posada sovint en relleu, ja que, si d'una banda te, com veurem, una minsa capacitat legisladora, de l'altra es veu obligat, encara, a exercir la seva tasca fiscalitzadora en funcio d'unes premisses politiqués que no són les pròpies. Juridicament potser no, però si funcionalment, el Parlament de Catalunya actua en bona mesura com una mena de fiscalitzador descentralitzat de les funcions que el Govern autonomic, al seu torn, exerceix nomes per delegació.

El més greu del cas és que d'aquesta situació hi ha qui en fa teoria política, i en deriva el programa de l'anomenada administració única, que seria la culminació de l'actual sistema, en què l'autonomia política ha estat substituïda en bona part per la descentralització administrativa.

Molts possiblement pensaran que aquesta és una anàlisi exagerada. Cal pregar-los vivament que examinin amb la màxima atenció al capítol 12, dedicat a Agricultura, Ramaderia i Pesca, ja que la situació d'aquest Departament sovint ha estat posada de model del que podria arribar a ser l'anomenada administració única.

En tot cas, segurament tothom pot convenir sense gaire dificultats en l'oportunitat de l'estudi. La idea bàsica és,

doncs, partint de l'enumeració detallada de les competències que l'Estatut reconeix a la Generalitat, fer per a cada una una anàlisi com més completa millor.

Cal, doncs, començar amb unes consideracions sobre el marc constitucional. Pel que fa a la naturalesa de l'Estat, hi ha una afirmació absolutament crucial, la continguda a l'article 1, que afirma la *indisoluble unitat de la nació espanyola*, afirmació reforçada - no pas matisada - per l'al·lusió a les *nacionalitats i regions*. Algunes vegades hom ha volgut parafrasejar aquest article dient que Espanya era una *nació de nacions*. Deixant de banda l'enginy de la frase com a joc de paraules que sobrevalora el reconeixement aconseguit, cal veure que el que diu realment el text constitucional és gairebé el contrari: no es defineix pas l'Estat com un estat plurinacional, al servei d'un conjunt de nacions iguals entre elles a les quals s'anomenaria *nacionalitats*, sinó d'una nació única - i insoluble - que té unes regions normals i unes altres un xic especials.

Aquesta distinció entre *nacionalitats i regions* no serveix per a gaire cosa més que per a haver-la pogut inscriure en l'article 1r de l'Estatut, però perd tota mena de força quan la nació - o *nacionalitat* - espanyola de matriu castellana no apareix enlloc, ni explícitament ni implícita, com un constituent més d'Espanya. I a més, cap més article de la Constitució, llevat del 3, s'atura a extreure cap precepte concret de l'existència de *nacionalitats*.

Pel que fa a l'article 3 de la Constitució, s'hi estableix una distinció entre dos tipus de territoris, els d'una sola llengua oficial i els de dues, i dos tipus de ciutadans, aquells per als quals la seva llengua es suficient per a tot i esdevé obligatòria per a tothom i aquells per als quals la llengua pròpia es troba sotmesa a la preeminència del castellà. Difícilment això es pot considerar cap tractament favorable del concepte de *nacionalitat*.

Ens trobem doncs a les antípodes d'un sistema com l'actual de Bèlgica, basat en una igualtat institucional i lingüística entre flamencs i valons, o al tradicional de la monarquia hispànica d'abans de 1714, bé que cal reconèixer que en aquella data ja duia un segle i mig de profunda devaluació de fet. A l'actual Constitució espanyola no hi ha pas membres constituents que es reconeguin iguals i pactin, com a tals, un projecte comú.

Pel que fa a la distribució competencial, l'actual Constitució espanyola hi adopta una solució poc tipificable, amb alguns elements, però, que l'acosten a les tècniques adoptades pels estats federals, als quals, si més no des del punt de vista del catalanisme polític, és forçós de referir-se per a qualsevol comparació. Com en alguns estats federals, hi ha dues llistes: la de les matèries de competència de les comunitats autònomes i la de les de competència de l'Estat central, contingudes, respectivament, en els articles 148 i

149 de la Constitució. Fins aquí, doncs, res d'especialment remarcable apart de la limitació de la primera llista.

Pero hi ha tres elements importants a destacar: d'una banda, les llistes són indicatives - podran assumir, diu l'article 148 - i prefiguren el que s'ha anomenat, amb termes poc jurídics, un sistema d'autonomies a la carta; en segon lloc, hi ha una clara invitació a la generalització de l'agrupació territorial en autonomies - avui completament dut a terme -, ja que l'article 69.5 estableix una prima de representació en el Senat exclusiva per als territoris pertanyents a una comunitat autònoma.

El tercer element destacable és que del conjunt dels articles definidors del sistema competencial - 148, 149 i 150 - resulten, almenys, cinc tipus de competències:

- les de l'article 148, que poden ésser assumides per la comunitat autònoma.
- les que no es troben en cap de les dues llistes, que poden correspondre a les comunitats autònomes d'acord amb el que disposa l'article 149.3.
- les de l'article 149 en que es preveu explícitament una possible participació de les comunitats autònomes.
- les de l'article 149 delegables en les comunitats autònomes segons els dos supòsits dels articles 150.1 i 150.2. Cal notar l'ambigüitat de l'expressió que suposadament els delimita: *que per la seva pròpia naturalesa siguin susceptibles de transferència o delegació*.
- la resta de les de l'article 149, no delegables.

A aquesta divisió pentapartida s'afegeix la distinció entre competència legislativa i competència executiva, aludida en termes no excessivament clars en els articles 149 i 150.

Pel que fa a l'Estatut, la situació és tant o més complexa. En principi hi ha tres tipus de competències: les exclusives, que inclouen legislació i execució; les que comporten el desenvolupament legislatiu sobre una base preestablerta i l'execució, i en tercer lloc les purament executives. Però aquest esquema és massa simple i cal fer-hi, almenys, les distincions següents:

- Competències exclusives, constitutives d'una part de l'article 9 de l'Estatut. Exemple: Turisme.
- Competències exclusives condicionades per una competència concurrent de l'Estat, contingudes també a l'article 9 de l'Estatut, on s'indica expressament la concurrència competencial. Exemple: Investigació.

- Competències exclusives condicionades per les bases i l'ordenació econòmica general de l'Estat, que són les contingudes a l'article 12. Exemple: Agricultura i ramaderia.
- Competències de desenvolupament legislatiu i d'execució, que són les contingudes a l'article 10 de l'Estatut. Exemple: Ordenació del crèdit, banca i assegurances.
- Competències plenes, terme atípic utilitzat només en l'article 15 en relació a l'ensenyament.
- Competències només executives, contingudes a l'article 11. Exemple: Propietat intel·lectual i industrial.

Això és l'esquema bàsic; és notable, però, el grau d'enrevessament en la formulació d'algunes de les competències, com ara la d'Indústria. Segons l'article 12.1.2 de l'Estatut, la Generalitat té competència exclusiva en matèria d'indústria, però amb tres tipus de limitacions: 1) les derivades de les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat; 2) allò que determinin les normes de l'Estat per raons de seguretat, sanitàries o d'interès militar i de les normes relacionades amb les indústries que estiguin sotmeses a la legislació de mines, hidrocarburs i energia nuclear; i 3) queda reservada a la competència exclusiva de l'Estat i autorització per a transferència de tecnologia estrangera.

A banda dels articles 9, 10, 11 i 12, n'hi ha d'altres, com el 15, ja esmentat, en què s'estableixen marcs competencials més detallats per a matèries determinades.

Si ja en els sistemes federals de distribució competencial més clara - Estats Units, Alemanya - són freqüents els conflictes de competència, no es estrany que en el cas de l'Estat espanyol aquesta complexitat hagi estat un vehicle ideal per a les tendències políticament limitadores del concepte d'autonomia.

Hi ha, a més, un notable fenomen d'imprecisió terminològica, en que les paraules acaben no significat allò que sembla que signifiquen. Que l'Estatut afirmi que la Generalitat té competència exclusiva - i de les que no tenen cap limitació explícita! - en matèria d'ordenació del litoral i urbanisme, no ha impedit que l'Estat promulgues la llei 22/1988, de Costes, i el real decret 1741/1989, pel qual s'aprova el Reglament general per al seu desplegament i execució, que deixen en quasi no res aquelles competències en les zones properes al litoral. I recorreguts l'una i l'altre davant el Tribunal Constitucional, aquest, amb les sentències 149/1991 i 198/1991, va estimar només molt parcialment els recursos interposats.

Aquesta mena de fets condiciona la forma en què s'ha d'intentar de fer un balanç de l'autonomia real. El primer punt de partença havia de ser, doncs, establir la relació de les competències reconegudes per l'Estatut d'Autonomia. A

continuació, calia l'anàlisi exhaustiva de totes les lleis promulgades pel Parlament de Catalunya i dels decrets legislatius que les modifiquen o revoquen (s'ha pres com a data final el 31 de desembre de 1996). El balanç numèric es ja s'ha dit inicialment, prou satisfactori. Si del nombre passem als títols de les lleis, apareix, a més, un esplet de continguts.

Pero no podem, és clar, quedar-nos en aquest nivell d'anàlisi, i hem de passar a plantejar-nos tres coses: 1) què contenen realment aquestes lleis; 2) fins a quin punt són veritablement autònomes; i 3) com funcionen a la pràctica.

Pel que fa al primer aspecte, aviat es percep un predomini de les qüestions procedimentals i d'organització sobre les coses més substantives. Imaginem, només a títol d'exemple, una llei sobre aigües residuals en que no s'establís que és un residu, ni s'hi tipificassin els residus segons el seu potencial contaminant, ni s'hi establís el tractament que hi ha de fer l'emissor, ni requeries a quins llocs i en quines condicions es pot fer l'abocament. Aquesta seria només una llei procedimental o, en el millor dels casos, una llei que només imposaria obligacions a la pròpia Administració. Doncs aquest justament és el cas de moltíssimes lleis catalanes.

En relació a l'autonomia de les lleis, cal advertir de l'emascarament a que estan sotmesos davant els condicionaments de la legislació bàsica estatal. En el preàmbul de la llei 3/1987 (vegeu punt 5.1.3) es ja constar explícitament que s'hi reproduïx, per raons de coherència interna del text, la normativa bàsica estatal. Moltes altres fan el mateix sense advertir-nos-en. Una cosa semblant passa amb les modificacions successives de les lleis: si en el preàmbul es diu que hi ha hagut una sentència del Tribunal Constitucional que hi obliga, en quedem assabentats; però l'absència d'aquest advertiment no es pas garantia que entre els motius del canvi no hagi també aquest.

Finalment, fins que no es veuen funcionar les lleis, hom no pot fer-se'n una idea precisa. És cert que hi ha lleis que s'esgoten en elles mateixes, com les del dret civil que, un cop promulgades, no són objecte d'aplicació executiva sinó només judicial. Però la majoria exigeixen un desenvolupament i donen lloc a un nombre més o menys gran d'actes administratius.

I atesa l'existència de competències només executives, cal també veure-les funcionar en forma de decrets, ordres, resolucions...

Aquestes darreres consideracions expliquen el contingut del llibre. D'una banda, hi ha la relació comentada de totes les lleis i decrets legislatius. S'ha procurat reflectir en cada cas els aspectes més substantius del contingut de la llei, però s'ha renunciat a afegir-hi cap tipus d'informació addicional i a fer-ne cap mena de valoració externa al propi text legal. O sigui que es deixa que la llei parli per ella

mateixa, a través del preambul, de la part més genèrica de l'articulat o d'un resum succint dels seus continguts.

Peri que fa a la normativa de rang inferior a la llei, es presentava el problema del seu enorme volum, que, almenys atesos els recursos disponibles, feia completament impossible qualsevol mena d'anàlisi exhaustiva. Això ha conduït a l'ús d'un sistema de mostreig capaç de tornar-ne una idea prou aproximada. El sistema emprat assegura, d'una banda, la presència de tots els tipus de disposicions més habituals i, amb l'ajut dels índexs temàtics del Diari Oficial, un mínim de presència significativa per a la gran majoria de les competències.

El material resultant ha estat distribuït en 19 capítols. Els primers es dediquen a les qüestions més internes: organització (1 i 2), finances (3) i funció pública (4). A continuació s'analiza el règim local (5), per tal com des del punt de vista del ciutadà és en certa manera una qüestió interna de l'Administració (de relacions entre administracions, per a ésser més exactes...). Els capítols que van del 6 al 18 examinen els altres blocs competencials (els diguem-ne externs). Aquests blocs s'han agrupat en àmbits, prenent com a base orientativa la divisió del Govern de la Generalitat en Departaments, abans de la fusió d'Indústria i Comerç i prescindint del de Presidència. En aquest darrer cas i en algun altre d'espars s'ha fet servir un criteri d'afinitat temàtica diferent del de la vigent distribució competencial entre departaments.

1. LES INSTITUCIONS BÀSIQUES

1.1. PRESIDENT, PARLAMENT I CONSELL EXECUTIU

1. Estatut

Les institucions cabdals de Catalunya configurades per l'Estatut són el President, el Parlament i el Consell Executiu. Se n'ocupen l'article 29 i els capítols I, II i III del Títol Segon (Articles 30-39) de l'Estatut.

2. Lleis del Parlament, del President i del Consell Executiu

Llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat (DOGC 216).

Aquesta llei regula les institucions cabdals de l'Autonomia de Catalunya: funcions, composició, constitució i dissolució, organització i funcionament del Parlament; estatut dels diputats, elecció i estatut personal del President de la Generalitat, i les seves atribucions; composició del Consell Executiu o Govern, les seves atribucions, el seu funcionament i l'organització de les Conselleries o Departaments, i les relacions del President i del Govern amb el Parlament.

Aquesta llei ha estat esmenada diverses vegades:

Llei 11/1983, de 27 de juny, de modificació de la llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat (DOGC 340).

La modificació fa referència als grups parlamentaris.

Llei 8/1985, de 24 de març, de modificació de la llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya (DOGC 548).

Regula un nou supòsit de dissolució del Parlament: la dissolució a iniciativa del President.

3. Secretaria del Govern

Llei 4/1995, de 27 d'abril, sobre el secretari del Govern i previsions sobre funció pública (DOGC 2048).

Amb aquesta llei es fa possible que es pugui nomenar secretari del Govern una persona que no sigui Conseller i,

ahora, que se li puguin atribuir per reglament funcions altres que les inherents a la seva condició. D'altra part, s'hi estableix que les competències i les funcions en matèria de funció pública, atribuïdes per normes amb rang de llei al conseller de Governació o al Departament de Governació, s'ha d'entendre que són atribuïdes al conseller i al departament competents en matèria de funció pública.

Nota.- Atès al caràcter merament formal d'aquest darrer aspecte, la llei ja no es torna a citar en parlar de la funció pública.

4. Nomenament del Govern

El President de la Generalitat nomena i cessa els consellers. Aquests nomenaments són objecte de sengles decrets, col·lectius o individuals, com ara els següents:

Decret 3/1996, d'11 de gener, pel qual es nomenen els titulars dels departaments del Govern de la Generalitat de Catalunya (DOGC 2153).

Decret 194/1996, de 7 de juny, de nomenament del senyor Pere Macias i Arau com a conseller de Medi Ambient (DOGC 2216).

5. Delegacions

En casos d'absència de Catalunya del President de la Generalitat cal que aquest delegui les seves funcions executives en un conseller. Aquestes delegacions es realitzen d'acord amb l'article 64 de la llei 3/1982. N'és una mostra el decret següent:

Decret 126/1996, de 15 d'abril, de delegació de funcions executives del President de la Generalitat de Catalunya en el conseller de la Presidència des del dia 18 fins al 19 d'abril de 1996 (DOGC 2195).

També es fan per decret els encàrrecs de despatx entre consellers, quan algun s'ha d'absentar fora de Catalunya:

Decret 260/1994, de 3 d'octubre, pel qual s'encarrega el despatx del conseller d'Indústria i Energia, senyor Antoni Subirà i Claus, al conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Francesc Xavier Marimon i Sabaté, des del dia 9 fins al 20 d'octubre, ambdós inclosos (DOGC 1957).

6. Altres disposicions amb rang de llei

Els expresidents del Parlament, en retirar-se, reben una pensió especial, regulada per una llei específica:

Llei 2/1988, de 26 de febrer, sobre assignacions temporals i pensions als Presidents del Parlament, en cessar, i als seus familiars (DOGC 2611).

Les persones que, des de l'any 1980, han exercit el càrrec de President del Parlament tenen dret a percebre una assignació mensual temporal o, suposat que ja tinguin 65 anys, una pensió vitalícia, l'import de les quals és una part determinada de la retribució mensual que correspon a l'exercici del càrrec.

1.2. SISTEMA ELECTORAL

1. Estatut

La disposició transitòria quarta de l'Estatut estableix que una llei de Catalunya regularà el procediment per a les eleccions al Parlament, i estableix, conjuntament amb la disposició transitòria cinquena, el procediment provisional mentre no s'hagi aprovat aquella llei.

2. Llei d'adaptació de la normativa electoral

Llei 5/1984, de 5 de març, per la qual s'adapta la normativa general electoral per a les eleccions al Parlament de Catalunya del 1984 (DOGC 4141).

Tenint en compte que encara no hi havia la llei electoral pròpia de Catalunya, calgué dictar una norma provisional per la qual la normativa d'àmbit estatal vigent en matèria electoral s'adaptés al caràcter i a l'àmbit de les eleccions catalanes. En concret, s'hi aplica el Reial Decret-lei 20/1977, amb les modificacions i les adaptacions derivades del caràcter i l'àmbit de la consulta electoral.

3. Mostra de disposicions diverses

Els permisos laborals per a candidats, apoderats, interventors i electors, tant en les eleccions al Parlament de Catalunya com en les generals i en les locals, són

regulats pel Reial decret 421/1991, pel qual es dicten normes reguladores dels processos electorals, modificat pel Reial decret 563/1993. S'hi aplica també la Llei 3/1980, de l'Estatut dels treballadors i, en el cas dels funcionaris, la Llei 17/1985, de la funció pública de l'Administració de la Generalitat. En son mostra les disposicions següents:

Decret 137/1993, de 7 de maig, pel qual s'estableixen les disposicions necessàries per a la participació dels treballadors en les eleccions al Congrés dels Diputats i al Senat del dia 6 de juny de 1993 (DOGC 1746).

Ordre de 10 de maig de 1993, per la qual s'estableixen les disposicions necessàries per a la participació del personal al servei de l'Administració de la Generalitat i dels seus organismes autònoms en les eleccions al Congrés dels Diputats i al Senat del dia 6 de juny de 1993 (DOGC 1745).

Decret 127/1995, de 3 d'abril, pel qual s'estableixen les disposicions necessàries per a la participació dels treballadors en les eleccions locals del dia 28 de maig de 1995 (DOGC 2042).

1.3. INICIATIVA LEGISLATIVA POPULAR

1. Estatut

(...) La iniciativa popular per a la presentació de proposicions de llei que hagin d'ésser tramitades pel Parlament de Catalunya serà regulada per aquest mitjançant una llei, d'acord amb allò que estableix la llei orgànica prevista a l'article 87.3 de la Constitució. (Art. 32.6)

2. Llei d'iniciativa legislativa popular

Llei 2/1995, de 23 de març, de la iniciativa legislativa popular (DOGC 2035).

Aquesta llei estableix que la iniciativa legislativa popular s'exerceix davant la Mesa del Parlament de Catalunya, mitjançant una proposició de llei, amb el suport de 65.000 signatures, i que en poden ésser objecte les matèries sobre les quals el Parlament de Catalunya pot legislar, exceptuats determinats casos.

1.4. CONSELL CONSULTIU

1. Estatut

(...) Una llei de Catalunya crearà i regularà el funcionament d'un organisme de caràcter consultiu que dictaminarà, en els casos que la mateixa llei determinarà, sobre l'adequació al present Estatut dels projectes o proposicions de llei sotmesos a debat i aprovació del Parlament de Catalunya. La interposició davant el Tribunal Constitucional del recurs d'inconstitucionalitat pel Consell Executiu o Govern de la Generalitat o pel Parlament de Catalunya exigirà com a requisit previ un dictamen de l'esmentat organisme. (Art. 41).

2. Llei de creació del Consell Consultiu

Llei 1/1981, de 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat (DOGC 114).

El Consell Consultiu de la Generalitat dictamina sobre l'adequació a l'Estatut de Catalunya de tots els projectes i proposicions de llei sotmesos a debat i a aprovació pel Parlament de Catalunya, a iniciativa de dos Grups parlamentaris o d'una desena part dels Diputats, o del Consell Executiu, i prèviament a la interposició davant del Tribunal Constitucional de recurs d'inconstitucionalitat pel Govern, o pel Parlament de Catalunya, a iniciativa de dos Grups parlamentaris o d'una desena part dels Diputats. Els dictàmens del Consell no són vinculants.

Aquesta llei fou modificada per la següent:

Llei 13/1985, de 25 de juny, de modificació parcial de la llei 1/1981, del Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya (DOGC 557).

L'esmena afectà la manera com els grups parlamentaris o els Diputats als quals es reconeix la iniciativa poden exercir aquesta i el procediment de tramitació posterior.

1.5. SINDICATURA DE COMPTES

1. Estatut

Sens perjudici del que disposa l'article 136 i l'apartat d) de l'article 153 de la Constitució, es crea la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Una llei de Catalunya en regularà l'organització i funcionament i establirà les garanties, normes i procediments per a assegurar la rendició dels comptes de la Generalitat, la qual serà sotmesa a l'aprovació del Parlament. (Arz. 42).

2. Llei de la Sindicatura de Comptes

Llei 6/1984, de 5 de març, de la Sindicatura de Comptes (DOGC 415).

La Sindicatura de Comptes és l'òrgan de fiscalització de la gestió econòmica, financera i comptable del sector públic de Catalunya, i depèn del Parlament de Catalunya; pot actuar també per delegació del Tribunal de Cuentas, d'acord amb allò que preveu la Llei Orgànica 2/1982, que regula aquest organisme de l'administració central. L'àmbit d'actuació de la Sindicatura de Comptes és constituït per la Generalitat i els seus organismes autònoms, les corporacions locals i els seus organismes autònoms i les empreses públiques i les empreses vinculades, sigui quina en sigui la forma jurídica.

La llei 6/1984 fou recorreguda davant el Tribunal Constitucional, el qual, per sentència del 17 d'octubre de 1988, n'anul·là 3 articles; això va obligar a refer-la, ocasió que s'aprofità, a la vista de l'experiència del funcionament, per reordenar entre els seus diversos òrgans les competències i les atribucions assignades i també per precisar alguns elements del funcionament. Aquest és l'objecte de la

Llei 15/1991, de 4 de juliol, de modificació de la Llei 6/1984, de 5 de març, de la Sindicatura de Comptes (DOGC 1468).

1.6. SÍNDIC DE GREUGES

1. Estatut

Sens perjudici de la institució prevista a l'article 54 de la Constitució i de la coordinació amb aquesta, el Parlament podrà nomenar un Síndic de Greuges per a la defensa dels

drets fonamentals i llibertats públiques dels ciutadans, a efectes de la qual podrà supervisar les activitats de l'administració de la Generalitat. Una llei de Catalunya n'establirà l'organització i el funcionament. (Art. 35).

2. Lleis del Síndic de Greuges

Llei 14/1984, de 20 de març, del Síndic de Greuges (DOGC 421).

Aquesta llei estableix l'organització i el funcionament de la institució del Síndic de Greuges. S'hi defineix la funció de la institució, l'estatut del seu titular, el procediment d'elecció d'aquest, l'abast de la seva actuació i les relacions amb el Parlament. Pel que fa a l'abast, se n'exclou explícitament l'administració perifèrica de l'Estat, i s'estipula que ha de cooperar amb el Defensor del Poble i coordinar-hi les pròpies funcions.

Aquesta llei fou modificada posteriorment:

Llei 12/1989, de 14 de desembre, de modificació de la Llei 14/1984, de 20 de març, del Síndic de Greuges (DOGC 1234).

D'acord amb aquesta modificació, el Síndic de Greuges pot designar una persona de la seva confiança per a ocupar el càrrec d'Adjunt per a la defensa dels drets dels infants, a qui correspon assumir les funcions d'investigació que per a la resolució d'una queixa o d'un expedient sobre els drets dels infants li encomani o li delegui el Síndic de Greuges.

2. ORGANITZACIÓ INTERIOR

2.1. ESTRUCTURA ORGÀNICA

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: Organització de les seves institucions d'autogovern, en el marc del present Estatut (...). (Art. 9.1).

2. Disposicions d'estructuració

L'organització interna de l'administració de la Generalitat es fa d'acord amb el que disposen la llei 3/1982 i esmenes subseqüents, i, a partir de la seva promulgació, d'acord també amb la llei 13/1989. Algunes vegades es creen organismes per llei (que veurem en el lloc corresponent atenent a la matèria). Altres vegades l'estructuració es fa per decret. Aquestes disposicions són freqüentíssimes; en són una molt petita mostra:

Decret 179/1992, d'1 de setembre, de creació de la Secretaria General de Joventut (DOGC 1643).

Decret 294/1994, de 4 de novembre, pel qual es fixa l'estructura orgànica de les direccions generals de Producció i Indústries Agroalimentàries, d'Estructures Agràries i del Medi Natural (DOGC 1973).

Decret 91/1996, de 19 de març, sobre atribució de competències a diferents departaments de la Generalitat en matèria de funció pública (DOGC 2186).

Les previsions de la Llei 13/1989 van obligar a realitzar determinants reajustaments de l'estructura orgànica dels departaments, alguns de terminològics, com és ara el

Decret 234/1991, de 14 d'octubre, pel qual es modifica la denominació dels caps dels serveis territorials del Departament d'Indústria i Energia (DOGC 1520).

Moltes vegades aquestes disposicions es desenvolupen per ordre:

Ordre de 6 d'abril de 1993, per la qual s'adapten els negociats de les representacions territorials de l'Institut Català de Serveis a la Joventut al Decret 4/1992, de 7 de gener, i se n'aprova la descripció de les funcions (DOGC 1735).

Ordre de 19 de setembre de 1994, de desplegament de l'estructura de la Direcció General de Justícia Juvenil (DOGC 1951).

Ordre de 28 de març de 1995, per la qual es creen diversos negociats dins la Direcció General de la Funció Pública i se n'assenyalen les funcions (DOGC 2036).

3. Assignacions de funcions en ocasió de traspassos

A mesura que l'Estat ha anat realitzant traspassos a la Generalitat, aquesta ha assignat els serveis i les funcions traspassats al departament més escaient. Aquestes assignacions es fan per decret. A continuació s'inclou una mostra dels decrets esmentats:

Decret 258/1991, de 25 de novembre, pel qual s'assignen al Departament de Treball les funcions i els mitjans transferits a la Generalitat de Catalunya en matèria de servei públic d'estiba i desestiba en ports no classificats com a ports d'interès general (DOGC 1529).

Decret 312/1994, de 14 d'octubre, pel qual s'assignen al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca les funcions i els mitjans traspassats a la Generalitat en matèria de cambres agràries, defensa contra frauds i qualitat, inventari de forests i conservació de la natura (DOGC 1980).

Aquests decrets fan referència als instruments jurídics en virtut dels quals es fa el traspàs i estableixen, d'una manera genèrica, que les funcions s'exerciran d'acord amb la normativa vigent. Però en determinats casos s'hi inclouen referències a normativa específica d'obligada aplicació per part de la Generalitat:

Decret 284/1995, d'11 d'octubre, pel qual s'assignen als departaments d'Ensenyament i de Benestar Social les funcions i els serveis traspassats a la Generalitat en matèria d'expedició de títols acadèmics i professionals (DOGC 2122).

S'hi fa constar que l'expedició de títols es farà d'acord amb el que disposa el Reial Decret 733/1995.

Un altre exemple:

Decret 129/1996, de 16 d'abril, pel qual s'assignen al Departament de Justícia les funcions i els serveis traspassats a la Generalitat de Catalunya en matèria de mitjans personals, materials i econòmics al servei de l'Administració de justícia (DOGC 2197).

S'hi fa constar que el personal dels cossos d'oficials, auxiliars i agents al servei de l'Administració de justícia i de metges forenses, afectat per aquest traspàs, no s'inclou dins l'àmbit d'aplicació de la llei 17/1985, de la funció pública de l'Administració de la Generalitat, modificada per

la llei 9/1994, pel fet que no s'integra dins de la funció pública de la Generalitat de Catalunya. i en conseqüència s'estableix que el Departament de Justícia exercirà les funcions que es determinen als reials decrets 249/1996, pel qual s'aprova el Reglament orgànic dels cossos d'oficials, auxiliars i agents al servei de l'Administració de justícia; 250/1996, pel qual es modifica el Reglament orgànic del cos de secretaris judicials, i 296/1996, pel qual s'aprova el Reglament orgànic del cos de metges forenses.

4. Delegacions de competències

Les normes legals d'estructuració orgànica preveuen la possibilitat de delegacions en determinats casos; en són mostra les disposicions següents:

Ordre de 24 d'agost de 1993, per la qual es regula la facultat del gerent de l'Institut Català de la Salut d'establir contractes administratius (DOGC 1793).

Resolució de 13 de novembre de 1996, de delegació de competències en el secretari general del Departament de Benestar Social (DOGC 2287).

2.2. ORGANISMES GENÈRICS CREATS PER LLEI

1. Introducció

Dels organismes creats per llei, n'hi ha alguns d'orientació sectorial, que analitzarem en l'àmbit corresponent, i d'altres de més genèrics, dels quals es parla a continuació. Es tracta d'organismes de mena i d'intencionalitat molt diferents; els presentem per ordre cronològic.

2. Centre Informàtic

Llei 9/1983, de 30 de maig, que autoritza la constitució del Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya (DOGC 336).

La llei autoritza la constitució del Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya, S.A., l'objectiu social del qual és la prestació de serveis informàtics a l'Administració i a les empreses públiques.

3. Comissió Jurídica Assessora

Un cop restablerta provisionalment la Generalitat, pel Decret del 17 d'octubre de 1978, fou restablerta la Comissió Jurídica Assessora, la qual fou dotada d'unes normes de règim interior per ordre de 16 de gener de 1979. L'article 78 de la llei 3/1982, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, ordenava que es regulés per llei l'òrgan consultiu del Govern, percepte que fou complert amb la

Llei 3/1985, de 15 de març, de reorganització de la Comissió Jurídica Assessora (DOGC 523).

S'hi defineix la Comissió Jurídica Assessora com l'òrgan col·legiat que regeix l'alt assessorament del Govern de la Generalitat.

L'aprovació de la llei 3/1985 tingué lloc abans que la Comissió Jurídica Assessora assumís la funció de dictaminar preceptivament en relació amb diversos expedients administratius, competència que començà a exercir l'any 1986. Aquesta nova funció, que va absorbir bona part de la seva activitat, va obligar a modificar parcialment, si bé en alguns punts bàsics, els seus preceptes reguladors. Aquesta modificació es dugué a terme amb la

Llei 21/1990, de 28 de desembre, de reforma de la Llei 3/1985, de reorganització de la Comissió Jurídica Assessora (DOGC 1392).

La disposició final 1 de la llei 21/1990 va autoritzar el Govern de la Generalitat per refondre en un text únic les dues lleis. Això donà lloc al

Decret Legislatiu 1/1991, de 25 de març, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 3/1985, de 15 de març, i 21/1990, de 28 de desembre, de la Comissió Jurídica Assessora (DOGC 1433).

4. Diari Oficial de la Generalitat

Llei 24/1987, de 28 de desembre, de creació de l'Entitat Autònoma del Diari Oficial i de Publicacions de la Generalitat (DOGC 933).

Aquesta llei crea l'Entitat Autònoma del Diari Oficial i de Publicacions de la Generalitat de Catalunya, de caràcter comercial, a la qual correspon fonamentalment d'exercir les funcions tècniques, econòmiques i administratives relacionades amb l'edició, la distribució i la venda del DOGC. La llei li confia també l'edició, la distribució i la

venda de publicacions de l'Administració de la Generalitat quan li siguin encomanades.

5. Centre de Telecomunicacions

Llei 15/1993, de 28 de desembre, per la qual es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1840).

El Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya gestiona, implanta i explota els serveis i els sistemes de telecomunicació que corresponen a la Generalitat de Catalunya, d'acord amb les atribucions que li atorga l'Estatut d'autonomia i de conformitat amb el que estableix la legislació sobre ordenació de les telecomunicacions. Posteriorment aquesta llei fou modificada per permetre que el govern pogués adscriure el centre al departament que considerés més oportú:

Llei 1/1996, de 22 de març, de modificació parcial de la Llei 15/1993, de 28 de desembre, per la qual es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya (DOGC 2192).

6. Serveis Jurídics

L'assessorament i la defensa de la Generalitat eren ja regulats en múltiples disposicions, des de la creació del Gabinet Jurídic Central pel decret del 17 d'octubre de 1978 i les modificacions posteriors: decret 172/1980; decret 117/1982; decret 254/1988; decret 286/1988; decret 152/1993, i decret 130/1995, fins a la regulació de les diferents assessories jurídiques dels departaments de la Generalitat. L'article 89 de la llei 13/1989 encomana, en general, la representació i la defensa de l'Administració de la Generalitat als lletrats adscrits al Gabinet Jurídic Central. Calia, però, establir d'una forma més integrada i amb una norma amb rang de llei la regulació dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat i, alhora, crear el cos al qual han de pertànyer els advocats de la Generalitat als quals s'encarreguen les funcions d'assessorament en el dret i la representació i la defensa de la institució. Aquesta és la comesa de la

Llei 7/1996, de 5 de juliol, d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC 2232).

2.3. ALTS CÀRRECS I SIMILARS

1. Nomenaments i cessaments per decret

L'article 71.g de la Llei 3/1982 disposa que corresponen al Govern de la Generalitat el nomenament i el cessament dels alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat de rang igual, assimilat o superior a director general, així com tots aquells que les lleis estableixin específicament. A continuació s'inclou una petita mostra representativa dels diversos casos que s'inclouen en aquest nombrosíssim grup de disposicions:

Decret 237/1991, d'11 de novembre, de cessament del senyor Josep Santacana i Romagosa com a director general de Promoció i Desenvolupament (DOGC 1519).

Decret 102/1992, d'11 de maig, de nomenament del senyor Manuel Feu i Manso com a secretari general del Departament de Governació (DOGC 1595).

Decret 262/1992, de 24 de novembre, de cessament del senyor Joaquim Tosas i Mir com a director del Servei Català de la Salut (DOGC 1675).

Decret 95/1993, de 23 de març, de cessament del senyor Pere Carbonell i Fita com a president-director general de l'Institut Català del Consum (DOGC 1728).

Decret 207/1993, de 31 d'agost, de nomenament del senyor Josep Anton Fontdevila i Nadal com a director general de Serveis Comunitaris del Departament de Benestar Social (DOGC 1792).

Decret 43/1995, de 21 de febrer, de nomenament de la senyora Mercè Terradellas i Vilaró com a delegada territorial del Govern de la Generalitat a Barcelona (DOGC 2017).

Decret 41/1995, de 21 de febrer, pel qual es nomena el senyor Llibert Cuatrecasas i Membrado comissionat per a Actuacions Exteriors (DOGC 2016).

Decret 258/1995, de 28 de setembre, del cessament del senyor Àlfred Noman i Serrano com a secretari general del Departament d'Indústria i Energia (DOGC 2110).

2. Nomenaments i cessaments per ordre

En d'altres casos els nomenaments i cessaments es fan per ordre del Conseller corresponent:

Ordre de 25 de novembre de 1993, de cessament del senyor Miquel Rubiola i Torrent com a director general de l'Institut Català del Crèdit Agrari (DOGC 1829).

Ordre de 14 de setembre de 1994, de cessament del senyor Josep M. Violant i Nicolau com a cap del Gabinet del Conseller de Benestar Social (DOGC 1951).

Ordre de 15 de novembre de 1994, de cessament del senyor Jesús M. Rodés Gracia com a director de l'Escola de Policia de Catalunya (DOGC 1975).

3. Nomenaments i cessaments en organismes mixtos

Hi ha molts organismes amb participació d'ens exteriors a la Generalitat, que actuen en representació d'un sector determinat. Els nomenaments es fan amb disposicions de rang divers, segons que pertoqui d'acord amb la norma creadora de l'organisme:

A) Per decret:

Decret 293/1991, de 24 de desembre, de nomenament del senyor Francesc Trillas i Jané com a representant dels interessos socials dels ens territorials al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya (DOGC 1548).

B) Per ordre:

Ordre de 10 de juny de 1993, de renovació de la Junta de Govern de l'Institut Català del Crèdit Agrari (DOGC 1765).

C) Per resolució:

Resolució de 16 de maig de 1995, per la qual es nomenen els vocals del Consell Rector de la Biblioteca de Catalunya (DOGC 2060).

4. Incompatibilitats

En concordança amb la Llei 21/1987 (vegeu apartat 4.1.4) i amb la resta de normes d'incompatibilitats aplicables al personal que realitza la seva activitat en el sector públic català, i en ús de la potestat reglamentària que estableix l'article 61 de la Llei 13/1989 (vegeu punt 2.4.2), es va promulgar el

Decret 261/1992, de 24 de novembre, pel qual es creen els registres d'alts càrrecs al servei de la Generalitat (DOGC 1679).

2.4. RÈGIM JURÍDIC I PROCEDIMENT ADMINISTRATIU

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Normes processals i de procediment administratiu que es derivin de les particularitats del dret substantiu de Catalunya o de les especialitats de l'organització de la Generalitat (...). (Art. 9.3).

En el marc de la legislació bàsica de l'Estat i, si s'escau, en els termes que aquella legislació estableixi, correspon a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució de les matèries següents: 1) Règim jurídic i sistema de responsabilitat de l'administració de la Generalitat i dels ens públics que en depenguin (...). 2) Expropiació forçosa, contractes i concessions administratives, en l'àmbit de les competències de la Generalitat. 3) Reserva al sector públic de recursos o serveis essencials, especialment en cas de monopoli, i intervenció d'empreses quan ho exigeixi l'interès general. (...). (Art. 10.1.1-3)

2. Llei d'organització, procediment i règim jurídic

Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1234).

Aquesta llei té per objecte establir el règim jurídic de l'Administració pública de la Generalitat, i s'aplica a l'organització d'aquesta i dels seus organismes autònoms. Es proposa millorar al màxim la prestació dels serveis al ciutadà mitjançant una administració àgil i eficaç, la gestió de la qual sigui un reflex dels principis constitucionals d'eficàcia, jerarquia, descentralització, desconcentració i coordinació que han d'inspirar i presidir l'actuació dels seus òrgans i agents. S'hi regulen successivament les matèries següents: l'organització administrativa de la Generalitat, la competència administrativa i l'actuació administrativa. S'hi van introduir una sèrie de novetats dins l'àmbit de l'actuació administrativa, entre les quals destaca

el tractament del silenci positiu que hi fan els articles 81 i següents, que fou desenvolupat pel

Decret 100/1991, de 25 de març, pel qual es determinen els supòsits d'aplicació dels silenci positiu (DOGC 1445).

Aquest decret estableix la relació dels supòsits regulats en la legislació vigent, a l'empara dels quals el silenci administratiu té caràcter positiu, i se'n fixen els terminis.

3. La llei estatal i les seves conseqüències

La llei de l'Estat 30/1992, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, va establir en la seva disposició addicional tercera, modificada pel reial decret-*lle*i 14/1993, que en el termini de divuit mesos a partir de l'entrada en vigor de la llei s'hi havien d'adequar les normes reguladores dels diferents procediments administratius, amb una menció específica dels efectes estimatoris o desestimatoris que la falta de resolució expressa pogués produir. Atès doncs que es disposava d'un termini peremptori per a dur a terme l'adaptació esmentada i que aquesta consistiria substancialment en una labor de caràcter tècnic, es va fer ús de la delegació legislativa que regula l'article 33 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Per a això es va promulgar la llei següent:

Llei 2/1994, de 24 de març, de bases de delegació en el Govern per a l'adequació de les lleis de Catalunya a la llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (DOGC 1879).

Amb aquesta llei s'autoritzava el Govern de la Generalitat perquè dictés decrets legislatius, aprovadors de textos articulats, per tal que adequés les normes amb rang de llei reguladores de procediments administratius sectorials, amb la menció específica dels efectes estimatoris i desestimatoris que la falta de resolució expressa pugui produir, i, en allò que sigui procedent, els règims sancionadors i de recursos que s'estableixen en aquestes normes. Fruit d'aquesta delegació són els decrets legislatius que s'esmenten a continuació (i que ja no tornen a ésser esmentats en els apartats que els correspon per raó de matèria):

Decret legislatiu 2/1994, de 13 de juliol, pel qual es modifiquen la llei 14/1985, de 28 de juny, que regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i la llei 38/1991, de 30 de desembre, d'instal·lacions destinades a activitats amb infants i joves (DOGC 1926).

Decret legislatiu 3/1994, de 13 de juliol, pel qual es modifica la llei 10/1981, de 2 de desembre, de creació de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, a fi d'adaptar-la a la llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les

administracions públiques i del procediment administratiu comú (DOGC 1926).

Decret legislatiu 4/1994, de 13 de juliol, pel qual es modifica la llei 1/1989, de 16 de febrer, de creació de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, a fi d'adaptar-la a la llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (DOGC 1926).

Decret legislatiu 5/1994, de 13 de juliol, pel qual s'adequa la llei 26/1985, de 27 de desembre, de serveis socials, a la llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (DOGC 1926).

Decret legislatiu 6/1994, de 13 de juliol, pel qual s'adequa la llei 20/1991, de 25 de novembre, de promoció de l'accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques, a la llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (DOGC 1926).

Decret legislatiu 7/1994, de 13 de juliol, d'adequació a la llei 30/1992, de 26 de novembre, del decret legislatiu 1/1992, de 10 de febrer, pel qual s'aprova el text refós de la llei de cooperatives de Catalunya (DOGC 1926).

Decret legislatiu 8/1994, de 13 de juliol, pel qual s'adequa la llei 14/1987, de 9 de juliol, d'estadística, a la llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (DOGC 1926).

Decret legislatiu 10/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequa la llei 6/1988, de 30 de març, forestal de Catalunya (DOGC 1927).

Decret legislatiu 11/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequa la llei 12/1985, de 13 de juny, d'espais naturals (DOGC 1927).

Decret legislatiu 12/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequen a la llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú la llei 13/1982, de 17 de desembre, de col·legis professionals, i la llei 18/1990, de 15 de novembre, de creació del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada (DOGC 1928).

Decret legislatiu 13/1994, de 26 de juliol, pel qual s'aprova l'adequació a la llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú de les lleis que afecten el Departament de Governació en matèria de règim local, joc, espectacles, activitats recreatives, i el règim de recursos dels seus organismes autònoms (DOGC 1928).

Decret legislatiu 14/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequa la llei 12/1981, de 24 de desembre, per la qual s'estableixen normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès natural afectats per activitats extractives (DOGC 1928).

Decret legislatiu 15/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequa la llei 11/1981, de 7 de desembre, de patrimoni de la Generalitat, a la llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (DOGC 1928).

Decret legislatiu 16/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequen a la llei 30/1992, de 26 de novembre, normes amb rang de llei que afecten el Departament de Política Territorial i Obres Públiques (DOGC 1928).

4. Adequació a la normativa europea

L'adhesió de l'Estat espanyol a les Comunitats Europees va comportar que determinades disposicions i actes del Dret Comunitari passessin a ésser d'aplicació directa a Catalunya i, d'altra banda, la necessitat d'adequar les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya a la normativa comunitària:

Llei 4/1986, de 10 de març, de bases de delegació en el Govern per a l'adequació de les lleis de Catalunya al Dret de les Comunitats Europees (DOGC 666).

Aquesta llei de bases té per objecte delegar en el Consell Executiu la potestat de dictar normes amb rang de llei per tal d'adequar les lleis vigents de Catalunya al Dret de les Comunitats Europees.

Nota.- Els decrets legislatius corresponents s'esmenten en el lloc que els pertoca per raó de matèria.

5. Llei del Jurat d'Expropiació Forçosa

La vigent llei estatal d'expropiació forçosa i el seu reglament regulen la figura del jurat provincial d'expropiació. En aquest marc una llei catalana crea el Jurat d'Expropiació de Catalunya:

Llei 6/1995, de 28 de juny, del Jurat d'Expropiació de Catalunya (DOGC 2073).

S'hi crea un òrgan col·legiat permanent amb les funcions de taxació, peritatge i fixació del preu just en els procediments expropiatoris que portin a terme, dins l'àmbit territorial de Catalunya, l'Administració de la Generalitat de Catalunya, els organismes autònoms i altres organismes

dependents d'aquesta, així com els procediments expropiatoris que duguin a terme els ens locals de Catalunya que tenen atribuïda potestat expropiatòria. Aquest Jurat funciona en quatre seccions, la demarcació de les quals correspon, respectivament, als territoris de les províncies actuals de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona.

6. Mostra de disposicions diverses

A) Expropiació forçosa

En matèria d'expropiació forçosa la Generalitat aplica el procediment que regulen la Llei d'expropiació forçosa, de 16 de desembre de 1954, i el seu Reglament d'aplicació, de 27 d'abril de 1957. Vegem-ne uns pocs exemples:

Resolució de 28 de febrer de 1995, per la qual es fixen les dates per a la redacció d'actes prèvies a l'ocupació de les finques afectades per l'execució del projecte de conducció i subministrament de gas natural, tram Caldes de Malavella-Palamós-Palafrugell. base segona (DOGC 2020).

Resolució de 24 de març de 1995, per la qual s'aprova inicialment el Projecte d'expropiació i definitivament la relació dels béns i els drets afectats per la unitat d'actuació número 6 del Pla general de Sant Carles de la Ràpita (DOGC 2032).

Resolució de 8 d'agost de 1995, per la que es dona publicitat a l'Acord del Govern de la Generalitat de 25 de juliol de 1995, pel qual es declara l'ocupació urgent dels béns i els drets afectats per l'establiment de la línia elèctrica, a 110 kV, d'alimentació a l'estació receptora Segrià, als termes municipals de Corbins i Vilanova de Segrià, sol·licitada per l'empresa Fuerzas Eléctricas de Cataluña, SA (DOGC 2103).

B) Contractació administrativa

L'article 94.2 de la llei estatal 13/1995, de contractes de les administracions públiques, estableix que es facin públiques les adjudicacions definitives de contractes. En compliment d'aquesta norma, o d'anteriors d'anàlogues, es promulguen resolucions, com és ara la següent:

Resolució de 20 de novembre de 1995, pel qual es fan públiques les adjudicacions definitives de diversos contractes (DOGC 2142).

7. Recursos contenciosos-administratius

L'article 40 de l'Estatut d'Autonomia disposa que les lleis de Catalunya estan excloses del recurs contenciós-administratiu, i només estaran sotmeses al control de llur constitucionalitat, exercit pel Tribunal Constitucional. Pel que fa a les normes executives, l'article 20.1.c estableix que el recurs contenciós-administratiu correspon als òrgans jurisdiccionals de Catalunya quan es tracti de matèries la legislació de les quals correspongui de manera exclusiva a la Comunitat Autònoma; en els altres casos, d'acord amb l'article 20.2, es pot interposar recurs davant el Tribunal Suprem. El compliment de les sentències es disposa per resolució, com ara les següents:

A) Sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya:

Resolució de 28 de juny de 1996, per la qual es disposa el compliment de la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya dictada en el recurs contenciós administratiu nùms. 105/93 i 840/93 (DOGC 2229).

B) Sentències del Tribunal Suprem:

Resolució de 18 de novembre de 1996, per la qual es disposa el compliment de la Sentència del Tribunal Suprem dictada en el recurs contenciós administratiu nùm. 360/90 (DOGC 2291).

3. FINANCES, IMPOSTOS I PRESSUPOSTOS

3.1. FINANCES

1. Estatut

El Títol Tercer de l'Estatut d'Autonomia (articles 43 a 55) es dedica a Finances i Economia; en particular, l'article 44 de estableix els components generals de la hisenda de la Generalitat.

2. Llei de Finances Públiques

Llei 10/1982, de 12 de juliol, de Finances Públiques de Catalunya (DOGC 242).

Aquesta llei s'emmarca en les prescripcions de la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes, que disposa que l'activitat financera d'aquestes serà coordinada amb la de la Hisenda de l'Estat i també que els pressupostos de les Comunitats seran elaborats amb criteris homogenis, de manera que sigui possible la seva consolidació amb els Pressupostos de l'Estat. La llei catalana estableix els principis en què s'hauran de basar les finances públiques de la Generalitat, que són: unitat de caixa, pressupost anual, comptabilitat, control i responsabilitat. S'hi regula el règim jurídic de la Hisenda de la Generalitat, com a titular de drets, les diverses modalitats d'endeutament, les obligacions econòmiques, els aspectes generals dels seus pressupostos, la tresoreria, la funció interventora i la concreció del principi de comptabilitat, i les responsabilitats en què poden incórrer les autoritats i els funcionaris per accions o omissions que perjudiquin econòmicament la Hisenda de la Generalitat.

La disposició final 4 de la Llei 3/1992, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1993, va autoritzar el Govern perquè refongués en un text únic la llei suara descrita amb les disposicions legals vigents de caràcter permanent en matèria de gestió pressupostària contingudes en les lleis de pressupostos posteriors a l'entrada en vigor d'aquella. Aquest és l'objecte del

Decret Legislatiu 9/1994, de 13 de juliol, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya (DOGC 1926).

3.2. PRESSUPOSTOS

1. Estatut

Correspon al Consell Executiu o Govern l'elaboració i aplicació del pressupost de la Generalitat, i al Parlament el seu examen, esmena, aprovació i control. El pressupost serà únic i inclourà la totalitat de les despeses i ingressos de la Generalitat i dels organismes, institucions i empreses que en depenguin (Art. 49).

2. Lleis de Pressupostos

La relació de les lleis ordinàries de pressupostos és la següent:

Llei 5/1980, de 17 de desembre, de Pressupost de la Generalitat per a 1980 (DOGC 103).

Llei 2/1981, de 22 d'abril, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya i de les seves entitats autònomes per al 1981 (DOGC 123).

Llei 7/1982, de 2 de juny, de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves entitats autònomes per al 1982 (DOGC 229).

Llei 20/1983, de 2 d'agost, de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i les seves entitats autònomes per al 1983 (DOGC 352).

Llei 28/1984, de 21 de desembre, de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves entitats autònomes i de les entitats gestores de la Seguretat Social per al 1984 (DOGC 497).

Llei 29/1984, de 31 de desembre, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, de les seves entitats autònomes i de les entitats gestores de la Seguretat Social per al 1985 (DOGC 500).

Llei 8/1986, de 2 de juny, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, de les seves entitats autònomes i de les entitats gestores de la Seguretat Social per al 1986 (DOGC 695).

Llei 1/1987, de 5 de gener, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, de les seves entitats autònomes i de les entitats gestores de la Seguretat Social per a 1987 (DOGC 788).

Llei 25/1987, de 29 de desembre, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, de les seves entitats autònomes i

de les entitats gestores de la Seguretat Social per al 1988 (DOGC 934).

Llei 13/1988, de 31 de desembre, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, de les seves entitats autònomes i de les entitats gestores de la Seguretat Social per al 1989 (DOGC 1088).

Llei 9/1990, de 16 de maig, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, de les seves entitats autònomes i de les entitats gestores de la Seguretat Social per al 1990 (DOGC 1293).

Llei 20/1990, de 28 de desembre, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1991 (DOGC 1386).

Llei 32/1991, de 24 de desembre, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a 1992 (DOGC 1536).

Llei 3/1992, de 28 de desembre, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1993 (DOGC 1689).

Llei 16/1993, de 28 de desembre, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1994 (DOGC 1840).

Llei 12/1994, de 28 de desembre, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a 1995 (DOGC 1992).

Llei 14/1996, de 29 de juliol, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996 (DOGC 2237).

Llei 19/1996, de 27 de desembre, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a 1997 (DOGC 2300).

3. Mesures pressupostàries extraordinàries

A més de les lleis de pressupostos de cada any, sovint s'han d'establir per llei mesures anàlogues de caràcter extraordinari. Els motius més freqüents han estat la necessitat ineludible d'una despesa no prevista en una situació de pròrroga pressupostària, la creació d'algun nou organisme i l'assumpció d'una transferència en el transcurs d'un exercici pressupostari, amb ingressos i despeses no pressupostats.

A continuació s'indiquen totes les lleis que es poden incloure en aquest apartat.

Llei 2/1980, de 29 de juliol, concedint un crèdit extraordinari al pressupost de 1979, prorrogat per a 1980 pel Decret del Consell Executiu de la Generalitat de 24 de desembre de 1979 (DOGC 77).

Llei 3/1980, de 29 de juliol, concedint un suplement de crèdit al pressupost corresponent a l'exercici de 1979, prorrogat per a 1980 pel Decret del Consell Executiu de la Generalitat de 24 de desembre de 1979 (DOGC 77).

Llei 7/1981, de 27 d'octubre, d'especificació del Primer Pla d'Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya (DOGC 171).

Llei 13/1981, de 24 de desembre, de concessió d'un crèdit extraordinari per atendre les despeses del Consell Consultiu de la Generalitat (DOGC 189).

Llei 15/1981, de 24 de desembre, d'aprovació del Pressupost d'exploració i capital de l'Institut Català del Sòl de l'any 1981 (DOGC 189).

Llei 8/1982, de 25 de juny, de modificació del Pressupost de la Generalitat i les seves entitats autònomes per al 1982 (DOGC 238).

Llei 14/1982, de 21 de desembre, de concessió d'un crèdit extraordinari destinat a les instal·lacions del tercer canal de TV i una xarxa de freqüència modulada (DOGC 290).

Llei 3/1983, de 9 de març, de modificació pressupostària per a atendre les despeses derivades de les inundacions a Catalunya (DOGC 312).

Llei 5/1983, de 14 de març, que autoritza l'emissió de dos mil milions de pessetes de deute públic per a la reestructuració del sector de cooperatives agràries de Catalunya (DOGC 314).

Llei 13/1983, de 14 de juliol, per la qual s'autoritza un increment provisional en les retribucions del personal contractat per la Generalitat de Catalunya (DOGC 346).

Llei 16/1983, de 14 de juliol, per la qual s'habiliten crèdits en el Pressupost prorrogat per a atendre les despeses de funcionament del tercer canal de TV i de la xarxa de freqüència modulada de la Generalitat (DOGC 347).

Llei 17/1983, de 14 de juliol, per la qual s'habiliten crèdits en el Pressupost prorrogat per a atendre les despeses per a finançar les compensacions de la tarifació social dels transports públics (DOGC 348).

Llei 18/1983, de 14 de juliol, que autoritza determinades operacions financeres relatives a l'empresa pública Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya i a altres empreses (DOGC 348).

Llei 1/1984, de 9 de gener, de pròrroga del termini de presentació del Pressupost de la Generalitat i de les seves entitats autònomes per al 1984 (DOGC 399).

Llei 7/1984, de 5 de març, que prorroga fins al 30 de juny de 1984 l'autorització atorgada a Ferrocarrils de la Generalitat per l'article 12 de la Llei 18/1983, de 14 de juliol (DOGC 416).

Llei 8/1984, de 5 de març, de suplement de crèdit per atendre els traspassos en matèria de serveis penitenciaris (DOGC 416).

Llei 12/1984, de 8 de març, d'habilitació de crèdits per atendre les despeses institucionals de les eleccions al Parlament de Catalunya (DOGC 417).

Llei 20/1984, de 4 d'abril, d'habilitació d'un crèdit extraordinari per als serveis públics de radiodifusió i televisió (DOGC 423).

Llei 25/1984, de 10 de desembre, d'habilitació de crèdits en el Pressupost vigent per a atendre les despeses de funcionament de la Sindicatura de Comptes (DOGC 495).

Llei 19/1985, de 23 de juliol, d'habilitació d'un crèdit extraordinari per als serveis públics de radiodifusió i televisió (DOGC 570).

Llei 24/1985, de 29 de novembre, de concessió d'un suplement de crèdit al Pressupost de l'Institut Català de la Salut per al 1985 (DOGC 621).

Llei 2/1986, de 6 de març, d'habilitació de crèdits en el pressupost vigent per un import de 20.000 milions de pessetes, destinats a operacions d'inversió (DOGC 658).

Llei 10/1986, de 24 de novembre, de concessió d'un crèdit extraordinari per a finançar el programa Foc Verd (programa de prevenció d'incendis i reconstrucció de les forests de Catalunya) (DOGC 772).

Llei 19/1987, de 15 de juliol, sobre concessió d'un crèdit extraordinari al Pressupost de la Generalitat de Catalunya per al 1987 (DOGC 867).

Llei 9/1988, de 12 d'abril, d'autorització d'un crèdit extraordinari per atendre les despeses de les eleccions al Parlament de Catalunya (DOGC 978).

Llei 9/1989, de 10 de juliol, de concessió d'un crèdit extraordinari i d'un suplement de crèdit al Pressupost del 1989 per a operacions de capital (DOGC 1167).

Llei 14/1990, de 9 de juliol, de concessió d'un suplement de crèdit al pressupost de 1990 per a la creació de noves places universitàries (DOGC 1319).

Llei 14/1991, de 4 de juliol, d'actuacions pressupostàries urgents (DOGC 1468).

Llei 1/1992, de 7 de juliol, de concessió d'un suplement de credit i d'autorització d'operacions financeres per al 1992 (DOGC 1617).

Llei 5/1993, de 28 de juny, d'ampliació del crèdit públic de la Generalitat de Catalunya per al 1993 (DOGC 1765).

Llei 2/1996, de 2 d'abril, d'autoritzacions pressupostàries i financeres (DOGC 2192).

Llei 3/1996, de 2 d'abril, d'autorització d'operacions d'endeutament a favor del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya (DOGC 2192).

4. Qüestions instrumentals

D'acord amb aquestes lleis i d'altres de concordants, es promulguen nombroses disposicions de rang menor, com ara les següents:

Decret 333/1995, de 28 de desembre, sobre prorroga dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1995 (DOGC 2148).

Ordre de 24 d'octubre de 1996, sobre determinades operacions comptables de tancament de l'exercici pressupostari de 1996 (DOGC 2278).

5. La funció interventora

Llei 16/1984, de 20 de març, de l'estatut de la funció interventora (DOGC 422).

Aquesta llei respon al manament de la disposició final primera de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, en compliment de la qual desenvolupa el contingut de la funció interventora tot definint-ne les funcions, les facultats i els objectius, sota el triple aspecte de centre de control intern, centre directiu de la comptabilitat pública i centre de control financer.

3.3. IMPOSTOS I TAXES

1. Estatut

La hisenda de la Generalitat es constitueix amb: 1. Els rendiments dels impostos que la Generalitat establirà. 2. Els rendiments dels impostos cedits per l'Estat als quals es refereix la Disposició addicional sisena i de tots aquells la cessió dels quals sigui aprovada per les Corts generals. (...) 4. El rendiment de les seves pròpies taxes per aprofitaments especials i per la prestació de serveis directes de la Generalitat, siguin de pròpia creació o com a conseqüència de traspassos de serveis estatals. 5. Les contribucions especials que estableixi la Generalitat en l'exercici de les seves competències. 6. Els recàrrecs sobre impostos estatals. (...) (Art. 44).

Correspon exclusivament al Parlament la potestat pròpia de la Generalitat, d'establir i exigir els impostos, taxes, contribucions especials, així com la fixació de recàrrecs. (Art. 50).

1. Se cedeix a la Generalitat (...) el rendiment dels següents tributs: a) Impost sobre el Patrimoni net. b) Impost sobre transmissions patrimonials. c) Impost sobre successions i donacions. d) Impostos sobre el luxe que es recaptin al lloc de destinació. L'eventual supressió o modificació d'algun d'aquests impostos implicarà l'extinció o modificació de la cessió. 2. El contingut d'aquesta disposició podrà ésser modificat mitjançant acord del Govern amb la Generalitat, que serà tramitat pel Govern com a projecte de llei. A aquests efectes, la modificació de la present Disposició no serà considerada modificació de l'Estatut. (Disposició addicional sisena).

2. Impost sobre el bingo

Havent estat legalitzat el joc pel Reial Decret-ilei del 25 de febrer de 1977 i establerta una taxa fiscal en contraprestació a l'autorització, la Generalitat exercí la potestat de crear noves figures impositives sobre les quantitats que lliurement es destinen al joc, ja que no tenen cap incidència en el procés productiu de l'economia. Aquest és el contingut de la

Llei 21/1984, de 24 d'octubre, d'impost sobre el joc de la plena o bingo (DOGC 488).

3. Taxes i Preus Públics

Llei 27/1984, de 18 de desembre, de taxes de la Generalitat (DOGC 499).

Aquesta llei articulava els mecanismes legals per modificar o suprimir taxes, bé perquè havien quedat obsoletes, bé perquè s'estimava oportú que determinats serveis s'havien de prestar

amb càrrec al Pressupost de la Generalitat, sense pagament específic del ciutadà directament afectat o beneficiat. D'altra banda, s'hi ordenava i es reglava, com a garantia per al contribuent, la fixació d'aquelles tarifes o preus que no queden enquadrats en el concepte de taxes.

Concloso els estudis pertinents a cada un dels departaments gestors de taxes, es considerarà oportú de fer un segon pas en aquesta tasca de sistematització legislativa dels tributs, tot recollint en un sol text articulat les normes generals i la regulació particularitzada.

Aquest era l'objecte de la

Llei 6/1986, de 8 de maig, de desplegament i modificació de les taxes de la Generalitat (DOGC 693).

El títol preliminar d'aquesta llei reproduïa, amb lleus variants tècniques, l'articulat de l'anterior, que es derogava formalment.

La disposició final 4 de la llei 13/1988, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, de les seves entitats autònomes i de les entitats gestores de la seguretat social per al 1989, va autoritzar el Consell Executiu de la Generalitat per refondre en un text únic la llei 6/1986, amb les modificacions posteriors introduïdes per les lleis de pressupostos, i la llei 18/1987, per la qual s'estableix la gratuïtat d'ensenyament en els estudis de nivell mitjà i en els d'arts aplicades i oficis artístics. La refosa havia de comprendre, a més, la regularització, l'aclariment i l'harmonització d'aquestes disposicions. A l'empara d'aquell mandat, es va promulgar el

Decret legislatiu 1/1989, de 23 de juny, pel qual s'aprova el text refós dels preceptes de la llei 6/1986, de 8 de maig, amb les modificacions introduïdes per les lleis de pressupostos i la llei 18/1987, de 13 de juliol (DOGC 1235).

Però la promulgació en l'àmbit estatal de la llei orgànica 1/1989 va comportar la modificació de diversos articles de la llei orgànica 8/1980, de Finançament de les Comunitats Autònomes, en un doble aspecte: d'una banda va restringir el concepte de taxa i, d'altra banda, va segregar de les taxes el concepte de preu públic, ingrés de dret públic, de naturalesa no tributària, la regulació del qual no està subjecte a l'estricta principi de legalitat propi dels tributs. Com a conseqüència d'aquestes disposicions, calgué revisar la regulació anterior a fi d'adaptar-la a la nova configuració dels conceptes de taxa i preu públic, i derogar la llei 6/1986 i el decret legislatiu 1/1989; això es féu mitjançant la

Llei 33/1991, de 24 de desembre, de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1546).

Aquesta nova llei va aprofitar l'ocasió per racionalitzar el quadre de les taxes de la Generalitat, la qual cosa suposà, d'una banda, una ordenació de les taxes als serveis realment prestats, i d'altra banda, la no-aplicació de taxes a altres serveis, pel fet de considerar que no tota prestació dels serveis per l'Administració de la Generalitat ha d'estar gravada.

Conseqüència d'aquestes lleis són, entre d'altres, els decrets que s'esmenten a continuació:

Decret 77/1994, de 22 de març, pel qual es fixen els preus públics dels serveis de les Residències de Temps Lliure del Departament de Treball per a la temporada 1994 (DOGC 1886).

Decret 1/1995, de 10 de gener, pel qual es fixen els preus públics pels drets d'inscripció a les Jornades Internacionals de Serveis Socials (DOGC 1999).

Decret 119/1995, de 24 de març, pel qual s'aprova el preu d'inscripció per participar en la Trobada amb la Ciència, organitzada per la CIRIT (DOGC 2040).

Decret 178/1995, de 16 de maig, pel qual s'actualitzen els preus públics de la Comissió de Ports de Catalunya (DOGC 2066).

Decret 212/1995, d'11 de juliol, pel qual es modifiquen els preus públics del servei d'ensenyament a l'Escola Superior de Conservació i Restauració de Béns Culturals de Catalunya del Departament d'Ensenyament (DOGC 2083).

Decret 323/1995, d'11 d'octubre, pel qual es fan públics els preus de l'Escola Oficial de Turisme de la Generalitat de Catalunya per al curs acadèmic 1995-96 (DOGC 2141).

Decret 255/1996, de 5 de juliol, pel qual es modifiquen els preus públics a diversos serveis docents del Departament d'Ensenyament (DOGC 2229).

Però encara, com a conseqüència de la Sentència número 185/1995 del Tribunal Constitucional, es va haver de modificar substancialment allò que regulava la llei 33/1991, distingint els supòsits que tenen la condició de prestacions patrimonials de caràcter públic, els quals resten sotmesos al principi de reserva de llei en els termes de l'esmentada Sentència, dels que poden ésser objecte de regulació i creació per una disposició de rang inferior. Aquella circumstància obligava a donar cobertura legal als preus que han d'ésser objecte, segons l'esmentada Sentència, d'una llei i que fins llavors es regulaven per decret o per ordre. Aquest és el conjunt contemplat en la

Llei 17/1996, de 27 de desembre, per la qual es fixen els preus públics que constitueixen prestacions patrimonials de caràcter públic (DOGC 2300).

4. Recàrrec sobre la taxa de les màquines escurabutxaques

Llei 2/1987, de 5 de gener, que estableix un recàrrec sobre la taxa estatal que grava les màquines escurabutxaques (DOGC 787).

Aquesta llei estableix un recàrrec sobre la taxa fiscal que grava l'autorització, l'organització o la celebració de jocs d'atzar mitjançant màquines i aparells automàtics, regulada pel Reial Decret-Llei 16/77, desenvolupat pel Reial Decret 2221/84, d'acord amb l'autorització continguda a l'article 12.1 de la Llei Orgànica 8/1980, de Finançament de les Comunitats Autònomes.

3.4. DEUTE PÚBLIC

1. Estatut

La hisenda de la Generalitat es constitueix amb: (...) L'emissió de deute i el recurs al crèdit (...). (Art. 44.9).

La Generalitat, mitjançant acord del Parlament, podrà emetre deute públic per a finançar despeses d'inversió. (Art. 51.1).

El volum i característiques de les emissions s'establiran d'acord amb l'ordenació general de la política creditícia i en coordinació amb l'Estat. (Art. 51.2).

2. Emissions de Deute

A) Marc general

En virtut de les lleis pressupostàries - ordinàries o extraordinàries - el Govern és autoritzat a emetre deute públic, en el marc del que disposa la llei estatal 8/1980, de finançament de les comunitats autònomes. Així, per exemple, en els termes de les lleis 3/1992 i 2/1996, respectivament, es van promulgar els decrets següents:

Decret 293/1993, de 9 de novembre, pel qual s'acorda la mobilització en obligacions del préstec sindicat acordat en la sessió del Govern de la Generalitat de data 13 de juliol d'enguany, formalitzat el 28 de juliol per un import de

25.000 milions de pessetes, i la consegüent emissió de deute públic de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1830).

Decret 220/1996, de 12 de juny, pel qual s'acorda l'emissió de deute públic de la Generalitat de Catalunya per un import de fins a 25.000 milions de pessetes (DOGC 2219).

B) Emissions a l'exterior

L'emissió de deute es pot realitzar també a l'exterior; n'és una mostra l'emissió autoritzada per la llei 12/1994 i regulada pel decret següent:

Decret 322/1995, de 7 de novembre, relatiu a l'emissió de deute públic a l'exterior de la Generalitat fins a un import màxim de 25.000 milions de pessetes (DOGC 2140).

C) Condicions detallades de les emissions

Les condicions exactes de l'emissió pel que fa a import, data, tipus d'interès i altres són fixades posteriorment per ordre:

Ordre de 2 de gener de 1995, per la qual s'autoritza l'emissió de deute de la tresoreria de la Generalitat fins a un import màxim en circulació de 40.000.000.000 de pessetes, amb diverses dates de posada en circulació i períodes de reemborsament de fins a un any, per a l'exercici pressupostari de 1995 (DOGC 1994).

D) Programa d'Emissions a llarg termini

D'acord amb allò que disposa l'article 16 de la Llei 10/1982, i del concepte d'emissió contínua contingut en el Reial Decret 291/1992, s'ha establert un Programa d'Emissions a llarg termini de la Generalitat. Aquest programa és regulat pel

Decret 270/1996, de 23 de juliol, pel qual es regula el programa d'emissions de valors negociables a llarg termini de la Generalitat de Catalunya en el mercat domèstic (DOGC 2237).

Atenent les característiques que per a cada exercici pressupostari s'autoritzin per llei, per al llançament d'una emissió contínua cal un decret d'emissió. N'és una mostra el següent:

Decret 327/1996, d'1 d'octubre, pel qual es disposa l'emissió de deute públic dins el Programa d'emissions de valors negociables a llarg termini de la Generalitat de Catalunya en el mercat domèstic per a l'exercici de 1996 (DOGC 2265).

3.5. PATRIMONI

1. Estatut

L'article 43 de l'Estatut estableix els components del patrimoni de la Generalitat, i estableix que la seva administració, defensa i conservació seran regulats per una llei de Catalunya.

2. Llei del Patrimoni

A) La Llei 11/1981

Llei 11/1981, de 7 de desembre, de patrimoni de la Generalitat de Catalunya (DOGC 184).

Aquesta llei regula les condicions dels diferents béns i drets que integren el patrimoni de la Generalitat, així com la seva administració, defensa i conservació. S'hi classifiquen els béns, segons llur règim jurídic, en béns de domini públic i en béns patrimonials; s'hi preveuen els òrgans de l'Administració que hauran d'assumir la gestió i la defensa del patrimoni; els canvis de qualificació i d'afectació dels béns; les diverses formes d'adquisició, alineació i cessió dels béns i la seva regulació; les normes per a la utilització i l'explotació del patrimoni, i, finalment, les facultats i les obligacions de l'Administració de la Generalitat amb vista a la defensa i a la protecció del patrimoni.

B) Suspensió i conseqüències

Aquesta llei fou suspesa parcialment pel Tribunal Constitucional, cosa que va obligar a promulgar la

Llei 9/1982, de 12 de juliol, concedint pròrroga per dictar el Reglament de la Llei de Patrimoni de la Generalitat (DOGC 242).

S'hi establí que per al còmput del termini en què s'havia d'haver aprovat el reglament no es tindria en compte el temps que durí la suspensió de determinats articles de la llei, establerta pel Tribunal Constitucional.

La llei esmentada fou modificada per la llei 13/1988, de Pressupostos del 1989, i pel Decret Legislatiu 15/1994, per adequar-la al nou règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

C) Reglament

El Reglament és contingut en el

Decret 323/1983, de 14 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament per a l'execució de la Llei 11/1981, de 7 de desembre, del Patrimoni de la Generalitat (DOGC 354).

3. Mostres de disposicions diverses

Són exemples d'aplicació de l'esmentat decret les resolucions següents:

A) Alienació de finques

Resolució de 18 d'abril de 1996, per la qual es dona publicitat a l'alienació d'una finca situada al terme municipal de Talarn (DOGC 2213).

B) Desafectació de terrenys públics

Resolució de 18 de novembre de 1996, per la qual es declara parcel·la sobrant de via pública un tram de carretera en desús situat al terme municipal de Ribera d'Urgellet (DOGC 2294).

Aquesta disposició té dos aspectes principals, segons que s'adopti el punt de vista del patrimoni de la Generalitat o el dels possibles drets romanents. Des del primer punt de vista s'hi aplica el decret 323/1993; des de l'altre, hi resulta pertinent l'aplicació dels articles 54 i 55 de la llei d'Expropiació Forçosa de 16 de desembre de 1954.

C) Acceptació d'Herències

En compliment del que estableix la normativa vigent sobre successions, la Generalitat de Catalunya succeeix les persones amb veïnatge civil català que moren sense hereus testamentaris, parents per consanguinitat o col·laterals dintre del quart grau, adopció i cònjuge supervivent, i actua com a hereva intestada a fi de destinar el cabal relict a diverses entitats i institucions. Per tal de regular l'exercici d'aquesta funció, s'ha creat una Junta distribuïdora:

Decret 244/1995, d'1 d'agost, sobre creació de la Junta Distribuïdora d'Herències i regulació de les actuacions administratives de la successió intestada a favor de la Generalitat de Catalunya (DOGC 2103).

Aquest decret s'aplica a totes les actuacions administratives prèvies a la declaració judicial de la Generalitat de Catalunya com a hereva intestada, així com a les actuacions posteriors a l'esmentada declaració judicial relatives a l'administració, l'atribució i, si s'escau, l'alienació dels béns hereditaris, així com la distribució del cabal relictu.

3.6. SECTOR PÚBLIC

1. Estatut

D'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat, correspon a la Generalitat, en els termes d'allò que disposen els articles 38. (3) i els números 11 i 13 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució, la competència exclusiva de les matèries següents: Planificació de l'activitat econòmica de Catalunya (...) Sector públic econòmic de la Generalitat, en tot allò que no sigui tractat en altres normes d'aquest Estatut. (Art. 12.1.1 i 12.1.7).

La Generalitat participará, igualment, en la gestió del sector públic econòmic estatal, en els casos i activitats que correspongui. (Art. 12.2).

2. Estatut de l'empresa pública catalana

Llei 4/1985, de 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana (DOGC 528).

Aquesta llei s'aplica a les entitats autònomes de la Generalitat que fan operacions o presten serveis de caràcter principalment comercial, industrial o financer i a les empreses de la Generalitat. Aquestes darreres poden ésser de tres classes: entitats de dret públic amb personalitat jurídica pròpia que són sotmeses a la Generalitat, però que han d'ajustar llur activitat a l'ordenament jurídic privat; societats civils o mercantils amb participació majoritària de la Generalitat, i societats civils o mercantils vinculades a la Generalitat, gestores de serveis públics de què és titular la Generalitat o que han subscrit convenis amb aquesta. La llei es divideix en cinc capítols: el primer, dedicat a la definició de l'àmbit legal; els tres següents, a la regulació específica de cadascun dels tipus d'entitats afectades, i l'últim, a l'especialitat del règim de recursos i reclamacions de les entitats de dret públic.

Aquesta llei fou modificada posteriorment per tal d'adaptar-la al dret comunitari:

Decret legislatiu 5/1986, de 25 de setembre, pel qual es modifica la Llei 4/1985, de 29 de març, de l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana (DOGC 745).

4. FUNCIO PUBLICA

4.1. ESTRUCTURA DE LA FUNCIO PÚBLICA

1. Estatut

En el marc de la legislació bàsica de l'Estat i, si s'escau, en els termes que aquella legislació estableixi, correspon a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució de les matèries següents: (...) Règim estatutari de llurs funcionaris (...). (Art. 10.1.1).

2. Lleis de la Funció Pública

Per tal de resoldre alguns dels problemes més urgents plantejats per l'ordenació i la gestió de la funció pública de la Generalitat incipient, es va aprovar inicialment la següent llei:

Llei 4/1981, de 4 de juny, de mesures urgents sobre la Funció Pública de la Generalitat de Catalunya (DOGC 133).

S'hi establí que els funcionaris adscrits a la Generalitat procedents dels cossos de l'Administració local i els que s'hi poguessin adscriure en endavant passaven a dependre orgànicament i funcionalment de la Generalitat, sens perjudici que se'ls aplicués el que estableixen els articles 1 i 2 del Reial decret 1942/1979. S'hi disposava també que la contractació de personal en règim de dret administratiu s'havia de fer d'acord amb els principis d'objectivitat i de concurs públic de mèrits, i el marc general per dur-la a terme. Donat el caràcter provisional de la llei, s'hi feia constar explícitament la necessitat d'elaborar-ne una de caràcter global. Això fou dut a terme per una segona llei, que derogava l'anterior:

Llei 17/1985, de 23 de juliol, de la funció pública de l'Administració de la Generalitat (DOGC 569).

L'objecte d'aquesta nova llei és l'ordenació i la regulació de la funció pública de l'Administració de la Generalitat i l'establiment del règim estatutari dels seus funcionaris i del règim que és aplicable a la resta del personal. S'hi estableixen quatre classes de personal: funcionaris, personal eventual, personal interí i personal laboral. S'hi fixen també els òrgans superiors en matèria de personal i el marc general dels cossos de funcionaris, la creació, la modificació i la supressió dels quals s'estipula que es facin per llei del Parlament; la pròpia llei ja en crea els primers. S'hi regulen les formes per a l'accés a la categoria de funcionari, l'oferta pública de places vacants i els mètodes per a la provisió d'aquestes, el grau personal dels

funcionaris, la promoció interna, la formació, amb referència a l'Escola d'Administració Pública, creada per decret en el període preautonòmic. S'hi estipulen també el règim retributiu, els drets, els deures i les responsabilitats dels funcionaris.

L'experiència en l'aplicació de la normativa en matèria de funció pública i la jurisprudència establerta pel Tribunal Constitucional van determinar la necessitat de fer-hi una reforma en profunditat, respectant el marc fixat per la normativa bàsica. Aquesta esmena és continguda a la

Llei 9/1994, de 29 de juny, de reforma de la legislació relativa a la funció pública de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1921).

3. Cossos de Funcionaris

A) Lleis generals

Llei 9/1986, de 10 de novembre, de Cossos de Funcionaris de la Generalitat de Catalunya (DOGC 770).

Formalment, els funcionaris de l'Administració de la Generalitat s'agrupen en cossos: d'una banda hi ha els Cossos d'Administració General, un per cada nivell de titulació, creats per la llei 17/1985, i d'altra banda hi ha els cossos creats per aquesta nova llei, que porten a terme tasques de caràcter professional. A més, aquesta llei complementa l'organització de la Funció Pública de la Generalitat de Catalunya amb la del personal laboral, que ocupa els llocs de treball que tenen aquesta classificació en la relació de llocs de treball.

Aquesta llei fou modificada per la

Llei 11/1988, de 7 de novembre, de modificació de l'article 6 de la llei 9/1986, de 10 de novembre, de Cossos de Funcionaris de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1069).

L'esmena fa referència a les condicions d'accés al Cos de Mossos d'Esquadra.

Aquest conjunt legal també fou modificat per les lleis 20/1990 i 9/1994, analitzades en un altre lloc.

B) Nous cossos i escales

Llei 5/1991, de 27 de març, de creació de l'escala d'inspectors financers i de l'escala d'inspectors tributaris dins el cos superior d'administració de la Generalitat (DOGC 1427).

L'abast de les competències que en l'àmbit financer, en general, i tributari, en particular, atribueixen a la Generalitat de Catalunya l'Estatut d'Autonomia i les lleis i disposicions que l'han desenvolupat exigia disposar de personal d'alta especialització tècnica en l'exercici de la funció inspectora. L'objectiu d'aquesta llei consisteix, doncs, a fer el desenvolupament normatiu del contingut de la funció inspectora financera i tributària i a establir el marc jurídic dels funcionaris que han d'acomplir aquesta tasca.

4. Incompatibilitats

La llei 17/1985 estableix, en la seva disposició addicional setena, que el Consell Executiu ha de presentar al Parlament un Projecte de llei d'incompatibilitats de la funció pública. Amb aquesta llei es dona compliment al mandat esmentat:

Llei 21/1987, de 26 de novembre, d'Incompatibilitats del personal al servei de l'Administració de la Generalitat (DOGC 923).

Aquesta llei fou recorreguda d'inconstitucionalitat davant el Tribunal Constitucional; aquest, per la seva Sentència 73/1997, n'ha declarat inconstitucional i per tant nul un article.

5. Mostres d'aplicació de la legislació

A) Un exemple de Reglament: el Cos d'Agents Rurals

El cos d'agents rurals va ser creat per la Llei 9/1986. Amb el decret següent s'aprova el Reglament del cos:

Decret 252/1988, de 12 de setembre, pel qual s'aprova el Reglament del cos d'agents rurals de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1046).

S'hi estableix la naturalesa, les funcions i l'estructura del Cos, l'accés i la carrera dels agents, els seus drets, deures i incompatibilitats, el règim disciplinari i les recompenses. Aquest decret fou modificat, a fi de precisar-lo, pel

Decret 381/1988, de 12 de desembre, pel qual es modifica el Decret 252/1988, de 12 de setembre, d'aprovació del Reglament del cos d'agents rurals de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1089).

En aquest nou decret s'estableix que els membres del cos d'agents rurals tenen, en l'exercici de les seves funcions, el caràcter d'agents de l'autoritat, i que quan estiguin en acte de servei hauran de portar obligatòriament l'arma que correspongui. Aquesta esmena fou recorreguda davant el

Tribunal Constitucional, que per Sentència 32/1993, va anul·lar l'incís referent a l'ús de l'arma. El decret fou modificat posteriorment per motius diversos en dues ocasions:

Decret 174/1989, de 23 de juny, de modificació del Decret 252/1988, de 12 de setembre, pel qual s'aprova el Reglament del cos d'agents rurals de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1175).

S'hi amplien les funcions del Cos en matèria de recursos marins i els seus aprofitaments.

Decret 342/1995, de 28 de desembre, pel qual es modifica el Decret 252/1988, de 12 de setembre, d'aprovació del Reglament del cos d'agents rurals de la Generalitat de Catalunya (DOGC 2156).

En aquest darrer decret el cos d'agents rurals s'organitza i s'estructura de forma jerarquizada; s'hi estableixen els càrrecs d'inspector, de sots-inspector, de cap de zona i de caps forestal de comarca; s'hi regulen les seves relacions amb altres organismes de la Generalitat, s'hi reestructuren les especialitats dels agents i s'hi estableix la composició comarcal de les 16 zones que es creen.

B) Regulació d'horaris i vacances

D'acord amb la Llei 17/1985, la determinació de la jornada i l'horari del personal al servei de l'Administració de la Generalitat de Catalunya es farà en funció de la millor atenció dels administrats, dels objectius assenyalats en els serveis i del bon funcionament d'aquests. Fins a 1988, aquest punt s'havia regulat només internament, i les disposicions adoptades foren anul·lades per sentències del Tribunal Suprem de 16 de desembre de 1991 i 25 de maig de 1992; en conseqüència es va passar a elaborar el

Decret 277/1992, de 24 de novembre, sobre jornada i horari de treball, vacances i permís per maternitat del personal funcionari al servei de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1679).

Aquest, però, fou declarat nul per les sentències de la secció quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 20 de desembre de 1995 i de 10 d'abril de 1996, motiu pel qual es va procedir a tramitar un nou decret:

Decret 173/1996, de 23 de maig, sobre jornada i horari de treball, vacances i permís per maternitat del personal funcionari al servei de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC 2211).

4.2. ACCÉS A LA FUNCIO PÚBLICA I PROMOCIÓ

1. Accés a la funció pública

L'accés a la funció pública és regulat pel

Decret 28/1986, de 30 de gener, de Reglament de selecció de personal de l'administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC 658)

En aquest marc es fan les convocatòries específiques, com ara la següent:

Resolució de 6 de setembre de 1991, de convocatòria de proves selectives per a l'ingrés a l'escala auxiliar administrativa del cos auxiliar d'administració de la Generalitat (DOGC 1494)

2. Relacions de llocs de treball

D'acord amb el que disposen els articles 11 i 12 de la llei 17/1985, de la funció pública de la Generalitat de Catalunya, es va promulgar el

Decret 328/1993, de 28 de desembre, sobre les relacions de llocs de treball del personal funcionari de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1852).

S'hi regulen els procediments de modificació de les relacions de llocs de treball del personal funcionari de l'Administració de la Generalitat; aquest decret fou desplegat per ordre:

Ordre de 3 de febrer de 1994, de desplegament del Decret 328/1993, de 28 de desembre, sobre els procediments de modificació de les relacions de llocs de treball del personal funcionari de l'Administració de la Generalitat (DOGC 1860).

Els Departaments actualitzen periòdicament les seves relacions de llocs de treball reservat a funcionaris i a personal laboral; és exemple d'aquesta actualització la

Resolució de 24 d'abril de 1995, per la qual es dona publicitat a la relació de llocs de treball del personal laboral de l'Administració de la Generalitat de l'Institut Català de la Salut del Departament de Sanitat i Seguretat Social (DOGC 2047).

3. Provisió de llocs de treball

Hi ha dos procediments de provisió dels llocs de treball reservats a funcionaris: el concurs, que es el sistema normal de provisió, i la lliure designació; ambdós sistemes mitjançant convocatòria pública. Aquesta disposició de la llei es concreta en el

Decret 65/1987, de 15 de gener, pel qual s'aprova el Reglament general de provisió de llocs de treball, de promoció professional i de promoció interna dels funcionaris de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC 815).

S'hi preveu l'existència de les Juntes de Mèrits, que tenen cura de la valoració dels mèrits pertinents per a la promoció dels funcionaris. Periòdicament es renova la composició d'aquestes juntes, mitjançant ordres com la següent:

Ordre de 27 de febrer de 1996, de nomenament de la Junta de Mèrits del Departament de Benestar Social (DOGC 2182).

4. Concursos de Mèrits

Les convocatòries per a la provisió de càrrecs de comanament o de llocs singulars es fan d'acord amb el que preveuen la llei 17/1985, modificada per la llei 9/1994, i el ja esmentat decret 65/1987. En són exemples les següents:

Resolució de 27 d'octubre de 1994, de convocatòria de concurs de mèrits per a la provisió del lloc de responsable de Coordinació de Politiques Estructurals de la Direcció General de Programació Econòmica (DOGC 2008).

Resolució de 2 de juny de 1995, de convocatòria de concurs de mèrits per a la provisió del lloc de cap del Servei de la Secretaria Administrativa de la Secretaria General del Departament de Comerç, Consum i Turisme (DOGC 2095).

Resolució de 4 de juliol de 1995, de convocatòria de concurs de mèrits per a la provisió de 14 llocs de treball d'advocat liquidador a les delegacions territorials de Barcelona, Girona i Lleida del Departament d'Economia i Finances (DOGC 2075).

Resolució de 16 d'agost de 1995, de convocatòria de concurs de mèrits per a la provisió del lloc de cap de la Secció de Mines de Tarragona de la Direcció General d'Energia (DOGC 2140).

Exemples de la resolució dels concursos corresponents són les següents:

Resolució de 15 de març de 1995, de nomenament de la senyora Dolors Feliu i Torrent com a cap de la Secció de Conflictes de Competències de la Subdirecció General de Qüestions Constitucionals del Gabinet Jurídic Central (DOGC 2040).

Resolució d'11 de març de 1996, de nomenament del senyor Josep Maria Marín i Sánchez com a cap del Servei d'Anàlisi i Programació Energètica de la Direcció General d'Energia (DOGC 2189).

5. Lliure designació

Les convocatòries per als nomenaments per lliure designació es fan d'acord amb el marc abans indicat; en són mostra:

Resolució d'1 de març de 1995, de cessament del senyor Albert Raventós i Soler com a adjunt al subdirector general d'assumptes contenciosos (DOGC 2042).

Resolució de 6 de març de 1996, de convocatòria per a la provisió, per lliure designació, del lloc de subdirector/a general d'Informació al Ciutadà de la Secretaria General de Comunicació i Estudis del Departament de la Presidència (DOGC 2193).

6. Personal eventual

El règim jurídic del personal eventual, en el marc de la legislació esmentada, és contingut en el

Decret 153/1987, de 4 de març, sobre el règim jurídic del personal eventual al servei de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC 841).

S'hi disposa que el nomenament del personal eventual es farà per ordre del President o dels Consellers respectius, i que podran ésser personal eventual tant les persones que tinguin la condició de funcionari de la Generalitat o d'altres Administracions Públiques, com les que no la tinguin. Exemples d'aquests nomenaments són les disposicions següents:

Resolució de 8 de febrer de 1995, de nomenament del senyor Francesc Xavier Martorell i Villalobos com a cap del Gabinet del Conseller de Governació (DOGC 2010).

Resolució de 6 de maig de 1996, per la qual es nomena el senyor Xavier Mateu i Llevadot delegat territorial de Barcelona del Departament de Medi Ambient, amb caràcter eventual (DOGC 2205).

4.3. ESCOLA D'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA

1. Llei de l'Escola d'Administració Pública

Llei 4/1987, de 24 de març, reguladora de l'Escola d'Administració Pública (DOGC 826).

Aquesta llei té per objecte la regulació de l'Escola d'Administració Pública, que és la institució creada per la Generalitat per a la formació del funcionariat propi i del de l'administració local. S'hi fa constar que la regulació establerta té en compte tant la tradició de l'Escola, que es remunta a la Mancomunitat i que fou restablerta per la Generalitat provisional, com els nous contextos en què ha de desplegar les seves funcions.

2. Mostra d'aplicacions de la legislació

A) Cursos

En compliment de la missió que li assenyala la llei 4/1987, l'Escola d'Administració Pública de Catalunya organitza cursos, seminaris i jornades, dels quals és mostra el convocat en virtut de la resolució següent:

Resolució de 25 de gener de 1996, per la qual es fa pública la realització a Tarragona d'un curs sobre tècniques d'organització interna i relacions interpersonals (DOGC 2164).

Alguns d'aquests cursos són objecte d'un concurs de mèrits per a inscriure-s'hi:

Resolució de 24 de gener de 1995, per la qual es fa pública la llista de persones seleccionades en el concurs de mèrits per a l'adjudicació de deu places d'alumne en el curs de postgrau en dret immobiliari i urbanístic (DOGC 2009).

B) Ajuts

L'Escola d'Administració Pública de Catalunya atorga beques i altres ajuts per cursar estudis sobre temes afins en Universitats amb les quals ha signat un conveni de col·laboració. N'és un exemple la

Resolució de 13 de setembre de 1994, de convocatòria de concurs públic per a l'atorgament de beques per cursar estudis universitaris de tercer cicle (DOGC 1953).

4.4. PERSONAL DE 1939

1. Llei sobre el personal no funcionari de 1939

Llei 18/1984, de 20 de març, sobre el personal eventual, contractat i interí al servei de la Generalitat en el període anterior al 1939 (DOGC 422).

La normativa sobre amnistia, constituïda pel reial decret-
llei 10/1976, per la llei 46/1977 i per altres disposicions
complementàries, feia referència als funcionaris, sense
distingir entre els de carrera i els eventuais o interins. No
obstant això, els Ministeris de la Presidència i d'Economia i
Hisenda, a proposta de la comissió interministerial creada a
l'empara del reial decret-
llei 1081/1978, només van concedir l'aplicació dels beneficis de l'amnistia als sol·licitants que van poder acreditar la condició de funcionaris de carrera en la Generalitat d'abans de 1939. La llei catalana té per objecte de regular uns beneficis d'amnistia per a aquelles persones que van prestar serveis professionals i retribuïts com a funcionaris eventuais o interins o com a contractats, en règim administratiu o laboral, a la Generalitat republicana, i que van perdre el lloc de treball per mobilització o per raons polítiques.

5. RÈGIM LOCAL

5.1. QÜESTIONS GENERALS I MUNICIPIS

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Règim local, sens perjudici d'allò que disposa el número 18 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució. Alteracions dels termes municipals i denominació oficial del municipis i topònims (...). (Art. 9.8).

Correspon a la Generalitat el desenvolupament legislatiu del sistema de Consultes Populars Municipals en l'àmbit de Catalunya, de conformitat amb allò que disposen les Lleis a les quals es refereix l'apartat 3 de l'article 92 i el número 18 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució, i correspon a l'Estat l'autorització de llur convocatòria. (Art. 10.2).

Correspon a la Generalitat la tutela financera sobre els ens locals respectant l'autonomia que els reconeixen els articles 140 i 142 de la Constitució i d'acord amb l'article 9.8 d'aquest Estatut (Art. 48.1).

A partir de l'entrada en vigor del present Estatut, els pressupostos de les Diputacions Provincials de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona seran units al de la Generalitat. (Disposició addicional quarta).

2. Llei Municipal i de Règim Local

Llei 8/1987, de 15 d'abril, Municipal i de Règim Local de Catalunya (DOGC 832).

Aquesta llei reconeix que els ens locals es regeixen pel que disposa la llei estatal 7/1985, reguladora de les Bases del Règim Local, i reproduïx explícitament, per raons de coherència interna del text, la normativa bàsica que s'hi conté. Sobre aquesta base limitativa s'afegeix la normativa pròpia. S'hi adopten normes sobre el territori, la denominació, la capitalitat i els símbols dels ens locals, la seva població, entesa com a conjunt de residents, les normes específiques del municipi, les entitats municipals descentralitzades, la comarca, la província, les entitats metropolitanes, el funcionament dels ens locals, les mancomunitats de municipis, les organitzacions associatives d'ens locals, la delegació i l'assignació de competències de la Generalitat als ens locals, les relacions interadministratives, la informació i la participació ciutadanes, l'estatut dels membres de les corporacions

locals, el règim jurídic i la impugnació d'actes i acords, l'assistència de la Generalitat als ens locals i la cooperació amb aquests, les finances locals, el patrimoni, les obres, les activitats, els serveis i la contractació i el personal al servei dels ens locals.

Aquesta llei fou objecte d'un recurs d'inconstitucionalitat; el Tribunal Constitucional, amb la seva sentència 331/1993 va estimar parcialment el recurs d'inconstitucionalitat plantejat pel Govern de l'Estat i en va declarar inconstitucionals, i per tant nuls, quatre articles.

3. Creació del municipi de Badia

Un cas especial en la dinàmica d'alteracions dels termes municipals (vegeu 5.4.B) és el de la creació del nou municipi de Badia, que es va fer per llei:

Llei 1/1994, de 22 de febrer, de creació del municipi de Badia per segregació de part dels termes municipals de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès (DOGC 1872).

Aquesta llei crea, per raons d'interès públic i social, un nou municipi, Badia, per segregació d'una part dels termes municipals de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès, i li atribueix un finançament transitori especial. S'atenia així la manifestació expressa i constant de consciència de poble feta pels seus habitants, que ja es va formalitzar per primer cop mitjançant una consulta popular feta l'any 1982. Les característiques especials socio-econòmiques i territorials que concorren en el nucli de Badia en feien, però, un cas atípic dins la normativa vigent en matèria de segregacions, per la qual cosa es va fer aconsellable procedir a aquesta mitjançant una llei.

4. Mostra d'aplicacions de la legislació

A) Demarcació territorial i població

La llei 8/1987 fou desenvolupada per diversos decrets; pel que fa a la demarcació territorial i població es va promulgar el

Decret 140/1988, de 24 de maig, pel qual s'aprova el reglament de demarcació territorial i població dels ens locals (DOGC 1016).

B) Modificació ordinària dels termes municipals

La modificació dels termes municipals es fa per decret, promulgats d'acord amb el que disposen la llei 8/1987 i el

decret 140/1988, pel qual s'aprova el Reglament de demarcació territorial i població dels ens locals de Catalunya. Aquella llei introdueix la creació d'un òrgan d'estudi, consulta i proposta, que ha de donar el seu parer en les qüestions relatives a la modificació o la revisió dels límits territorials. Aquest organisme fou desenvolupat pel

Decret 282/1987, de 27 d'agost, pel qual es regulen la composició, l'organització i les funcions de la Comissió de Delimitació Territorial (DOGC 890).

S'hi defineix la Comissió de Delimitació Territorial com un òrgan d'estudi, consulta i proposta en relació amb les matèries que afecten la determinació, la revisió i la modificació dels límits territorials dels ens locals de Catalunya i de les demarcacions en què s'estructura territorialment l'Administració de la Generalitat.

La composició de la Comissió fou modificada posteriorment:

Decret 62/1992, de 2 de març, pel qual es modifica l'article 9.1 del decret 282/1987, de 27 d'agost, pel que fa a la composició de la Comissió de Delimitació Territorial (DOGC 1572).

Un cop emès el dictamen de la Comissió, es procedeix a la promulgació dels canvis o a la seva denegació:

Decret 56/1991, de 25 de març, pel qual se segrega part del terme municipal d'Alpicat (Segrià), per constituir un municipi independent amb la denominació de Gimenells i el Pla de la Font, i es constitueix l'entitat municipal descentralitzada del Pla de la Font dins d'aquest nou municipi (DOGC 1424).

Decret 31/1994, de 8 de febrer, pel qual es denega la segregació d'una part del terme municipal de Torroella de Montgrí per constituir un nou municipi amb la denominació de l'Estartit (DOGC 1864).

Decret 348/1996, de 29 d'octubre, pel qual s'aprova l'alteració parcial dels termes municipals de Vilanant i de Navata (DOGC 2277).

El darrer dels decrets esmentats invoca, a més, el decret de 24 de juny de 1955, pel qual s'aprovava el text refós de la llei de règim local i els articles concordants del reglament de població i demarcació territorial dels ens locals, de 17 de maig de 1952.

C) Comissió de Govern Local

La llei 8/1987 crea la Comissió de Govern Local de Catalunya com a òrgan permanent de col·laboració entre l'Administració de la Generalitat i les administracions locals. Aquesta Comissió fou regulada pel

Decret 118/1988, de 5 de maig, pel qual es regulen la composició, l'organització i les funcions de la Comissió de Govern Local de Catalunya (DOGC 1000).

Correspon a la Comissió de Govern Local de Catalunya l'exercici de les funcions que determina l'article 176 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, així com d'aquelles altres que se li atribueixin legalment. La composició de la Comissió ha estat modificada en diverses ocasions:

Decret 51/1992, de 17 de febrer, pel qual es modifica l'article 4 del Decret 118/1988, de 5 de maig, pel fa a la composició de la Comissió de Govern Local (DOGC 1565).

Decret 197/1993, de 27 de juliol, pel qual es modifica l'article únic del Decret 51/1992, de 17 de febrer, relatiu a la representació de l'Administració de la Generalitat a la Comissió de Govern Local de Catalunya (DOGC 1781).

Decret 194/1995, de 27 de juny, de modificació del Decret 118/1988, de 5 de maig, pel qual es regulen la composició, l'organització i les funcions de la Comissió de Govern Local de Catalunya, i de creació al seu si de la Subcomissió en matèria de Prevenció i Extinció d'Incendis i de Salvaments de Catalunya (DOGC 2076).

En aquest darrer decret es crea, a més, Subcomissió en matèria de Prevenció i Extinció d'Incendis i de Salvaments de Catalunya i se n'estableixen la composició, les funcions i el funcionament.

D) Gestores

Quan un Ajuntament, per baixa d'un nombre de regidors elegits, queda sense el quòrum dels dos terços que s'exigeix per a l'adopció de determinats acords, cal crear-hi una gestora. Ho preveu l'article 182 de la llei orgànica 5/1985, de 19 de juny, del règim electoral general. N'és un exemple:

Ordre de 14 d'octubre de 1992, de creació de la Comissió gestora de l'Ajuntament de Jorba i de designació dels seus membres.

E) Consultes populars municipals

L'article 41 de la llei 8/1987 recull el dret dels veïns a participar en la gestió municipal i a sol·licitar la consulta popular prevista per l'Estatut. Així mateix, l'article 144, en regular-les, estableix que per reglament s'han de determinar els requisits i les condicions per a l'exercici d'aquest dret. Aquest reglament és l'objecte del

Decret 294/1996, de 23 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament de consultes populars municipals (DOGC 2237).

F) Símbols

La Llei 8/1987 fa referència, en els seus articles 37 i 50, a la competència dels ens locals per dotar-se de símbols propis. Calia, però, que la Generalitat intervingués en aquesta matèria en els casos determinats per la llei per tal de comprovar si són respectades les normes heràldiques i altres dades en què es fonamenten els símbols, o si els símbols aprovats són susceptibles de ser confosos amb els d'un altre ens local. Per això es va aprovar el

Decret 263/1991, de 25 de novembre, d'aprovació del Reglament dels símbols dels ens locals de Catalunya (DOGC 1532).

Aquest reglament estableix el procediment aplicable per a l'adopció, la modificació, el canvi o la rehabilitació dels símbols locals (escut i bandera). La conformitat és promulgada mitjançant resolucions, com ara les que consten a continuació.

Resolució de 2 de maig de 1995, per la qual es dóna conformitat a l'adopció de la bandera del municipi de Cornellà del Terri (DOGC 2052).

Resolució de 22 de setembre de 1995, per la qual es dóna conformitat a l'adopció de l'escut heràldic del municipi de Palau-sator (DOGC 2111).

G) Fons de Cooperació Local

La distribució del Fons de cooperació local de Catalunya, d'acord amb el que estableix la Llei 8/1987, correspon a la Generalitat, mitjançant la llei anual de pressupostos. Per a la distribució de la partida corresponent cal establir una normativa específica anual; per exemple:

Decret 286/1995, de 25 d'octubre, sobre fixació dels criteris de distribució de la participació dels municipis en els ingressos de la Generalitat, integrada en el Fons de cooperació local de Catalunya, any 1995 (DOGC 2123).

H) Tutela financera

La tutela financera sobre les Corporacions Locals és regulada per la llei estatal 39/1988. En aquest marc s'inscriu la normativa catalana; pel que fa a l'exercici de la tutela, és rellevant el

Decret 94/1995, de 21 de febrer, d'assignació de funcions en matèria d'hisendes locals als departaments de Governació i d'Economia i Finances (DOGC 2035).

Aquest decret n'anul·la un d'anterior, el 369/1986, modificat pel decret 35/1994. Pel que fa al contingut, s'hi fa una assignació detallada de les competències que exerceix cada un dels dos departaments esmentats.

5. Funció pública local

La regulació de la provisió de llocs de treball reservats a funcionaris d'Administració local amb habilitació de caràcter estatal és continguda en el Reial decret 1732/1994; també cal tenir present el que estableix el Reial decret legislatiu 2/1994, de modificació de la llei 7/1985, reguladora de les bases del règim local. Pel que fa a la competència per a la concessió de les comissions de serveis, és continguda en el Reial decret legislatiu 781/1986.

Mostra de l'aplicació d'aquesta reglamentació a Catalunya - que s'estén als Consells Comarcals - són les disposicions següents:

Resolució de 14 de juny de 1996, de classificació del lloc de treball d'intervenció de l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet per a la seva provisió pel sistema de lliure designació (DOGC 2225).

Resolució de 19 d'agost de 1996, de nomenament de la senyora Ester Obach i Guardia com a funcionària interina per ocupar el lloc de treball de secretaria del Consell Comarcal de la Cerdanya (DOGC 2255).

Resolució de 3 de setembre de 1996, d'autorització de l'acumulació de la plaça d'intervenció del Consell Comarcal de la Conca de Barberà en el senyor Francesc Cid i Grau, interventor adjunt de fons de la Diputació de Tarragona (DOGC 2264).

5.2. COMARQUES

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya estructurarà la seva organització territorial en municipis i comarques; també podrà crear demarcacions supracomarcales. (Art. 5.1).

En el marc de la Constitució i del present Estatut seran reconegudes i actualitzades les peculiaritats històriques de l'organització administrativa interna de la Vall d'Aran. (Disposició addicional primera).

2. Creació, organització i delimitació de les Comarques

Les comarques foren creades per la

Llei 6/1987, de 4 d'abril, de l'organització comarcal de Catalunya (DOGC 826).

Amb aquesta llei s'institucionalitza la comarca com a entitat territorial dotada d'autonomia i de personalitat jurídica pròpia. La divisió i l'organització comarcals de Catalunya es regeixen per dos criteris. D'una banda, els àmbits territorials resultants han de coincidir amb els espais geogràfics en què s'estructuren les relacions bàsiques de l'activitat econòmica i han d'agrupar municipis amb característiques socials i històriques comunes; de l'altra, han d'ésser els més adequats per a fer efectius els principis d'eficàcia, de descentralització i de participació en la prestació dels serveis públics. S'hi adopta una divisió provisional i s'hi arbitren els mecanismes per modificar-la. Al front de cada comarca hi ha un Consell Comarcal, amb un President i un equip de govern. El nombre de consellers és variable, segons la població; són elegits indirectament després de les eleccions municipals. La comarca exerceix les competències que li atribueixen les lleis del Parlament, les quals, en qualsevol cas, han d'atorgar competències sobre les matèries següents: ordenació del territori i urbanisme, serveis socials, cultura, esport, ensenyament i salubritat pública i del medi.

Per tal de donar compliment al que estableix l'article 4.1 de la llei es va convocar una consulta municipal per establir la divisió comarcal de Catalunya. És l'objecte d'aquest decret:

Decret 216/1987, de 19 de maig, de convocatòria de la consulta municipal per a l'establiment de la divisió comarcal de Catalunya (DOGC 864).

En el termini de dos mesos, els Ajuntaments de Catalunya havien d'adoptar un acord en el qual es pronunciessin expressament sobre l'acceptació o el rebuig de la integració del seu municipi a la comarca que li assignava provisionalment la llei. A la vista del resultat de la consulta, i d'acord amb el Capítol I del Títol II de la llei 6/1987, el Parlament va aprovar una nova llei:

Llei 22/1987, de 16 de desembre, per la qual s'estableixen la divisió i l'organització comarcals de Catalunya i sobre l'elecció dels consells comarcals (DOGC 929).

La divisió comarcal que estableix aquesta nova llei s'havia d'entendre, encara, sens perjudici del resultat final del procediment especial de modificació del mapa comarcal previst a la disposició transitòria 1 de la llei 6/1987. D'acord amb aquest, la Comissió de Delimitació Territorial i la Comissió

Juridica Assessora van estudiar les peticions municipals de creació de les comarques del Pla de l'Estany, del Pla d'Urgell i de l'Alta Ribagorça, hi van donar la conformitat i van proposar al Govern de la Generalitat la creació d'aquestes comarques, ratificada pel Parlament per una nova llei:

Llei 5/1988, de 28 de març, de creació de les comarques del Pla de l'Estany, del Pla d'Urgell i de l'Alta Ribagorça (DOGC 992).

Finalment, també en aplicació de la disposició transitòria primera de la llei 6/1987, es van estudiar una sèrie d'altres qüestions, que són l'objecte d'aquesta nova llei:

Llei 3/1990, de 8 de gener, de modificació de la divisió comarcal de Catalunya (DOGC 1243).

S'hi fa, d'una banda, la modificació dels límits d'algunes comarques i, de l'altra, s'hi modifica la capitalitat de la comarca del Vallès Occidental, que esdevé compartida per Sabadell i Terrassa.

3. Finançament

Els articles 43, 44 i 45 de la Llei 6/1987 estableixen les fonts de finançament dels ens comarcals. En particular, l'article 44 estipula que s'haurà d'establir un percentatge de participació en el Fons de Cooperació Local de Catalunya. Les bases per a la distribució d'aquest, d'acord amb el que estableix l'article 182.2 de la llei 8/1987, s'inclouen en la llei anual de pressupostos; posteriorment, un decret estableix els criteris del repartiment i també les quantitats concretes que corresponen a cada un dels Consells Comarcals.

En el cas de 1992, d'acord amb la llei 32/1991:

Decret 145/1992, de 22 de juny, sobre la fixació dels criteris de distribució del Fons de Cooperació Local de Catalunya, any 1992, entre els consells comarcals, en concepte de participació en els ingressos de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1619).

4. Transferències de serveis

En virtut de les lleis d'organització territorial, la Generalitat ha anat delegant competències en favor dels Consells Comarcals. N'és una mostra el

Decret 187/1993, de 27 de juliol, de delegació de competències de la Generalitat en matèria de joventut a les comarques (DOGC 1779).

S'hi deleguen a les comarques les competències que la legislació vigent atribueix a l'Administració de la Generalitat en relació amb les potestats d'execució en matèria d'instal·lacions juvenils, d'acord amb la llei 38/1991, sens perjudici de les potestats d'execució exercides pels municipis.

5. El Consell General d'Aran

La Vall d'Aran, d'acord amb el mandat estatutari, constitueix un cas especial en el marc de l'organització comarcal. El seu règim especial és contingut en la

Llei 16/1990, de 13 de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran (DOGC 1326).

Aquesta llei restitueix als aranesos, de forma actualitzada, una estructura administrativa que, sens perjudici de l'organització municipal, pot fer possible la gestió més immediata de les atribucions que afecten directament els interessos peculiars del territori, com són: el restabliment de l'organització administrativa pròpia, la normalització, la protecció i l'ensenyament de l'aranès i la conservació de les seves peculiaritats culturals, així com l'establiment d'un marc legal que permeti que el Consell General pugui assumir les competències que li delegui o assigni l'Administració de la Generalitat d'acord amb el que estableix la legislació vigent.

Un cop el Parlament de Catalunya va aprovar aquesta Llei, d'acord amb la seva disposició transitòria 2 i la seva disposició final 1, calia procedir a la convocatòria de les primeres eleccions al Consell General d'Aran, que foren convocades per decret:

Decret 58/1991, de 25 de març, de convocatòria d'eleccions al Consell General d'Aran (DOGC 1425).

La llei 16/1990 estableix que la Generalitat ha de cedir al Consell General d'Aran competències i serveis sobre diverses matèries. D'acord amb això s'han promulgat diversos decrets, com ara el següent:

Decret 170/1994, de 14 de juny, de traspàs dels serveis, mitjans i recursos de l'Administració de la Generalitat de Catalunya al Consell General d'Aran en matèria de salvaments i extinció d'incendis (DOGC 1925).

5.3. ENTITATS METROPOLITANES

1. Llei de creació de dues Entitats Metropolitanas

L'establiment de la nova organització territorial de Catalunya va exigir el replantejament del fet metropolità generat per les interrelacions específiques de la ciutat de Barcelona i els municipis del seu entorn més immediat. Aquest es l'objecte de la llei següent:

Llei 7/1987, de 4 d'abril, per la qual s'estableixen i regulen actuacions públiques especials en la conurbació de Barcelona i en les comarques compreses dins la seva zona d'influència directa (DOGC 826).

Aquesta llei crea dues entitats metropolitanas: l'Entitat Metropolitana del Transport i l'Entitat Metropolitana dels Serveis Hidràulicss i del Tractament de Residus, i declara extingida l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona, creada pel decret-llei 5/1974.

5.4. DIPUTACIONS

1. La fallida llei de 1980

L'apartat 8 de l'article 9 de l'Estatut de Catalunya atribueix a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de règim local. En conseqüència, i mentre no es desenvolupés per llei el contingut de l'article 5 de l'Estatut de Catalunya, el Parlament establí per llei la transferència urgent i plena de les Diputacions a la Generalitat:

Llei 6/1980, de 17 de desembre, de transferència urgent i plena de les Diputacions catalanes a la Generalitat (DOGC 104).

En virtut de la llei, la Generalitat de Catalunya havia d'assumir les competències atorgades per l'ordenament jurídic vigent a les Diputacions provincials de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona. Aquestes havien de transferir, conseqüentment, a la Generalitat els serveis corresponents. La Generalitat de Catalunya havia de succeir també a les Diputacions provincials en la gestió dels serveis que aquestes tinguessin assumits per delegació, encomana,

concessió, o qualsevol altra forma de gestió indirecta, de l'Administració de l'Estat o d'altres Administracions Públiques. Aquesta llei fou recorreguda davant el Tribunal Constitucional, la sentència de qual l'anul·là completament.

2. La llei de 1987

En ocasió del paquet legislatiu de 1987 en matèria d'administració local, s'abordà novament el tema, a partir de la Llei de Bases de Règim Local, estatal, que estableix els nous principis en aquesta matèria i el marc a partir del qual la Generalitat pot exercir les seves competències, salvaguardant unes determinades atribucions de les diputacions provincials. En aquest marc es promulgà la

Llei 5/1987, de 4 d'abril, del Règim provisional de les competències de les Diputacions Provincials (DOGC 826).

S'hi fa constar explícitament que es considera una solució provisional, mentre no es produeixin les condicions legals que facin possible que el govern i l'administració de les províncies s'integrin a la Generalitat, amb la consegüent desaparició de la divisió de Catalunya en províncies. Atès aquest objectiu últim, s'hi disposa que el Govern de la Generalitat, un cop constituïts els consells comarcals, ha de presentar al Parlament de Catalunya, en el termini màxim de tres mesos, una proposta per a exercir una de les dues vies d'iniciativa que estableix l'article 87.2 de la Constitució per tal d'obtenir, a través de l'alteració dels límits provincials, la integració en una sola província, denominada Catalunya, de les actuals províncies de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona.

3. Lleis de transferències

En aquesta darrera llei s'estableix que la distribució de competències entre les comarques i la Generalitat s'haurà de fer mitjançant lleis del Parlament de Catalunya, tot respectant el nucli essencial de l'autonomia provincial. D'acord amb aquesta norma bàsica, el Parlament ha aprovat diverses Lleis de transferències:

A) Serveis socials

Llei 26/1991, de 13 de desembre, de transferència de competències de les diputacions provincials a la Generalitat de Catalunya i als consells comarcals en matèria de serveis i assistència social (DOGC 1535).

Aquesta llei complementa el que ha havia disposat sobre la qüestió la llei 26/1985, anterior a la 5/1987. S'hi disposa que l'Administració de la Generalitat i els consells

comarcals assumeixen les competències exercides per les diputacions provincials en matèria de serveis i assistència socials, sens perjudici de les competències d'assistència i cooperació jurídica, econòmica i tècnica que corresponen a les diputacions d'acord amb la legislació vigent. Aquesta atribució de competències comporta el traspàs dels mitjans materials i personals i dels recursos econòmics corresponents.

B) Matèria agrària i forestal

Llei 27/1991, de 13 de desembre, de transferències de competències de les diputacions provincials a la Generalitat de Catalunya en matèria agrària i forestal (DOGC 1537).

Amb aquesta llei la Generalitat de Catalunya assumeix les competències exercides per les diputacions provincials en matèria d'agricultura, ramaderia, forests, fires i mercats agraris, camins veïnals i capacitació i formació professional agrària.

C) Joventut

Llei 11/1993, de 22 d'octubre, de transferència de competències de les diputacions provincials a la Generalitat de Catalunya en matèria de joventut (DOGC 1815).

L'Administració de la Generalitat assumeix, en virtut d'aquesta llei, les competències exercides anteriorment per les diputacions en matèria de joventut i preveu la seva delegació en els consells comarcals, llevat d'aquelles que necessitin unitat de gestió.

4. Altres transferències

S'han fet, a més, altres transferències per decret. Són els casos, per exemple, de museus i de carreteres.

A) Museus

La disposició addicional 5.1 de la llei 17/1990 estableix que els museus i els serveis museístics dependents de les diputacions provincials són transferits a la Generalitat o als consells comarcals del territori on estiguin situats. En deriva el

Decret 160/1992, de 20 de juliol, pel qual s'aprova el traspàs de museus i serveis museístics de la Diputació de Girona a l'Administració de la Generalitat i als consells comarcals del Gironès, del Pla de l'Estany, del Baix Empordà, de l'Alt Empordà i de la Garrotxa (DOGC 1626).

B) Carreteres

D'una manera anàloga es va realitzar la transferència de les carreteres de la Diputació de Barcelona:

Decret 221/1994, de 26 de juliol, pel qual s'aprova l'acord del grup de treball Generalitat de Catalunya - Diputació de Barcelona, de traspas de carreteres de la Diputació de Barcelona per a la seva integració a la xarxa de carreteres de la Generalitat (DOGC 1948).

5.5. PLANS D'OBRES I SERVEIS

1. Llei del Pla Únic d'Obres i Serveis

La llei 5/1987 estableix que el Parlament havia d'aprovar per llei les bases per a la selecció, la distribució i el finançament de les obres i els serveis a incloure en un Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya. D'acord amb aquest mandat, es va promulgar la

Llei 23/1987, de 23 de desembre, per la qual s'estableixen els criteris de finançament del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya i les bases per a la selecció, la distribució i el finançament de les obres i els serveis a incloure-hi (DOGC 932).

Mitjançant el Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya s'instrumenta la cooperació econòmica per a la realització de les obres i els serveis de competència municipal, preferentment els mínims i obligatoris, en el marc del desplegament de la nova organització territorial de Catalunya, i s'estableix que el Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya es formula prenent com a base les peticions dels ens locals beneficiaris, amb la participació dels consells comarcals.

2. Mostra d'aplicacions

A) Plans quadriennals

Periòdicament es fan convocatòries per a la formació de plans quadriennals, per exemple amb el

Decret 168/1991, de 30 de juliol, de convocatòria per a la formulació del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya del quadrienni 1992-1995 (DOGC 1478).

B) Plans anuals

A la vista de les sol·licituds presentades a l'empara de la convocatòria quadriennal, i amb la participació dels consells comarcals, es formulen les propostes d'atribució de les sol·licituds als diferents programens i anualitats que són la base de la formulació dels plans anuals, aprovats també per decret. Un d'aquests és el

Decret 42/1995, de 21 de febrer, d'aprovació del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya, any 1995, i les seves bases d'execució (DOGC 2017).

C) Programes específics

En els decrets com el darrer esmentat es preveu l'execució de programes específics, proposats per les Diputacions provincials i finançats amb aportació de les mateixes Diputacions, que són objecte de decrets independents, com ara el següent:

Decret 48/1995, de 21 de febrer, d'aprovació del programa específic de cooperació municipal de la Diputació de Girona integrat en el Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya, any 1995 (DOGC 2017).

D) Actuacions urgents

Les bases d'execució dels plans faculten el conseller de Governació per aprovar les inversions a finançar amb càrrec a les previsions de la llei 23/1987, que estableix que es podrà reservar fins a un 15% de les subvencions destinades al pla per cobrir les actuacions urgents i les incidències imprevisibles que es poden presentar. En virtut d'això es promulguen resolucions específiques, com ara la següent:

Resolució de 22 de gener de 1996, d'inclusió d'una obra en el programa específic de cooperació municipal de la Diputació de Girona integrat en el Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya, any 1995 (núm. 95/1019-DG) (DOGC 2166).

E) Actuacions prioritàries

Una altra mena de plans específics són els destinats a determinats objectius considerats prioritàris:

Decret 49/1992, de 10 de febrer, d'aprovació de les determinacions del Programa específic d'ajut econòmic en

matèria de protecció civil a integrar en el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya (DOGC 1565).

Aquest decret estableix les determinacions del programa específic de l'Administració de la Generalitat, denominat d'ajut econòmic en matèria de protecció civil. Aquesta determinació especifica l'objectiu del programa - la cooperació amb l'administració municipal i comarcal, mitjançant la concessió d'ajuts econòmics, per tal de subvencionar el finançament d'actuacions destinades a millorar i potenciar la temàtica de protecció civil i, en especial, els requeriments i la resposta davant un fet sinistral significatiu -, en fixa la durada i estableix els criteris per a la selecció de les sol·licituds.

6. ÀMBIT DE GOVERNACIÓ

6.1. SEGURETAT CIUTADANA

1. Estatut

1. La Generalitat podrà crear una Policia Autònoma en el marc del present Estatut, i, en allò que no hi estigui específicament regulat, en el de la Llei Orgànica prevista a l'article 149, 1, 29 de la Constitució. 2. La Policia Autònoma de la Generalitat exercirà les funcions següents: a) La protecció de les persones i béns i el manteniment de l'ordre públic. b) La vigilància i protecció dels edificis i instal·lacions de la Generalitat. c) Les altres funcions previstes en la Llei Orgànica a la qual es refereix l'apartat 1 del present article. (Art. 13).

2. Les lleis de la Policia Autònoma

A) La llei 19/1983

Llei 19/1983, de 14 de juliol, per la qual es crea la Policia Autònoma de la Generalitat de Catalunya (DOGC 347).

Amb aquesta llei es crea la Policia Autònoma de la Generalitat, partint del Cos de Mossos d'Esquadra.

B) La llei 10/1994

Un cop aprovada per l'Estat la llei orgànica 2/1986, de Forces i Cossos de Seguretat, es va elaborar una nova llei:

Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (DOGC 1923).

La nova llei té per objecte d'establir els principis d'actuació, les funcions i el règim funcional i estatutari dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra, i l'organització de la seguretat pública. S'hi assenyala que en l'exercici de les seves funcions, dins el marc de les competències que corresponen a la Generalitat, el Cos de Mossos d'Esquadra té el caràcter de policia ordinària i integral i actua en tot el territori de Catalunya; per consegüent fa possible l'ampliació de les competències, d'acord amb l'esmentat apartat 13.2.c i d'acord amb la normativa estatal. La llei es divideix en 3 títols, dedicats, respectivament, a disposicions generals, principis d'actuació i funcions, a organització i estructura i al règim estatutari.

C) Algunes normes de desenvolupament:

La llei 10/1984 ha estat desenvolupada per diverses normes, com ara les que consten a continuació:

Decret 183/1995, de 13 de juny, pel qual s'aprova el Reglament de règim disciplinari del Cos de la Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra.

Decret 111/1996, de 2 d'abril, pel qual s'aprova el Reglament de provisió de llocs de treball del cos de mossos d'esquadra (DOGC 2192)

Decret 146/1996, de 30 d'abril, pel qual s'aprova la jornada i l'horari de treball dels membres del cos de mossos d'esquadra (DOGC 2203).

3. Les lleis de les Polícies Locals

A) La llei de coordinació de 1984

Llei 10/1984, de 5 de març, de coordinació de les policies locals de Catalunya (DOGC 418).

Aquesta primera llei tenia per objecte d'establir, tot respectant l'autonomia municipal, els criteris normatius per a la coordinació de l'actuació de les policies locals de Catalunya, a fi de millorar-ne l'eficàcia. Això implicava la determinació dels mitjans i dels sistemes de relació que fan possible llur acció conjunta mitjançant les autoritats competents, de manera que s'aconsegueixi la integració de les respectives actuacions particulars en la globalitat del sistema de seguretat ciutadana que els és confiada.

B) La nova llei de 1991

La llei orgànica 2/1986, de Forces i Cossos de Seguretat, va regular a grans trets les policies locals i les considera com un cos de seguretat més, al costat de la policia autonòmica i de l'estatal. Això va implicar l'elaboració d'una nova llei que substituís la 10/1984, que fou derogada:

Llei 16/1991, de 10 de juliol, de les policies locals (DOGC 1469).

En el marc bàsic suara assenyalat, aquesta nova llei regula les policies locals i llurs funcions, la coordinació i de la col·laboració entre les policies locals, la seva estructura i organització, i, com a elements nous, l'accés i la promoció dels policies locals i els seus règims estatutari i disciplinari.

C) Mostra de normes que en deriven

Una mostra del desenvolupament de la llei 16/1991 és el decret següent:

Decret 219/1996, de 12 de juny, pel qual s'aprova el Reglament d'Armament de les Polícies Locals (DOGC 2219).

4. Escola de Policia

Llei 27/1985, de 27 de desembre, de l'Escola de Policia de Catalunya (DOGC 634).

Aquesta llei crea l'Escola de Policia de Catalunya, amb la finalitat que les competències de la Generalitat i de l'Administració Local en matèria de seguretat ciutadana siguin exercides per cossos de seguretat dotats de la millor preparació. Són funcions de l'Escola la formació dels membres del Cos de la Policia Autònoma - Mossos d'Esquadra i de qualsevol altre cos de seguretat dependent o que pugui dependre de la Generalitat, la dels membres de les Polícies Locals de Catalunya, i la prestació de suport a la Generalitat i als Ajuntaments que ho sol·licitin en els processos de selecció de membres del cossos. Els estudis corresponents als cicles de formació instituits per a la Policia Autònoma i les Polícies Locals, es distribueixen en tres graus, elemental, mitjà i universitari, d'acord amb els plans d'estudi i els requeriments fixats per la legislació vigent per a l'expedició i l'homologació de títols.

6.2. SEGURETAT VIÀRIA I TRÀNSIT

1. Estatut

El concepte de seguretat viària no es troba com a tal a l'Estatut; es tracta d'un concepte complex, format per aspectes de diverses competències. La llei que examinarem a continuació es limita a constatar, en el seu preàmbul, que ja han estat traspassades al Govern de Catalunya una gran part dels aspectes relacionats amb la seguretat viària, sense especificar pas quins són.

2. Institut Català de Seguretat Viària

Llei 21/1991, de 25 de novembre, de creació de l'Institut Català de Seguretat Viària (DOGC 1526).

Aquesta llei crea l'Institut Català de Seguretat Viària, organisme que té com a objectiu general la reducció de la freqüència i la gravetat dels accidents de trànsit a Catalunya, mitjançant actuacions d'estudi, assessorament i foment orientades a l'actuació dels Departaments implicats, d'una banda, i de l'altra a través de la concertació d'actuacions amb altres administracions, com la central de l'Estat, els consells comarcals i els ajuntaments.

6.3. INCENDIS I PROTECCIÓ CIVIL

1. Estatut

El concepte de Protecció Civil no es troba explícitament ni a la Constitució ni a l'Estatut d'Autonomia, i per tant cal considerar que forma part del concepte genèric de seguretat, tractat a la Constitució a l'article 149.1.29 i a l'article 13 de l'Estatut. En el preàmbul a la llei 5/1994, que a continuació examinarem, es fa referència, en tractar de la matèria de prevenció i extinció d'incendis, al concepte de protecció civil, com també a les competències que té la Generalitat sobre muntanya, espais naturals protegits, serveis forestals, règim local, protecció del medi ambient i salvament marítim. I s'hi fa constar que les sentències 123/1984 i 133/1990 del Tribunal Constitucional estableixen que la Protecció Civil és una matèria en què es donen competències concurrents entre l'Estat i les Comunitats Autònomes.

2. Llei d'Incendis i Salvaments

A) La Llei 5/1994

Llei 5/1994, de 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (DOGC 1898).

Aquesta llei té per objecte l'ordenació general de les accions i els serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments a Catalunya, i també la fixació de l'estructura i el règim estatutari del Cos de Bombers de la Generalitat i la regulació del finançament d'aquests serveis.

B) Mostra d'aplicacions de la legislació

De la llei suara esmentada deriven diverses disposicions particulars, com és ara el

Decret 374/1996, de 2 de desembre, de regulació dels bombers d'empresa (DOGC 2291).

Els bombers d'empresa presten serveis en algunes de les més importants indústries i instal·lacions generadores de risc. D'acord amb la llei, correspon a la Generalitat determinar les condicions de formació, d'especialització i de perícia que ha de complir el personal que té assignades aquestes funcions, i correspon a l'Escola de Bombers de Catalunya expedir l'habilitació acreditativa de la condició de bomber d'empresa. Aquest decret n'estableix la regulació general, les condicions de la seva formació i habilitació professional, les seves funcions, l'àmbit d'actuació i les condicions per fer possible l'actuació coordinada amb els serveis públics de bombers.

3. Protecció Civil

La protecció civil és regulada a nivell estatal per la llei 2/1985, de Protecció Civil, i pel real decret 407/1992, que n'aprova la norma bàsica. S'hi disposa que el Pla territorial de Comunitat Autònoma, que podrà tenir el caràcter de pla director, establirà el marc organitzatiu general en relació amb el seu corresponent àmbit territorial i serà elaborat i aprovat pels seus òrgans de govern, i homologat per la Comissió Estatal de Protecció Civil:

Decret 161/1995, de 16 de maig, pel qual s'aprova el Pla de protecció civil de Catalunya (DOGC 2058).

6.4. JOC

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Casinos, jocs i apostes, amb exclusió de les Apostes Mútues Esportivo-Benèfiques (...). (Art. 9.32).

2. Lleis del Joc

A) Llei 15/1984

Llei 15/1984, de 20 de març, del joc (DOGC 421).

Aquesta llei té per objecte de regular, per a l'àmbit territorial de Catalunya, totes les activitats relatives a casinos, a jocs i a apostes. S'hi regulen les activitats, les empreses dedicades a la gestió i l'explotació de jocs i d'apostes i les persones que hi intervenen.

B) La llei reguladora del règim sancionador

L'aplicació pràctica de la llei 15/1984 va evidenciar la necessitat de revisar el que fa referència al règim sancionador i, especialment, a la tipificació de les infraccions, la tipologia i la quantia de les sancions i altres aspectes annexos. Això va dur a la promulgació de la

Llei 1/1991, de 27 de febrer, reguladora del règim sancionador en matèria de joc (DOGC 1418).

S'hi regula d'una manera global la potestat sancionadora, s'hi inclou una tipologia completa d'infraccions i sancions i s'hi estableix l'obligació de constituir fiances.

C) Algunes disposicions derivades

De la primera d'aquestes lleis deriven diverses disposicions, com ara les següents:

Decret 316/1992, de 28 de desembre, d'aprovació del Reglament de màquines recreatives i d'atzar (DOGC 1688).

Aquest decret estableix el Reglament de màquines recreatives i d'atzar i un annex sobre condicions tècniques per a sales recreatives i de joc amb màquines recreatives i d'atzar. L'objectiu primordial del Reglament és la reunió en un text únic de les disposicions que, amb rang inferior a la llei, regulaven ja les màquines recreatives i d'atzar amb disposicions pròpies de la Comunitat Autònoma i estatal de naturalesa supletòria.

Decret 294/1995, de 7 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament de rifes, tómboles i combinacions aleatòries (DOGC 2131).

Aquest altre decret aprova el Reglament de rifes, tómboles i combinacions aleatòries en les seves diferents modalitats. Se n'exclouen les rifes, les tómboles i els jocs d'esbarjo constitutius d'usos socials de caràcter tradicional d'imports limitats. Mitjançant aquest Decret s'amplia també el primer Catàleg de jocs i apostes autoritzats a Catalunya, amb el joc de les combinacions aleatòries.

3. Llei de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes

A) La llei 5/1986

Llei 5/1986, de 17 d'abril, de creació de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat (DOGC 676).

L'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat té al seu càrrec l'organització i la gestió directa d'aquells jocs que les disposicions legals reserven a la gestió de la Generalitat, i també la recaptació dels ingressos públics derivats d'aquesta activitat i el pagament dels premis que s'estableixin.

B) Els Reqlaments

Els jocs organitzats per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes són objecte de sengles reglamentacions; n'és un exemple el

Decret 285/1994, de 4 de novembre, d'aprovació del Reglament de la loteria denominada Supertoc, organitzada per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat (DOGC 1972).

S'hi fixa l'objecte del joc, les combinacions, el sorteig, els bitllets, el preu, els premis, els pagaments i els venedors.

C) Publicitat dels resultats

Els resultats dels diferents sorteigs de les loteries de la Generalitat, com també altres incidències que s'hi refereixen, són fets públics mitjançant sengles resolucions, de les quals són mostra les següents:

Resolució de 10 d'abril de 1995, per la qual es fa pública la combinació guanyadora dels sorteigs del Super 10 dels dies 3 al 9 d'abril de 1995 (DOGC 2045).

Resolució de 27 de setembre de 1995, per la qual es fan públics la combinació guanyadora i el número complementari dels sorteigs números 825 i 826 de la Lotto 6/49, celebrats els dies 13 i 16 de setembre de 1995, respectivament (DOGC 2113).

Resolució de 5 de març de 1996, per la qual es determina la data de finalització de la distribució dels bitllets de la sèrie de Lotto Ràpid denominada La 3 Milions (DOGC 2186).

Resolució de 12 de setembre de 1996, per la qual es fa pública la combinació guanyadora dels sorteigs de la loteria Trio dels dies 12 al 18 d'agost de 1996 (DOGC 2261).

6.5. ESPECTACLES

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Espectacles (...). (Art. 9.31).

2. Llei de Policia de l'Espectacle

Llei 10/1990, de 15 de juny, sobre policia de l'espectacle, les activitats recreatives i els establiments públics (DOGC 1308).

En el concepte ampli d'espectacles concorren una sèrie de factors sobre els quals la Generalitat té nivells competencials diversos: esport, cultura, urbanisme, higiene, turisme, publicitat, casinos, jocs i apostes, comerç interior, defensa del consumidor i de l'usuari, indústria i seguretat ciutadana. Aquesta llei regula la funció de policia dels diversos aspectes relacionats amb els espectacles públics i els establiments i les activitats recreatives públiques, de titularitat pública o privada, amb fins lucratiu o sense i es realitzi de forma habitual o esporàdica. S'hi regulen els locals d'espectacles i els establiments públics, el Consell Assessor d'Espectacles i Activitats Recreatives, les estructures desmuntables, els espais oberts i els espectacles a la via pública, els registres d'empreses i establiments o locals d'espectacles i d'activitats recreatives, la regulació de l'activitat, la protecció del consumidor i de l'usuari, els horaris, la qualificació dels espectacles, la prohibició i suspensió d'espectacles i la clausura de locals i establiments, les funcions de la Policia Autònoma i de la Policia Local, les inspeccions, infraccions i sancions i les relacions interadministratives.

3. Mostres d'aplicació de la legislació

D'acord amb la llei suara esmentada es promulguen normes diverses, de les quals pot ésser exemple la següent:

Ordre d'1 de juliol de 1994, per la qual es determinen els horaris de diversos establiments públics dedicats a espectacles públics i/o activitats recreatives (DOGC 1918).

S'hi contempen els horaris de les discoteques, sales de ball, establiments i sales de festa de joventut, sales de

festa amb espectacle o desfilada d'atraccions, taulats
 flamencs, cafès cantant, cafès concert, cafès teatre, bars
 musicals, varietats i folklore i teleclubs i similars.

7. ÀMBIT D'ECONOMIA

7.1. CRÈDIT, BANCA I ASSEGURANCES

1. Estatut

En el marc de la legislació bàsica de l'Estat i, si s'escau, en els termes que aquella legislació estableixi, correspon a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució de les matèries següents: (...) Ordenació del crèdit, banca i assegurances (...). (Art. 10.1.4).

D'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat, correspon a la Generalitat, en els termes d'allò que disposen els articles 38, 131 i els números 11 i 13 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució, la competència exclusiva de les matèries següents: (...) Institucions de crèdit corporatiu, públic i territorial i caixes d'estalvi (...). (Art. 12.1.6).

2. Caixes d'Estalvis

Llei 15/1985, d'1 de juliol, de caixes d'estalvis de Catalunya (DOGC 557).

La llei actualitza la definició de la naturalesa i les finalitats de les caixes d'estalvis, sense alterar-ne el caràcter fundacional, i s'hi estableixen els criteris de representació en els òrgans de govern, atenent raons d'equilibri social i procurant allunyar d'aquestes institucions tractaments incompatibles amb la confiança que qualsevol entitat de crèdit ha de generar en els ciutadans. S'hi regula també el marc en què s'han d'exercir les competències de la Generalitat pel que fa a la direcció, la inspecció i la disciplina de les caixes d'estalvis, sens perjudici de les responsabilitats de l'Administració de l'Estat en aquesta matèria; per aquest motiu, s'hi preveu l'existència d'acords de col·laboració entre ambdues administracions per a una millor actuació dels poders públics.

Aquesta llei fou recorreguda davant el Tribunal Constitucional; com a conseqüència de les Sentències 48/1988 i 49/1988, es féu necessària l'adaptació de determinats preceptes, tenint present igualment les normes i principis de la llei estatal 31/1985, sobre òrgans rectors de les Caixes d'Estalvis, que tenen caràcter bàsic. Això conduí a la

Llei 6/1989, de 25 de maig, de modificació de la Llei 15/1985, d'1 de juliol, de Caixes d'Estalvis de Catalunya (DOGC 1149).

Aquesta llei modificava l'anterior d'acord amb les sentències esmentades i amb el contingut de la legislació bàsica estatal, i també en modificava l'article 10, d'adequar-lo a la normativa de la Comunitat Econòmica Europea sobre la matèria. Fou, tanmateix, objecte d'un nou recurs d'inconstitucionalitat i d'un conflicte positiu de competència; el Tribunal Constitucional, amb la seva Sentència 33/1993, va anul·lar-ne alguns articles, com també el decret 190/1989. Calgué, doncs, fer-hi una nova modificació: és la continguda a la

Llei 13/1993, de 25 de novembre, d'adequació de la Llei 6/1989, del 25 de maig, en matèria de caixes d'estalvis (DOGC 1829).

Aquesta tercera llei autoritzava el Govern de la Generalitat perquè elaborés un text refós de les tres lleis; això es dugué a terme en el

Decret Legislatiu 1/1994, de 6 d'abril, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 15/1985, d'1 de juliol, 6/1989, de 25 de maig, i 13/1993, de 25 de novembre, de caixes d'estalvis de Catalunya (DOGC 1892).

3. Institut Català de Finances

La transcendència que les competències assumides en aquesta matèria tenen per a l'economia catalana i la importància de la política de crèdit públic de la Generalitat aconsellaven d'encomanar-ne les funcions a un Institut especialitzat, el qual fos, d'una banda, l'instrument principal de la política de crèdit de la Generalitat, i, de l'altra, el principal col·laborador de l'Administració en l'exercici d'aquelles competències. Amb aquesta finalitat es va promulgar la

Llei 2/1985, de 14 de gener, de l'Institut Català de Finances (DOGC 506).

Per a complir les seves funcions, l'Institut Català de Finances pot utilitzar els instruments de dret públic i de dret privat adequats, i signar convenis i concerts amb institucions públiques i privades, un cop obtinguda l'autorització corresponent; les operacions creditícies i d'aval que l'Institut efectua amb persones físiques i amb entitats privades s'han de sotmetre a les normes del dret privat. Aquesta llei fou modificada per la següent:

Llei 5/1996, de 20 de maig, de modificació de la Llei 2/1985, del 14 de gener, de l'Institut Català de Finances (DOGC 2215).

El motiu de l'esmena fou que la primera llei limitava la concessió de crèdits i avals de l'Institut a activitats que s'haguessin de fer a Catalunya. Aquesta previsió era insuficient per a donar suport de manera adequada al finançament de moltes empreses, normalment les més emprenedores, que, tot i prestar un servei important a l'economia catalana, no limiten la seva activitat al territori de Catalunya; en conseqüència, se'n va modificar l'article 11.5.

4. Assegurances privades

Les principals normes d'abast estatal sobre les assegurances privades són la llei 33/1984, d'Ordenació de les assegurances privades, i la 9/1992, de Mediació en assegurances privades.

La primera fou recorreguda pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya; el Tribunal Constitucional, per sentència 86/1989, va estimar només parcialment els recursos d'inconstitucionalitat interposats pels governs basc i català, i en va declarar inconstitucional una part.

La segona de les lleis esmentades estableix, en la seva disposició addicional primera, el seu caràcter bàsic, com també la delimitació competencial de les comunitats autònomes en l'àmbit de la mediació de l'assegurança privada. En aquest marc es va aprovar, a reserva d'elaborar posteriorment una llei, el

Decret 347/1995, de 28 de desembre, d'assumpció de competències sobre mediació en l'assegurança privada (DOGC 2156).

S'hi estableix que la competència de la Generalitat de Catalunya pel que fa a mediadors d'assegurances privades i a col·legis de mediadors d'assegurances titulats s'entén, d'acord amb el que estableix l'esmentada llei 9/1992, circumscrita a aquells el domicili dels quals i llur àmbit d'operacions es limiti a Catalunya, i s'hi regulen determinats aspectes relatius a l'exercici de la professió, tant pel que fa a les empreses com a les persones.

7.2. MERCAT DE VALORS

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Establiment i ordenació de

centres de contractació de mercaderies i valors, de conformitat amb la legislació mercantil (...). (Art. 9.20).

Correspon a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat en les matèries següents: (...) Nomenament d'agents de canvi i borsa, corredors de comerç. Intervenció, si s'escau, en la delimitació de les demarcacions corresponents. (Art. 11.4).

2. Mostra de disposicions diverses

A) Borsa

Decret 171/1992, de 4 d'agost, pel qual es disposa la creació del Servei de Compensació i Liquidació de la Borsa de Valors de Barcelona (DOGC 1632).

L'article 54 de la llei estatal 24/1988, del mercat de valors, estableix que es constituirà una societat anònima que amb la denominació de Servei de Compensació i Liquidació tindrà les funcions de dur el registre comptable dels valors admesos a negociació a les borses de valors representats per anotacions en compte i gestionar la compensació de valors i d'efectiu derivats de la negociació en Borsa, tot això sens perjudici que, respecte dels valors admesos a negociació en una única Borsa de Valors, les Comunitats Autònomes amb competència en la matèria disposin la creació per la societat rectora d'aquella d'un servei propi que dugui el registre comptable de valors representats per mitjà d'anotacions en compte i de compensació i liquidació. Aquest decret crea l'esmentada societat.

En deriven mesures com ara la següent:

Ordre de 10 de desembre de 1992, per la qual es fixa l'import de la fiança col·lectiva a constituir dels membres de la Borsa de Valors de Barcelona corresponent a garantir l'acompliment de les operacions pendents de liquidació de valors més cotitzats a la Borsa esmentada (DOGC 1683).

B) Corredors de Comerç

Els concursos de trasllat es convoquen i resolen per sengles resolucions de la Direcció General del Tresor i Política Financera del Ministeri d'Economia i Hisenda. La Generalitat realitza, per ordre, l'assignació de la plaça:

Ordre de 21 de juny de 1994, de nomenament de corredors de comerç de les places de Barcelona i Mataró (DOGC 1918).

Ordre de 18 d'abril de 1995, de nomenament de corredors de comerç de les places de Reus i Valls (DOGC 2043).

7.3. ESTADÍSTICA

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Estadística d'interès de la Generalitat (...). (Art. 9.33).

2. Lleis sobre estadística

A) Llei d'Estadística

El marc general és contingut a la

Llei 14/1987, de 9 de juliol, d'Estadística (DOGC 869).

Aquesta llei pretén establir un marc de referència per a coordinar les diverses institucions existents a Catalunya implicades en el procés estadístic i possibilitar la col·laboració mútua per a obtenir productes més connectats amb les necessitats de la societat catalana, mitjançant l'elaboració, determinada per aquesta llei, del Pla Estadístic de Catalunya i dels programes anuals d'actuació estadística.

B) Lleis dels Plans Estadístics

Si la llei 14/1987 creava el marc legal general, sengles lleis posteriors en posen en pràctica les previsions planificadores: estableixen un objectiu central del Pla Estadístic d'abast quadriennal i en defineixen el desplegament en els diferents camps mitjançant una jerarquia d'objectius i regles per a la presa de decisions sobre prioritats:

Llei 30/1991, de 13 de desembre, del Pla estadístic de Catalunya 1992-1995 (DOGC 1539).

Llei 9/1996, de 15 de juliol, del Pla Estadístic de Catalunya 1997-2000 (DOGC 2234).

C) Programes anuals i actuacions especials

El que disposen les lleis anteriors es desenvolupa mitjançant programes anuals, que són aprovats per decret. N'és una mostra el

Decret 331/1993, de 28 de desembre, pel qual s'estableix el Programa anual d'actuació estadística per al 1994 en desplegament de la llei 30/1991, de 13 de desembre, del Pla Estadístic de Catalunya 1992-1995 (DOGC 1857).

També s'aproven actuacions especials, com ara la compresa en el

Decret 329/1995, de 7 de novembre, pel qual es disposa la realització de l'Estadística de Població 1996 i s'aproven les seves normes reguladores (DOGC 2141).

desenvolupat per

Ordre de 30 de gener de 1996, per la qual s'estableixen les normes d'aplicació del decret 329/1995, de 7 de novembre, relatives a l'estadística de Població de Catalunya 1996 (DOGC 2167).

En aquest cas, l'objectiu és subvenir a la necessitat de disposar d'una informació estadística actualitzada sobre la població de Catalunya, més àmplia que la que s'obté de l'aprofitament estadístic del padró municipal d'habitants, a fi de mantenir les sèries sobre el coneixement de la realitat demogràfica i social de Catalunya. S'hi estableix la realització d'una operació estadística l'any 1996 per a l'obtenció de l'esmentada informació i per tal de disposar d'aquestes dades a partir de 1997.

8. ÀMBIT D'ENSENYAMENT

8.1. ASPECTES GENERALS. PRIMÀRIA I SECUNDÀRIA

1. Estatut

Es de competència plena de la Generalitat la regulació i administració de l'ensenyament en tota la seva extensió, nivells i graus, modalitats i especialitats, en l'àmbit de les seves competències, sens perjudici d'allò que disposen l'article 27 de la Constitució i Lleis Orgàniques que, conforme a l'apartat primer de l'article 81 d'aquella, el desenvolupin, de les facultats que atribueix a l'Estat el número 30 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució, i de l'alta inspecció necessària per al seu compliment i garantia. (Art. 15).

2. Legislació estatal

Tots els aspectes rellevants de l'ensenyament no universitari es troben regulats en diverses lleis estatals: la llei orgànica 5/1980, d'Estatut de ls Centres Escolars, la llei orgànica 8/1985, Reguladora del Dret a l'Educació, i la llei orgànica 1/1990, d'Ordenació general del Sistema Educatiu, desenvolupades per diversos reials decrets que s'aniran esmentant. Tota la normativa catalana, tant la que té rang de llei com la que té un rang inferior, s'hi ha d'acomodar.

3. Lleis del CEPEPC

Llei 14/1983, de 14 de juliol, reguladora del procés d'integració a la xarxa de centres docents públics de diverses escoles privades (DOGC 346).

D'acord amb aquesta llei, la Generalitat de Catalunya podia integrar a la xarxa de centres docents públics els centres docents privats d'educació pre-escolar i d'E.G.B. amb un historial de reconeguda labor de catalanització i de renovació pedagògica que, complint els requisits establerts en aquesta llei, manifestessin la voluntat d'integrar-s'hi. Aquesta caracterització anava adreçada al Col·lectiu d'Escoles per l'Escola Pública Catalana (CEPEPC), que, igual com altres centres de reconegut prestigi, havien actuat amb caràcter supletori davant la insuficiència d'escola pública catalana. En aplicació d'aquesta llei, foren integrats diversos centres i nomenats professors interins el personal docent dels centres integrats.

Quedava pendent, però, la incorporació definitiva dels professors a la funció pública docent; això no fou possible fins que la llei Orgànica 1/1990 establí que el personal docent al servei dels centres integrats hi podia accedir mitjançant proves selectives específiques, convocades per l'Administració pública de la Generalitat de Catalunya, després de regular-ho el seu Parlament. Aquesta regulació és la continguda a la

Llei 11/1991, de 10 de maig, reguladora de l'accés a la funció pública docent del personal docent dels centres que, en virtut de la Llei 14/1983, de 14 de juliol, del Parlament de Catalunya, s'han integrat a la xarxa de centres públics dependents de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1445).

Aquesta llei atorga el dret a participar en les proves específiques que es convoquin al personal docent que, complint les condicions generals que s'hi estableixen, conformava l'equip pedagògic dels centres que s'integraren a la xarxa de centres docents públics en virtut de la primera llei.

4. Centres docents experimentals

La llei orgànica 5/1980 contempla els centres experimentals com a centres docents dedicats a la investigació i l'experimentació educatives clarament diferenciats dels centres docents de règim general. En el marc del que disposa aquesta llei estatal, es va promulgar la

Llei 8/1983, de 18 d'abril, de centres docents experimentals (DOGC 322).

Són objecte d'aquesta llei l'orientació i la canalització de la investigació i l'experimentació educatives en els diversos nivells de pre-escolar, educació general bàsica, educació especial, batxillerat, formació professional i ensenyaments especialitzats en els centres docents de Catalunya. Va semblar oportú de fer ús de l'habilitació establerta en la llei estatal, per tal de substituir-ne l'article 21 i establir així legalment que la investigació i l'experimentació educatives són tasques normals dels centres docents creats amb aquesta finalitat expressa, i que l'experimentació educativa es fa també normalment en els centres docents ordinaris, aspecte que no quedava prou reflectit en la legislació estatal. En definitiva, la llei regula: a) la investigació i l'experimentació en el sistema educatiu a partir del treball pedagògic fet pels professors i de la tasca educativa acomplerta en els centres docents, i b) el marc jurídic dels centres educatius a fi d'efectuar un treball d'experimentació i d'aconseguir una millora del conjunt del sistema educatiu.

Aquesta llei fou desenvolupada pel

Decret 214/1985, de 6 de juny, sobre regulació dels centres docents experimentals de règim especial (DOGC 573).

Dels tres tipus de Centres Docents Experimentals previstos, aquest decret regula els de règim especial.

Aquest decret i altres han estat substituïts darrerament a fi d'adequar els procediments administratius a la llei estatal; aquest és l'objecte del

Decret 139/1994, de 3 de maig, pel qual es regulen i s'adeqüen d'acord amb la llei 30/1992, de 26 de novembre, els procediments reglamentaris que afecten el Departament d'Ensenyament (DOGC 1915).

El reconeixement d'un centre com a experimental es fa igualment per decret, dels quals és mostra el següent:

Decret 281/1996, de 23 de juliol, sobre la transformació del centre d'educació experimental infantil i primària Octavio Paz, de Barcelona, en centre experimental de règim especial (DOGC 2237).

5. Llei dels Consells Escolars

La llei orgànica 8/1985 articula la participació de la comunitat escolar mitjançant el consell escolar del centre docent. En aquest marc la Generalitat va elaborar la seva pròpia llei:

Llei 25/1985, de 10 de desembre, dels consells escolars (DOGC 627).

Aquesta llei estructura uns organismes col·legiats en què ponderadament i equitativament siguin representats els interessos implicats, a partir d'un criteri bàsic: l'entitat varia de les qüestions educatives que se susciten i llur àmbit d'incidència divers. S'hi configuren tres graus de representativitat, que es corresponen amb sengles tipus d'organismes de participació. En un primer grau hi ha el Consell Escolar de Catalunya, màxim organisme consultiu en matèria d'ensenyament no universitari, les tasques atribuïdes al qual fan referència a aspectes vinculats directament a la política general educativa; a continuació es configuren els consells escolars territorials, delimitats segons les lleis d'organització territorial, i finalment s'hi estableixen els consells escolars municipals.

D'acord amb el que estableix la llei, els membres del Consell Escolar són nomenats per decret. N'és una mostra el següent:

Decret 94/1996, de 19 de març, de cessament i nomenament de membres del Consell Escolar de Catalunya (DOGC 2186).

6. Llei de la Gratuïtat en l'ensenyament mitjà

Llei 18/1987, de 13 de juliol, per la qual s'estableix la gratuïtat de l'ensenyament en els estudis de nivell mitjà i en els d'arts aplicades i oficis artístics (DOGC 869).

La llei orgànica 8/1985 reconeix el dret de tots els ciutadans a accedir als nivells superiors d'ensenyament. Com a conseqüència, la llei catalana disposa que els estudis de batxillerat, de formació professional i d'arts aplicades i oficis artístics són gratuïts en els centres públics, i no són subjectes al pagament de taxes acadèmiques per serveis d'ensenyament, i que tampoc no són subjectes al pagament de taxes acadèmiques els alumnes que cursen els esmentats estudis de batxillerat, de formació professional i d'arts aplicades i oficis artístics en centres privats.

7. Autonomia de gestió dels centres docents públics no universitaris

El Consell Escolar és el mitjà ordinari de control social i gestió dels fons públics assignats al centre. Aquest darrer aspecte fou desenvolupat per la

Llei 4/1988, de 28 de març, reguladora de l'autonomia de gestió econòmica dels centres docents públics no universitaris de la Generalitat de Catalunya (DOGC 974).

Aquesta llei reguladora de l'autonomia de gestió econòmica dels centres docents no universitaris de titularitat de la Generalitat defineix l'àmbit d'aplicació dels recursos econòmics que han de ser objecte de gestió pels centres i la finalitat d'aquesta gestió, i també les competències i les obligacions, pel que fa a aquests aspectes, del consell escolar, del director i del secretari administrador.

8. Mostra d'altres disposicions diverses

A) Centres públics

La creació de centres públics d'ensenyament es fa per decret, d'acord amb el que disposa la llei orgànica 8/1985:

Decret 81/1996, de 5 de març, pel qual es crea un col·legi d'educació infantil i primària a Sabadell (DOGC 2180).

El mateix passa amb la creació d'instituts de secundària:

Decret 20/1994, de 21 de gener, pel qual es creen diversos instituts d'ensenyament secundari (DOGC 1860).

B) Centres privats

La llei orgànica 8/1985 estableix que l'obertura i el funcionament dels centres docents privats se sotmetrà al principi s'autorització administrativa. Aquesta queda regulada a Catalunya pel decret següent:

Decret 55/1994, de 8 de març, sobre el règim d'autorització dels centres docents privats (DOGC 1876).

Es tracta d'un decret bàsicament procedimental, i s'hi fa constar que l'autorització es concedirà sempre que els centres reuneixin els requisits mínims establerts per la normativa de desplegament de l'esmentada llei 8/1985.

En les resolucions dictades d'acord amb aquest decret s'invoquen, a més, la llei orgànica 1/1990 i el Reial decret 1004/1991, pel qual s'estableixen els requisits mínims dels centres que imparteixen ensenyaments de règim general no universitaris. Pel que fa a la normativa catalana, s'hi aplica, quan queda afectat algun concert educatiu, el decret 56/1993. Mostres de les resolucions esmentades són les següents:

Resolució de 21 de març de 1995, per la qual s'autoritza el cessament d'activitats del centre docent privat Salla, de Barcelona (DOGC 2045).

Resolució de 16 de setembre de 1996, d'autorització del canvi de denominació del centre docent privat Aubada, de Barcelona (DOGC 2271).

Resolució de 26 de setembre de 1995, per la qual s'autoritza el canvi de titularitat de la llar d'infants Grimm, de Terrassa (DOGC 2117).

Resolució de 20 de març de 1995, per la qual s'autoritza la reducció i l'ampliació d'unitats del centre docent privat Sagrat Cor-Sarrià, de Barcelona (DOGC 2044).

C) Calendari Escolar

Anualment es promulga per ordre el calendari del curs escolar, que comprèn, per separat, el calendari dels professors i el dels alumnes, les vacances, els dies festius específics del sector de l'ensenyament i els horaris, com també la possibilitat de determinades variacions a nivell de centre:

Ordre de 19 de maig de 1995, per la qual s'estableix el calendari escolar del curs 1995-96 per als centres docents no universitaris de Catalunya (DOGC 2056).

D) Serveis educatius

Decret 155/1994, de 28 de juny, pel qual es regulen els serveis educatius del Departament d'Ensenyament (DOGC 1918).

Aquest decret té per objecte regular els serveis educatius del Departament d'Ensenyament, que són òrgans de suport permanent a la tasca docent dels mestres, dels professors i dels centres docents. Són serveis educatius els centres de recursos pedagògics, els equips d'assessorament i orientació psicopedagògica, els centres de recursos educatius per a deficients auditius i els establerts per a diversos tipus de disminucions, i els camps d'aprenentatge. S'hi regulen les funcions, la composició i la direcció de cada un dels tipus esmentats.

E) Curriculums

El punt de partença general és el

Decret 75/1992, de 9 de març, pel qual s'estableix l'ordenació general dels ensenyaments de l'educació infantil, l'educació primària i l'educació secundària obligatòria a Catalunya (DOGC 1578).

Aquest decret estableix els principis que haurà de seguir el desenvolupament curricular en l'educació infantil, en l'educació primària i en l'educació secundària obligatòria a Catalunya. Posteriorment es van aprovar decrets específics per a la primària i secundària:

Decret 95/1992, de 28 d'abril, pel qual s'estableix l'ordenació curricular de l'educació primària (DOGC 1593).

Decret 96/1992, de 28 d'abril, pel qual s'estableix l'ordenació dels ensenyaments de l'educació secundària obligatòria (DOGC 1593).

Aquests decrets establien amb tot detall els cicles, les àrees, els crèdits i els curriculums corresponents. Però el Consell de Ministres va requerir d'incompetència el Govern de la Generalitat de Catalunya en relació amb els decrets esmentats i aquest va acordar atendre substancialment el requeriment formulat i procedir a la modificació dels decrets. La modificació és continguda en el

Decret 223/1992, de 25 de setembre, de modificació dels decrets 95/1992 i 96/1992, de 28 d'abril, pels quals s'estableix l'ordenació curricular de l'educació primària i l'ordenació dels ensenyaments de l'educació secundària obligatòria (DOGC 1662).

D'altra banda, el decret 75/1992 estableix que l'ensenyament ha de potenciar la igualtat d'oportunitats d'aquells alumnes

que parteixen de situacions desfavorables i ha de respondre adequadament a la diversitat de necessitats educatives, per la qual cosa el currículum definit pel Govern de la Generalitat de Catalunya es fonamenta en una opció d'obertura i flexibilitat capaç de garantir una formació comuna per al conjunt de l'alumnat, atendre la diversitat, potenciar l'autonomia dels centres, la innovació educativa i l'eficàcia en la pràctica pedagògica. Aquesta ordre regula el procediment a seguir per a les modificacions dels currículums:

Ordre de 25 d'agost de 1994, per la qual s'estableix el procediment per a l'autorització de modificacions d'elements prescriptius del Currículum de l'etapa d'educació infantil i de l'etapa d'educació primària (DOGC 1947).

F) Professorat

La reglamentació bàsica del professorat de l'escola pública es troba en la llei orgànica 1/1990 i en els reials decrets 574/1991 i 575/1991, pels quals es regula transitòriament l'ingrés a la funció pública docent i la mobilitat entre cossos docents, respectivament. En aquesta marc la Generalitat dicta disposicions com ara la següent:

Resolució de 29 de març de 1994, de convocatòria per a la realització de proves per a la provisió de 1.510 places de funcionaris docents dels cossos d'ensenyaments secundaris a Catalunya (DOGC 1881).

La resolució fixa el nombre de places de cada nivell i especialitat i les qüestions procedimentals de la convocatòria. S'hi contemplen també tots els aspectes sobre les titulacions i altres requisits dels aspirants, els continguts de les proves, els tribunals i el sistema de valoració, el període de pràctiques, etc.; però en tots els casos la normativa a aplicar és la d'àmbit estatal, continguda bàsicament en els reials decrets esmentats i en d'altres disposicions. Cal notar que els únics temaris regulats per normativa catalana són els específics del professorat de llengua catalana i literatura catalana. El coneixement del català no és un requisit previ, sinó objecte d'una prova.

El real decret 850/1993 preveu un nou sistema d'accés, que posa fi al procediment singular previst a la llei orgànica 1/1990. Aquest real decret fou desenvolupat per l'ordre, també estatal, de 9 de setembre de 1993, i estableix els qüestionaris segons els quals s'han de desenvolupar els procediments d'ingrés, adquisició de noves especialitats i mobilitat en els cossos docents. S'hi disposa que correspon a la Generalitat l'aprovació del qüestionari corresponent a l'especialitat de llengua catalana i literatura, que és l'objecte de la següent ordre:

Ordre de 16 de març de 1995, per la qual s'aprova el qüestionari que ha de regir per a les convocatòries d'ingrés, adquisició de noves especialitats i mobilitat corresponents a l'especialitat de llengua catalana i literatura del cos de professors d'ensenyament secundari, convocats en l'àmbit territorial de Catalunya, d'acord amb el Reial decret 850/1993, de 4 de juny (DOGC 2031).

G) Pla de formació permanent

La Llei orgànica 1/1990 estableix que la formació permanent constitueix un dret i un deure de tot el professorat, el qual periòdicament haurà de realitzar activitats d'actualització científica, didàctica i professional. La Generalitat desenvolupa en conseqüència un Pla de formació permanent, que estableix el marc d'actuació d'acord amb les necessitats del sistema educatiu, els interessos del professorat i l'oferta de les institucions especialitzades. S'hi preveuen vies diverses per garantir al professorat la possibilitat de realitzar activitats de formació. Són mostra d'aquestes actuacions les disposicions següents:

Ordre de 7 de setembre de 1994, per la qual s'estableixen els requisits i el procediment per reconèixer activitats de formació permanent adreçades al professorat (DOGC 1951).

Resolució de 3 de desembre de 1996, per la qual es concedeixen subvencions a les universitats per a la realització d'activitats de formació del professorat no universitari (DOGC 2296).

H) Normalització Lingüística

D'acord amb la llei de Normalització Lingüística (vegeu 9.6.2), els professors dels centres docents públics d'ensenyament no universitari han de tenir el coneixement adequat de les dues llengües oficials que els permeti la seva comprensió i utilització correcta en la pràctica docent habitual, tant en l'expressió oral com en l'escrita. Per tal de garantir-ho, es va promulgar el

Decret 244/1991, de 28 d'octubre, sobre el coneixement de les dues llengües oficials per a la provisió de llocs de treball docents dels centres públics d'ensenyament no universitari de Catalunya, dependents del Departament d'Ensenyament (DOGC 1524).

S'hi regulen les formes d'acreditació del coneixement adequat de les dues llengües oficials. Els centres d'ensenyament secundari, dins l'horari escolar, podran promoure l'organització de cursos d'actualització lingüística del professorat en el mateix centre, regulades per ordre:

Ordre de 21 d'octubre de 1993, de modificació de l'Ordre de 12 de setembre de 1989, per la qual s'estableixen les

activitats de normalització lingüística als centres d'ensenyament secundari (DOGC 1822).

I) Règim de concerts

La llei orgànica 8/1985 determina que el finançament públic als centres docents privats s'efectua per mitjà del règim de concerts educatius. D'acord amb l'habilitació feta per la llei esmentada, el Govern de l'Estat dictà el Reial decret 2377/1985, pel qual s'aprova el reglament de normes bàsiques sobre concerts educatius, posteriorment modificat pel reial decret 139/1989. També la llei orgànica 1/1990, d'ordenació general del sistema educatiu, disposa determinats preceptes que afecten el règim de concerts educatius. En l'exercici de les competències que té la Generalitat en matèria educativa, el Govern aprovà el decret 86/1986, sobre el règim jurídic dels concerts educatius a Catalunya. Però per Sentència del Tribunal Suprem de 27 de juliol de 1990, dictada en apel·lació, fou confirmada l'anul·lació de l'esmentat decret. Posteriorment, el decret 175/1992 establí l'adequació dels concerts educatius vigents a la nova ordenació del sistema educatiu i el 1993 es promulgà un nou decret de caràcter global:

Decret 56/1993, de 23 de febrer, sobre concerts educatius (DOGC 1722).

S'hi establia que els centres docents que s'acullissin al règim de concerts educatius havien de reunir els requisits establerts a la llei orgànica 8/1985, a la llei orgànica 1/1990, a la normativa dictada amb caràcter bàsic en desplegament d'aquestes lleis i als del propi decret. Aquest decret fou desenvolupat per l'ordre següent:

Ordre de 4 de març de 1994, per la qual s'estableixen els models de documents administratius amb els quals s'han de formalitzar els concerts educatius a l'àmbit territorial de Catalunya (DOGC 1874).

Però, encara, mitjançant el reial decret 1487/1994 pel qual es modifica i completa el reial decret 986/1991, es va derogar el reial decret 535/1993 pel qual es modifica i complementa el calendari d'aplicació de la nova ordenació del sistema educatiu. D'acord amb les previsions del reial decret 535/1993, s'havia aprovat el decret 180/1993, de modificació del calendari d'aplicació de la nova ordenació del sistema educatiu a Catalunya, i el decret 181/1993, pel qual s'establia l'adequació dels concerts educatius vigents a la nova ordenació del sistema educatiu a Catalunya. Atesa la modificació del calendari general d'aplicació de la nova ordenació, calgué modificar les previsions del decret 180/1993 per tal d'ajustar les previsions d'implantació del nou sistema que s'hi contenien al que disposa el reial decret 1487/1994. Conseqüentment, també calgué modificar el que preveia el decret 181/1993 pel qual s'establia l'adequació dels concerts educatius vigents a la nova ordenació del

sistema educatiu a Catalunya. Amb aquesta finalitat es promulgà el

Decret 209/1994, de 26 de juliol, de modificació del calendari d'aplicació i de l'adequació dels concerts educatius vigents a la nova ordenació del sistema educatiu a Catalunya (DOGC 1933).

Derivades de la nova configuració normativa hi ha un seguit de normes de rang menor - ordres i resolucions - que l'apliquen, entre les quals les que es citen a continuació:

Ordre de 30 de setembre de 1994, de modificació de l'Ordre de 25 de maig de 1994, per la qual s'estableixen els mòduls econòmics pel concepte d'altres despeses dels concerts educatius per a l'any 1994 (DOGC 1981).

Resolució de 19 de juny de 1996, per la qual s'aproven les modificacions dels concerts educatius dels centres docents privats en els nivells de formació professional i batxillerat (DOGC 2225).

J) Programes internacionals

L'ordre del Ministeri d'Educació i Ciència de 31 de maig de 1995, per la qual es convoquen ajuts per al desenvolupament de projectes educatius dins el Programa Sòcrates, Lingua Acció E, especifica que les comunitats autònomes amb competències plenes en matèria d'ensenyament resoldran l'esmentada convocatòria, a proposta d'una comissió avaluadora constituïda al Departament d'Ensenyament. Aquest és el contingut de la

Resolució de 25 de juliol de 1995, per la qual s'adjudiquen ajuts per al desenvolupament de projectes educatius conjunts dins el Programa Sòcrates, Lingua Acció E (DOGC 2101).

S'hi determinen els centres beneficiaris i les quantitats atorgades a cada un.

8.2. ALTRES ENSENYAMENTS

1. Llei d'Ensenyaments no reglats

Llei 7/1986, de 23 de maig, d'Ordenació dels Ensenyaments no reglats en el Règim Educatiu Comú i la creació de l'Institut Català de Noves Professions (DOGC 703).

L'objectiu d'aquesta llei és donar un marc legal que articuli la gran varietat d'ensenyaments no inclosos en el règim educatiu comú i que contribueixi, dins l'àmbit de Catalunya, al desenvolupament dels ensenyaments especialitzats, establerts en l'article 46 de la Llei General d'Educació, del 4 d'agost de 1970. La llei es proposa alhora tenir un coneixement puntual de l'oferta d'aquests ensenyaments, garantir-hi els drets dels alumnes, impulsar, mitjançant el reconeixement oportú i els ajuts necessaris, les iniciatives que sorgeixen de la societat, i incrementar el nivell cultural i professional de les persones adultes que no poden seguir ensenyaments reglats. S'hi regula el marc general dels ensenyaments, els centres, el professorat i l'alumnat i les funcions de l'Administració educativa, i s'hi crea l'Institut Català de Noves Professions.

2. Llei de Formació d'Adults

A) La llei 3/1991

Llei 3/1991, de 18 de març, de formació d'adults (DOGC 1424).

Aquesta llei té com a objectiu d'establir el marc general de la formació permanent d'adults i de regular aquelles activitats específiques no considerades en el cos normatiu vigent. S'hi regulen els ensenyaments d'adults, en el marc de la normativa aplicable, segons que es tracti d'ensenyaments inclosos en el règim educatiu comú, regulats en allò més substantiu per normes de l'estat, o d'ensenyaments no reglats, regulats per una llei catalana. S'hi regulen també els diplomes i les certificacions - dels centres, dels formadors i dels alumnes -, la programació i la coordinació amb les corporacions locals, s'hi creen el Consell Assessor de Formació d'Adults i la Comissió Interdepartamental per a la Formació d'Adults i s'hi fixen, com a competències de la Generalitat, aprovar el Programa General, dictar les normes de regulació de l'activitat i les de l'atorgament de diplomes i certificacions.

B) Mostra d'aplicació de la llei

Una conseqüència d'aquesta llei és el

Decret 72/1994, de 6 d'abril, pel qual es regulen els centres de formació d'adults.

S'hi invoquen també les lleis orgàniques 8/1985 i 1/1990, i s'hi tracten assumptes referits a la creació dels centres, el professorat, els òrgans de govern i el claustre, els horaris, etc.

3. Mostra d'altres disposicions diverses

A) Escoles Oficials d'Idiomes

La creació d'escoles oficials d'idiomes es fa en el marc del que estableix la llei orgànica 8/1985. N'és una mostra el decret següent:

Decret 283/1994, de 14 d'octubre, pel qual es crea una escola oficial d'idiomes a Terrassa (DOGC 1973).

B) Ensenyaments de Música i Dansa

La llei orgànica 1/1990 situa els ensenyaments artístics dins del sistema educatiu com a ensenyaments de règim especial. Per a la música i la dansa l'esmentada llei estatal fixa les característiques del currículum, dels alumnes i del professorat dels centres d'ensenyament, alhora que preveu l'existència d'escoles específiques, que seran regulades reglamentàriament per les administracions educatives. Aquestes escoles poden ésser de dues menes, segons que els seus estudis tinguin validesa oficial o no. En aquest marc la Generalitat ha promulgat el

Decret 179/1993, de 27 de juliol, pel qual es regulen les escoles de música i de dansa (DOGC 1779).

Queden compreses dins de l'àmbit d'aplicació del decret català les escoles que professen ensenyaments de música o de dansa adreçats a la iniciació i formació dels infants en aquestes arts, a la preparació per a l'accés als corresponents estudis professionalitzadors i a la continuació de la formació i pràctica artístiques no professionals de persones de major edat, i no comporten l'obtenció de títols amb validesa acadèmica o professional.

Aquest decret fou desenvolupat pel que fa al professorat per l'ordre següent:

Ordre de 13 de gener de 1995, per la qual s'estableix el procediment d'habilitació per impartir docència a les escoles de dansa o de música creades o autoritzades d'acord amb el Decret 179/1993, de 27 de juliol (DOGC 2007).

La titulació requerida per exercir-hi la docència és la de grau superior establerta a la llei orgànica 1/1990. Això no obstant, l'esmentat decret preveu en disposició transitòria l'atorgament d'habilitació per impartir docència a aquelles persones que no disposin de suficient titulació però acreditin una pràctica professional com a docents durant més de 6 anys.

La Llei 1/1990 estableix tres graus per als ensenyaments musicals: elemental, mitjà i superior, la regulació curricular dels quals correspon a la Generalitat; el

currículum dels ensenyaments musicals de grau mitjà, però, s'ha de sotmetre al que disposa el reial decret 756/1992. En aquest marc, la Generalitat va promulgar el

Decret 331/1994, de 29 de setembre, pel qual s'estableix l'ordenació curricular dels ensenyaments musicals de grau mitjà i se'n regula la prova d'accés (DOGC 1990).

C) Ensenyaments d'Art Dramàtic

Els ensenyaments d'art dramàtic són regulats per la llei orgànica 1/1990; hi reben la consideració d'ensenyaments de règim especial de grau superior. Pel que fa als currículums, el reial decret 754/1992 en regula els aspectes bàsics. En aquest marc es va promulgar el decret següent:

Decret 73/1994, de 7 de març, pel qual s'estableix l'ordenació curricular del grau superior dels ensenyaments d'art dramàtic (DOGC 1884).

S'hi estableix el currículum dels ensenyaments d'art dramàtic per a l'àmbit de Catalunya, i s'hi determinen les característiques de les proves d'accés, de contingut i finalitat diferents segons s'estigui o no en possessió del títol de batxillerat.

D) Centres no oficials d'Ensenyaments Artístics

Els centres no oficials d'ensenyaments artístics es troben regulats en el decret estatal 1987/1964. Vista l'adequació de cada escola als plans d'estudis, als programes i als nivells que regeixen per als conservatoris oficials, es procedeix per decret a la classificació i reconeixement d'aquells. En són mostra els següents decrets:

Decret 296/1991, de 24 de desembre, de classificació de l'escola municipal de música de Premià de Mar, comarca del Maresme, com a centre no oficial reconegut de grau elemental d'ensenyament musical (DOGC 1548).

Decret 67/1992, de 9 de març, pel qual es classifica el centre La Unió Filharmònica, Societat Musical, d'Amposta, com a centre no oficial reconegut de grau elemental d'ensenyament musical (DOGC 1574).

8.3. ENSENYAMENT UNIVERSITARI

1. Marc general

L'article 27.10 de la Constitució reconeix l'autonomia de les universitats. Aquest precepte és desenvolupat per la llei estatal 11/1983, de Reforma Universitària. L'article 3 d'aquesta atribueix a la Generalitat la capacitat de coordinar les universitats que són de la seva competència. Les competències de la Generalitat en matèria d'ensenyament (vegeu 8.1.1) s'exerceixen, doncs, en aquest marc.

2. Lleis de Coordinació Universitària

Llei 26/1984, de 19 de desembre, de coordinació universitària i de creació de consells socials (DOGC 499).

Aquesta llei desenvolupa els aspectes considerats clarament urgents i necessaris perquè les universitats catalanes puguin reorganitzar llurs òrgans de govern d'acord amb els nous principis legals i assolir l'autonomia com més aviat millor des d'una nova estructura. La llei crea el Consell Interuniversitari de Catalunya, les tasques del qual han d'esdevenir una peça fonamental en l'empresa d'elevat el sistema universitari català als nivells de qualitat i de modernització que la societat espera.

Aquesta llei fou modificada per la

Llei 2/1992, de 7 de juliol, de modificació de la llei 13/1989, relativa a l'Administració de la Generalitat, i de la llei 26/1984, relativa a les Universitats (DOGC 1617).

Aquesta és una llei que adopta determinades mesures limitades i heterogènies de caire organitzatiu pel que fa a les Universitats, i també a la figura dels Comissionats i a les secretaries generals sectorials (i per tant ja no la citem enlloc més).

3. Creació de noves Universitats

A) Les lleis de creació o reconeixement

La creació o el reconeixement de noves Universitats es fa en el marc de la llei orgànica 11/1983, de Reforma Universitària i de l'esmentada llei 26/1984. D'aquesta manera s'ha formalitzat l'existència de les Universitats a què es refereixen les lleis següents:

Llei 11/1990, de 18 de juny, de la Universitat Pompeu Fabra (DOGC 1308).

Llei 12/1991, de 10 de maig, de reconeixement de la Universitat Ramon Llull (DOGC 1445).

Llei 34/1991, de 30 de desembre, de creació de la Universitat de Lleida (DOGC 1541).

Llei 35/1991, de 30 de desembre, de creació de la Universitat de Girona (DOGC 1541).

Llei 36/1991, de 30 de desembre, de creació de la Universitat Rovira i Virgili (DOGC 1541).

B) Regulació dels òrgans de govern

La creació d'aquestes Universitats va comportar la regulació de diversos aspectes dels seus òrgans de govern. En són exemple:

Decret 78/1992, de 23 de març, de regulació de les competències dels òrgans de govern provisionals de la Universitat de Lleida (DOGC 1581).

Decret 251/1992, de 9 de novembre, de ratificació de la composició i normativa d'elecció del claustre constituent de la Universitat Pompeu Fabra (DOGC 1671).

Decret 265/1995, de 28 de setembre, pel qual s'aproven els Estatuts de la Universitat de Girona (DOGC 2113).

4. La llei de creació de la UOC

La llei estatal 11/1983 regula l'educació universitària a distància en la disposició addicional primera, en relació a la situació existent en el moment de la seva aprovació, però no conté cap previsió per al cas que les comunitats autònomes amb competència plena en matèria d'educació estableixin o regulin universitats no presencials dins llur àmbit territorial, de manera que hi havia un buit normatiu que calia omplir en el que afecta a Catalunya, tot respectant les bases estatals. Sota aquests supòsits es va promulgar la

Llei 3/1995, de 6 d'abril, de reconeixement de la Universitat Oberta de Catalunya (DOGC 2040).

S'hi estableix que han de formar part del Consell de la Fundació per a la UOC, d'acord amb els seus Estatuts, representants de les universitats públiques catalanes, dels agents econòmics i socials, de l'àmbit de la recerca i la cultura i del Parlament. D'acord amb això s'ha promulgat la

Resolució de 8 de gener de 1996, per la qual es dona publicitat a l'acord de Govern de la Generalitat de 28 de desembre de 1995, pel qual s'aproven la composició i les funcions del Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya (DOGC 2155).

3. Autoritzacions d'Estudis i Adscripcions de Centres

A) Marc general de les adscripcions

Inicialment es va promulgar un decret que les regulava:

Decret 298/1986, de 25 de setembre, de regulació del règim i l'adscripció a Universitats públiques de centres docents d'ensenyament superior (DOGC 754).

S'hi disposava que perquè un centre docent d'ensenyament superior pogués actuar com a centre adscrit a una Universitat pública catalana, havia de ser autoritzada per un decret la seva adscripció i autoritzat el seu funcionament per una ordre del Departament d'Ensenyament, i n'establia les condicions. Aquest decret es va avançar, però, a la regulació estatal de mínims, que es va produir amb l'aprovació del reial decret 557/1991, sobre creació i reconeixement d'universitats i centres universitaris, modificat després pel reial decret 485/1995. Això va obligar a la derogació del decret esmentat i a l'aprovació d'un de nou, que és el

Decret 390/1996, de 2 de desembre, de regulació del règim d'adscripció a universitats públiques de centres docents d'ensenyament superior (DOGC 2291).

B) Autoritzacions i Adscripcions

En el marc indicat es realitzen les adscripcions i les autoritzacions d'impartició d'estudis; les disposicions següents són una breu mostra dels diversos supòsits:

Decret 161/1991, de 16 de juliol, pel qual es fusionen l'Escola Tècnica Superior d'Enginyers de Camins, Canals i Ponts de Barcelona i l'Escola Universitària d'Enginyeria Tècnica d'Obres Públiques de Barcelona (DOGC 1477).

Decret 231/1992, de 13 d'octubre, pel qual s'autoritza la implantació de diversos estudis a la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat Autònoma de Barcelona (DOGC 1663).

Decret 75/1993, de 23 de febrer, pel qual es transforma l'Escola Universitària de traductors i Intèrprets de la Universitat Autònoma de Barcelona en Facultat de Traducció i Interpretació i s'autoritza la implantació dels estudis de llicenciat en traducció i interpretació (DOGC 1723).

Decret 218/1995, de 25 de juliol, pel qual s'autoritza l'adscripció de l'Escola de Disseny Elisava a la Universitat Pompeu Fabra (DOGC 2085).

4. Mostra d'altres disposicions diverses

A) Procés de preinscripció

La llei estatal 11/1983 reconeix als espanyols el dret d'estudiar a la universitat que escullin, dret que s'exerceix d'acord amb el reial decret 1005/1991, regulador dels procediments per a l'ingrés als centres universitaris, que estableix, entre d'altres qüestions, un procés de preinscripció a les universitats públiques. S'hi preveu la possibilitat per part de les comunitats autònomes amb competències assumides en matèria d'ensenyament superior d'adoptar, d'acord amb les universitats, procediments per a la distribució dels estudiants i introdueix nous criteris de valoració per adjudicar les places disponibles. En aquest marc la Generalitat va aprovar l'ordre següent, de contingut estrictament procedimental:

Ordre de 18 de maig de 1992, per la qual es regula el procés de pre-inscripció als centres de les universitats públiques de Catalunya (DOGC 1602).

El calendari específic per a cada curs és objecte d'una resolució:

Resolució de 9 de maig de 1996, per la qual es fa públic l'Acord de la Comissió de preinscripció del Consell Interuniversitari de Catalunya d'1 de març de 1996, pel qual es fixen les dates de preinscripció i matrícula als centres de les universitats públiques de Catalunya per al curs 1996-97 (DOGC 2207).

B) Preus

La llei estatal 11/1983 estableix que les taxes acadèmiques en el cas d'estudis que condueixen a l'obtenció d'un títol oficial, les fixarà la comunitat autònoma dins els límits que estableix el Consell d'Universitats. Per als altres estudis, les fixarà el corresponent consell social de la Universitat. En aquest marc es promulguen decrets com ara el següent:

Decret 197/1995, d'11 de juliol, pel qual es fixen els preus per la prestació de serveis acadèmics universitaris per al curs 1995-96 (DOGC 2077).

C) Personal de suport altament qualificat

Resolució de 6 de maig de 1992, per la qual s'obre convocatòria i es determina el mecanisme per a la cobertura de places de personal tècnic altament qualificat als departaments, instituts i serveis científico-tècnics de les universitats públiques catalanes (DOGC 1597).

Amb aquesta resolució s'obre convocatòria per a l'adjudicació de personal tècnic altament qualificat als departaments,

instituts i serveis científico-tècnics de les universitats públiques catalanes, que necessàriament haurà de ser llicenciat, enginyer o arquitecte, amb la intenció de contribuir a la millora de la recerca que es porta a terme als departaments i instituts de les universitats públiques catalanes. Podran acollir-s'hi les universitats públiques que sol·licitin personal de suport a la recerca i vinculat a un projecte o als serveis científico-tècnics de les universitats. El personal tècnic que ocupi una plaça fruit de la present convocatòria serà contractat per la universitat de destinació, d'acord amb la seva normativa vigent. Les beques corresponents se sufragaran amb càrrec a la Direcció General d'Universitats.

8.4. ACADÈMIES I RECERCA

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Investigació, sens perjudici d'allò que disposa el número 15 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució. Les acadèmies que tinguin llur seu central a Catalunya (...). (Art. 9.7).

2. La CIRIT

A) Creació

Decret 217/1980, de 5 de novembre, de creació de la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica.

Amb aquest decret es crea la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica, a la qual correspon la coordinació de les diverses activitats i projectes dels Departaments de la Generalitat en el camp de la recerca científica i la innovació tecnològica a Catalunya, per tal d'assolir una actuació conjunta emmarcada dins unes directrius generals de política científica adequada a Catalunya, a fi d'aconseguir la màxima eficàcia i proposar la distribució dels recursos destinats a la investigació a Catalunya. Aquesta Comissió ha estat reestructurada diverses vegades.

B) Actuacions de suport

En el marc del Pla de Recerca de Catalunya es convoquen diversos ajuts i premis, com ara els següents:

Resolució de 29 de desembre de 1995, per la qual, en el marc del Pla de Recerca de Catalunya, es concedeix una beca per a la recerca a l'estranger i de cooperació interregional (BE-AIRE) (DOGC 2150).

Resolució de 6 d'octubre de 1995, per la qual, en el marc del Pla de Recerca de Catalunya, la CIRIT adjudica ajuts per a l'organització de cursos especialitzats en els diferents àmbits científics, humanístics i tecnològics (DOGC 2115).

3. Mostra de disposicions sobre Acadèmies

Decret 221/1990, de 3 de setembre, pel qual es crea l'Acadèmia de Ciències Veterinàries de Catalunya (DOGC 1348).

Amb aquest decret es crea l'Acadèmia de Ciències Veterinàries de Catalunya, com a corporació de dret públic, amb seu central a Barcelona. L'objecte d'aquesta acadèmia és la investigació i l'estudi, el foment i el desenvolupament de les ciències veterinàries.

9. ÀMBIT DE CULTURA

9.1. PROMOCIÓ CULTURAL

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Cultura (...). (Art. 9.4).

La disposició addicional cinquena afegeix que l'Estat i la Generalitat col·laboraran per la foment i desenvolupament del patrimoni cultural comú, amb especial atenció a les comunitats autònomes i províncies amb què Catalunya ha tingut particulars vincles històrics, culturals o comercials.

2. Llei de l'Entitat Autònoma d'Espectacle i Festes

Llei 8/1981, de 2 de novembre, que crea l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes (DOGC 173).

Aquesta llei constitueix l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes. Les seves funcions són organitzar espectacles, festes, manifestacions folklòriques i aplecs, i queda autoritzat a exercir-les directament o a través de concerts o convenis i a celebrar els contractes que calguin. Ateses les específiques relacions contractuals que són usuals en el món de l'espectacle que demanen de fer àgil la gestió corresponent, l'organisme gaudeix de personalitat jurídica pròpia, d'autonomia administrativa i econòmica i de plena capacitat d'obrar.

3. Institut Català d'Estudis Mediterranis

Llei 1/1989, de 16 de febrer, de creació de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis (DOGC 1109).

Aquesta llei crea l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, entitat autònoma de caràcter administratiu, que té com a objectius estudiar, dins l'àrea mediterrània, els problemes que afecten el medi, la indústria, el comerç, les noves tecnologies i les realitats culturals, i contribuir a la difusió a Catalunya i arreu del món de les diferents realitats dels països mediterranis. Per a complir aquests objectius, l'Institut pot organitzar cursos, seminaris, congressos i exposicions, concedir beques i ajuts, editar publicacions i, en general, impulsar qualsevol iniciativa tendent a la consecució del fi per al qual ha estat creat. Aquesta llei fou modificada posteriorment:

Llei 10/1995, de 27 de juliol, de modificació parcial de la Llei 1/1989, de 16 de febrer, de creació de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis (DOGC 2083).

Amb aquesta nova llei es redefeix l'Institut i, a més d'intensificar-ne els vessants anteriors, es converteix en una plataforma de cooperació, diàleg i suport intermediterranis en camps diversos, com ara els de la cultura, de l'ensenyament, de la formació professional, del turisme, de la sanitat o l'empresarial. A aquests efectes, es considera que cal modificar el nom i l'àmbit de les funcions de l'Institut, que passa a denominar-se Institut Català de la Mediterrània d'Estudis i Cooperació.

4. Llei de la Cultura popular

Llei 2/1993, de 5 de març, de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural (DOGC 1719).

Aquesta llei té per objecte la recuperació, l'inventari, la protecció, la difusió i el foment de la cultura popular i tradicional catalana, el suport i l'impuls a la dinamització cultural, el desenvolupament de l'associacionisme cultural i la creació d'òrgans superiors executius i consultius en la matèria. Consta de quatre capítols. El capítol I se centra en la protecció i la difusió de la cultura popular i tradicional, marca el camp d'actuació i les competències de les administracions públiques, estableix la presència de la cultura popular i tradicional en el sistema educatiu i defineix el patrimoni etnològic de Catalunya, les festes d'interès nacional i el paper dels museus i els arxius històrics comarcals i locals. El capítol II desenvolupa el concepte de dinamització socio-cultural, alhora que defineix les responsabilitats en aquest àmbit dels ens locals i les funcions de la Generalitat. El capítol III, dedicat a l'associacionisme cultural, estableix la figura de la declaració **d'interès cultural** i crea el fons de foment de l'associacionisme cultural. I el capítol IV, finalment, crea el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana i el Consell de la Cultura Popular i Tradicional.

5. Una situació catastròfica: la destrucció del Teatre de la Passió d'Olesa

Llei 19/1984, de 4 d'abril, per la qual s'autoritza la Generalitat de Catalunya a concedir un aval per a la construcció del nou teatre de la Passió d'Olesa (DOGC 423).

Aquesta llei autoritzà el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya perquè prestés un aval solidari en l'operació o les operacions de crèdit que l'associació La Passió d'Olesa

de Montserrat o bé el Consorci del Teatre de la Passió d'Olesa concertés amb entitats financeres per tal de finançar les obres de construcció del Teatre de la Passió, destruït per un incendi.

6. Mostra de disposicions diverses

A) Bases genèriques per a la concessió de subvencions

Ordre de 25 de maig de 1994, per la qual s'estableixen les bases que han de regir la concessió de subvencions convocades pel Departament de Cultura i els seus ens autònoms (DOGC 1906).

Aquesta és una ordre estrictament procedimental, aplicable a tota mena de subvencions.

B) Subvencions sectorials

Periòdicament s'aproven les bases que han de regir la concessió de subvencions per a activitats de promoció cultural de caràcter professional promogudes per entitats privades sense finalitat de lucre en els camps de les arts plàstiques, el cinema i el vídeo, el llibre i el foment de la lectura, la música, la premsa, el teatre, la dansa i en altres camps de la cultura, atenent a l'interès cultural de les activitats i a la trajectòria cultural de l'entitat sol·licitant. Vet aquí alguns exemples:

Ordre de 5 de desembre de 1994, per la qual s'aproven les bases que han de regir la concessió de subvencions per a activitats de promoció cultural de caràcter professional promogudes per entitats privades sense finalitat de lucre (DOGC 1989).

Resolució de 3 d'abril de 1995, per la qual es concedeix una subvenció a l'associació Centre de Titelles de Lleida (DOGC 2038).

Ordre de 18 d'octubre de 1995, per la qual s'aproven les bases que han de regir la concessió de subvencions a consells comarcals i ajuntaments per a l'organització de festivals i altres activitats de teatre, dansa i música de caràcter professional (DOGC 2123).

Ordre de 25 d'octubre de 1995, per la qual s'aproven les bases que han de regir la concessió d'ajuts econòmics a activitats teatrals de caràcter professional (DOGC 2126).

C) Constitució del Consorci Català de Promoció Exterior de la Cultura

Decret 227/1991, de 7 de maig, de constitució del Consorci Català de Promoció Exterior de la Cultura (DOGC 1514).

Amb aquest decret es crea un consorci format per la Generalitat, el Gremi d'Editors de Catalunya, l'Associació d'Editors en Llengua Catalana, el Consell Català de la Música, l'Associació de Galeries d'Art de Catalunya, l'Art Barcelona Associació de Galeries, l'Associació de Productors Cinematogràfics, l'Associació per a la Difusió del Folklore i el Foment de les Arts Decoratives. Aquest consorci té com a finalitat executar accions de projecció cultural coordinadament, i portar a terme les actuacions necessàries de prestació d'assistència tècnica en matèria de promoció cultural als ens que ho sol·licitin.

D) Creació del Consorci de l'Auditori

El 19 de setembre de 1989 es va signar un acord entre la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i el Ministeri de Cultura per a la construcció de l'Auditori de Música de la ciutat de Barcelona. Per aquest motiu es va promulgar el

Decret 30/1992, de 3 de febrer, pel qual s'aproven els Estatuts del Consorci de l'Auditori i l'Orquestra (DOGC 1561).

Aquest Consorci és format per la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona i té com a finalitat la gestió i la promoció de l'Auditori i la de l'Orquestra.

E) Teatre Nacional de Catalunya

Decret 288/1985, de 17 d'octubre, de creació del càrrec de Comissari del Projecte de Teatre Nacional de Catalunya.

Amb aquest decret es crea el càrrec de Comissari del Projecte de Teatre Nacional de Catalunya, al qual correspon dur a terme totes aquelles actuacions encaminades a elaborar i posar en marxa el projecte que constituirà el Teatre Nacional de Catalunya. El pas següent fou el

Decret 114/1995, de 24 de març, pel qual es crea el càrrec de director-fundador del Teatre Nacional de Catalunya (DOGC 2040).

Amb aquest nou decret es crea el càrrec de director-fundador del Teatre Nacional de Catalunya, que té per funció dirigir totes les actuacions necessàries per a la posada en marxa del Teatre Nacional i la seva gestió posterior.

F) Modificació dels estatuts del Consorci del Gran Teatre del Liceu

A causa de l'incendi del Liceu es va plantejar la necessitat de reconsiderar-ne la titularitat. Amb aquesta finalitat es va promulgar el

Decret 208/1994, de 28 de juny, pel qual s'aprova la modificació dels Estatuts del Consorci del Gran Teatre del Liceu (DOGC 1931).

S'hi estableix que el Consorci del Gran Teatre del Liceu queda constituït per la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació de Barcelona i el Ministeri de Cultura; i s'hi fa explícita la necessitat d'assumir la reconstrucció i l'explotació del Teatre del Liceu per sobre dels interessos econòmics particulars.

9.2. PATRIMONI CULTURAL

1. Estatut

La Generalitat té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Patrimoni històric, artístic, monumental, arquitectònic, arqueològic i científic, sens perjudici d'allò que disposa el número 28 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució (...). (Art. 9.5).

Correspon a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat en les matèries següents: (...) Propietat intel·lectual (...). (Art. 11.3).

2. Llei del Patrimoni Cultural

Llei 9/1993, de 30 de setembre, del Patrimoni Cultural Català (DOGC 1807).

És objecte d'aquesta Llei la protecció, la conservació, l'acreciment, la investigació, la difusió i el foment del patrimoni cultural català. S'hi estableixen tres categories de protecció, comunes a béns mobles, immobles i immaterials: els béns culturals d'interès nacional, els béns catalogats i la resta de béns integrants de l'ampli concepte de patrimoni cultural. D'acord amb la competència reconeguda pel Tribunal Constitucional en la seva Sentència 17/1991, s'atribueix a la Generalitat la facultat de declarar els béns culturals d'interès nacional, que es correspon amb la màxima categoria definida per la llei del patrimoni històric espanyol. S'hi estableixen, a més, mesures públiques de protecció, de foment i de difusió, i s'hi regulen les d'obligat compliment per part de propietaris i titulars dels béns. S'hi estableix

també el corresponent regim sancionador. Finalment, la llei crea el Consell Assessor del Patrimoni Cultural Català

9.3. ARXIUS, BIBLIOTEQUES I MUSEUS

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Arxius, biblioteques, museus, hemeroteques i altres centres de dipòsit cultural que no siguin de titularitat estatal. Conservatoris de música i serveis de belles arts d'interès per a la Comunitat Autònoma (...). (Art. 9.6).

Correspon a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat en les matèries següents: (...) Museus, arxius i biblioteques de titularitat estatal l'execució dels quals no es reservi l'Estat (...). (Art. 11.7).

Mitjançant la corresponent norma de l'Estat, i sota la tutela d'aquest, es crearà i regularà la composició i funcions d'un Patronat de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, en el qual tindran participació preeminent la Generalitat de Catalunya, altres Comunitats Autònomes i províncies, si s'escau. (Disposició addicional segona).

2. Arxius

A) Les lleis

Llei 6/1985, de 26 d'abril, d'Arxius (DOGC 536).

Aquesta llei es proposa de conservar, inventariar i difondre el patrimoni documental de Catalunya, i de fer compatible, quant a la documentació privada, el dret de propietat reconegut per la Constitució amb les exigències de l'interès general que comporta la funció social d'aquest dret. Per això estableix un règim ben diferenciat per als arxius i la documentació públics, d'una banda, i la documentació privada, de l'altra. Entre els primers, destaca la regulació que fa de l'Arxiu Nacional de Catalunya. Aquesta llei, en la seva versió originària, no incloïa cap mena de tipificació de les infraccions administratives, omissió que es va corregir amb la promulgació d'una nova llei:

Llei 8/1989, de 5 de juny, de modificació de la Llei 6/1985, de 26 d'abril, d'Arxius (DOGC 1153).

S'hi tipifiquen les infraccions lleus, les greus i les molt greus, per a cada una de les quals es fixen les sancions.

B) Mostra d'aplicacions

Aquest conjunt legal considera la situació preeminent de l'Arxiu Nacional de Catalunya, que fou desenvolupada amb el

Decret 2/1995, de 10 de gener, de reestructuració de l'Arxiu Nacional de Catalunya (DOGC 2004).

Un altre exemple és la regulació de l'arxiu definitiu o temporal, o la destrucció de la documentació derivada de l'activitat dels organismes públics, mitjançant l'aprovació periòdica de les anomenades taules d'avaluació documental:

Ordre de 30 de gener de 1995, per la qual s'aproven diferents taules d'avaluació documental (DOGC 2012).

3. Biblioteques

A) La llei de 1981

Llei 3/1981, de 22 d'abril, de Biblioteques (DOGC 123).

La llei establia les línies generals i els organismes que havien de constituir el sistema bibliotecari de Catalunya i incloïa en el seu àmbit tant les biblioteques públiques com les que, sense ésser-ho, tenen el caràcter de servei d'interès públic en general, respectant, en relació amb les darreres, el dret de tothom a la seva lliure creació, direcció i manteniment.

B) La llei de 1993

Després de més de deu anys de funcionament, es féu manifesta la necessitat de modificar la llei anterior. D'una banda, perquè s'havia ordenat territorialment el país, s'havia modificat progressivament el paper d'organismes administratius com les diputacions i s'havien creat les comarques, que esdevenien, juntament amb els municipis, els eixos vertebradors del territori. D'altra banda s'havien anat definint les grans infraestructures culturals, com és el cas de la Biblioteca de Catalunya i s'havia produït un creixement de les xarxes bibliotecàries. Va optar-se per fer un plantejament global, que donà lloc a una llei enterament nova:

Llei 4/1993, de 18 de març, del sistema bibliotecari de Catalunya (DOGC 1727).

Aquesta nova llei es refereix a tots els elements que constitueixen el sistema bibliotecari de Catalunya i a la manera com es relacionen entre ells, amb dues parts ben diferenciades: la que fa referència al patrimoni bibliogràfic i a la Biblioteca de Catalunya, i la que desenvolupa el que constitueix el Sistema de Lectura Pública.

4. Museus

A) La llei 17/1990

Llei 17/1990, de 2 de novembre, de museus (DOGC 1367).

Aquesta llei estableix el règim aplicable a tots els museus, amb algunes especificacions referides únicament als museus d'administració pública, i crea el Registre de Museus de Catalunya, en el qual s'inscriuen tots els centres museístics que compleixen les condicions que la llei estableix. El sistema museístic que s'hi configura és encapçalat pels museus nacionals, creats per llei, que mostren una visió global de Catalunya en els diferents àmbits culturals; vénen a continuació els museus d'interès nacional, que s'ha de fer sempre amb la conformitat prèvia del titular del museu, i, finalment, l'estructura es completa amb els museus comarcals, locals i monogràfics.

B) La Junta de Museus

La llei esmentada crea la Junta de Museus de Catalunya, que té com a objectius la coordinació superior entre els diversos museus del país. El decret 24/1991 va regular-ne la composició i el funcionament; però el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya el va anul·lar perquè no s'hi preveia la representació de les diputacions provincials. Calgué doncs elaborar un nou decret:

Decret 289/1993, de 24 de novembre, sobre la composició i el funcionament de la Junta de Museus de Catalunya (DOGC 1829).

C) Mostra d'altres aplicacions

Decret 239/1992, de 13 d'octubre, de gestió desconcentrada de museus (DOGC 1666).

Aquest decret té per objecte regular la gestió desconcentrada dels museus que el Govern acordi incloure en aquest règim. Poden ser objecte del règim de gestió desconcentrada els museus de la Generalitat de Catalunya que no tinguin la categoria de museus nacionals i els museus d'altres entitats o persones públiques o privades que hagin subscrit un conveni per a la seva gestió amb la Generalitat. La gestió

desconcertada del museu comprèn la gestió tècnica i la gestió econòmica.

9.4. PREMSA I MITJANS DE COMUNICACIÓ SOCIAL

1. Estatut

[A la Generalitat] Li pertoca igualment, en el marc de les normes bàsiques de l'Estat, el desenvolupament legislatiu i l'execució del règim de premsa i, en general, de tots els mitjans de comunicació social. (Art. 16.2).

2. Mostra de disposicions diverses

A més de les subvencions a la premsa atorgades pel Departament de Cultura, el Centre d'Investigació de la Comunicació del Departament de la Presidència convoca periòdicament premis amb la finalitat d'estimular la recerca sobre els mitjans de comunicació social i el fenomen de la comunicació de masses. En són mostra les tres ordres següents, corresponents a tres aspectes d'una convocatòria adreçada a treballs, tesis, memòries, etc.:

Ordre de 27 de gener de 1992, de convocatòria dels V Premis a la investigació sobre comunicació de masses (DOGC 1551).

Ordre de 15 d'octubre de 1992, per la qual es dóna publicitat a la composició del jurat dels V Premis a la Investigació sobre Comunicació de Masses (DOGC 1673).

Ordre d'11 de març de 1993, per la qual es dóna publicitat al veredicté del jurat dels V Premis a la investigació sobre comunicació de masses (DOGC 1727).

9.5. RÀDIO I TELEVISIÓ

1. Estatut

En el marc de les normes bàsiques de l'Estat, pertoca a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució del règim de radiodifusió i televisió en els termes i casos establerts en la llei que regula l'Estatut Jurídic de la Ràdio i la Televisió (Art. 16.1).

En els termes establerts als apartats anteriors d'aquest article, la Generalitat podrà regular, crear i mantenir la seva pròpia televisió, ràdio i premsa i, en general, tots els mitjans de comunicació social per a l'acompliment dels seus fins. (Art. 16.3).

2. Lleis del Consell Assessor de RTVE

La llei estatal 4/1980, de l'Estatut de la Ràdio i la Televisió, disposa que a cada comunitat autònoma hi ha d'haver un consell assessor, la composició del qual s'ha de determinar per llei territorial. Per aquest motiu es va promulgar la

Llei 5/1981, de 19 de juny, reguladora del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (DOGC 137).

Aquesta llei regula la composició del Consell Assessor de RTVE a Catalunya i en precisa les funcions. La sentència del Tribunal Constitucional de 23 de març de 1982 va invalidar diversos articles d'aquesta llei; per consegüent, aquesta va haver de ser modificada:

Llei 5/1982, de 6 de maig, de reforma de la llei reguladora del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (DOGC 223).

La reforma contenia modificacions sobre la relació amb el delegat territorial de RTVE i sobre el pressupost i autoritza el Consell Executiu perquè publiqui el nou text refós.

3. Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Llei 10/1983, de 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya (DOGC 337).

Aquesta llei té per objecte de crear l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regular els serveis de radiodifusió i de televisió gestionats per la Generalitat de Catalunya. L'àmbit geogràfic d'aquests serveis és tot el territori de Catalunya. S'entén per **radiodifusió** i per **televisió** la producció, la reproducció i la difusió de sons i de sons i d'imatges, respectivament, mitjançant emissions d'ones radioelèctriques o mitjançant les transmissions per

cable, destinats mediatament o immediatament al públic en general o a un sector determinat del públic.

4. Llei de la Televisió per Cable

Llei 8/1996, de 5 de juliol, de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable (DOGC 2232).

Amb aquesta llei, la Generalitat regula, partint de la normativa bàsica estatal i, principalment, de la llei de l'Estat 42/1995, de les Telecomunicacions per Cable, dos aspectes principals. D'una banda, s'hi crea un marc de relacions transparents que respectin la igualtat en el tracte entre l'operador i els programadors independents, que garanteixi la lliure concurrència i que eviti situacions de domini de mercat. En aquest sentit, s'estableix l'obligatorietat de comunicació a l'Administració dels contractes entre operador i programador. D'altra banda, es pretén impulsar la consecució d'una televisió de qualitat a Catalunya i es fa extensiva als canals difosos per cable la legislació ja vigent, en matèria de continguts, per a la televisió difosa per ones terrestres. Així, la Generalitat hi incorpora com a obligacions del concessionari per a tots els canals de televisió les normes de la llei de l'Estat 25/1994, del 12 de juliol, de transposició de la Directiva de televisió sense fronteres, i com també les de la llei de Catalunya 8/1995, del 27 de juliol, d'atenció i protecció dels infants i els adolescents.

5. Mostra de disposicions diverses

A) Radiodifusió

La Llei estatal 31/1987, d'Ordenació de les telecomunicacions, estableix un marc jurídic que recull determinats aspectes als quals s'ha d'ajustar la prestació, entre d'altres, del servei públic de radiodifusió. En aquest marc i recollint diversa normativa fins aleshores dispersa, es va promulgar el

Decret 80/1989, de 4 d'abril, de regulació del servei de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència (DOGC 1130).

Amb aquest Decret es regula l'exercici, mitjançant concessió, del servei públic de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència pel que fa al procés d'adjudicació de les concessions, i també les obligacions que aquestes concessions imposin al concessionari. Aquest decret fou modificat pel

Decret 273/1989, de 10 de novembre, de modificació del Decret 80/1989, de 4 d'abril, de regulació del servei de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència.

Quan es produeixen vacants, es dicten decrets com ara el següent:

Decret 278/1995, de 28 de setembre, de regulació del procés de concessió de la gestió indirecta del servei de radiodifusió sonora, de caràcter comercial, en ones mètriques amb modulació de freqüència a Balaguer, Lleida, el Masnou i Sant Feliu de Llobregat (DOGC 2117).

B) Control de la Televisió

El 1985, la regulació bàsica de la ràdio i la televisió era continguda a la Llei estatal 4/1980, d'Estatut de la Ràdio i la Televisió. En aquest marc es va promulgar el

Decret 270/1985, de 19 de setembre, regulador, a l'àmbit territorial de Catalunya, de les activitats relatives a la televisió (DOGC 596).

Amb aquest decret es regulava l'actuació administrativa aplicable a aquelles activitats que poguessin afectar la qualificació de servei públic essencial que la normativa bàsica estableix per al mitjà televisiu. Aquest decret fou recorregut davant el Tribunal Constitucional, el qual, per la Sentència 278/1993, en va declarar la nul·litat.

9.6. LLENGUA CATALANA I PARLA ARANESA

1. Estatut

1. La llengua pròpia de Catalunya és el català. 2. L'idioma català és l'oficial de Catalunya, així com també ho és el castellà, oficial a tot l'Estat espanyol. 3. La Generalitat garantirà l'ús normal i oficial d'ambdós idiomes, prendrà les mesures adequades per assegurar llur coneixement i crearà les condicions que permetin d'arribar a llur igualtat plena quant als drets i deures dels ciutadans de Catalunya. 4. La parla aranesa serà objecte d'ensenyament i d'especial respecte i protecció. (Art. 3).

Per tal com el català és patrimoni d'altres territoris i comunitats, ultra els vincles i la correspondència que

mantinguin les institucions acadèmiques i culturals, la Generalitat podrà sol·licitar del Govern que celebri i presenti, si s'escau, a les Corts Generals, per a llur autorització, els tractats o convenis que permetin l'establiment de relacions culturals amb els Estats on s'integrin o resideixin aquells territoris i comunitats. (Art. 27.4).

2. Llei de Normalització Lingüística

Llei 7/1983, de 18 d'abril, de normalització lingüística a Catalunya (DOGC 322).

Aquesta llei es proposa de superar la desigualtat lingüística impulsant la normalització de l'ús de la llengua catalana en tot el territori de Catalunya. En aquest sentit garanteix l'ús oficial d'ambdues llengües per tal d'assegurar a tots els ciutadans la participació en la vida pública, posa com a objectiu de l'ensenyament el coneixement de totes dues llengües, mira d'equilibrar-les en els mitjans de comunicació social, eradica qualsevol discriminació per motius lingüístics i especifica les vies d'impuls institucional en la normalització lingüística a Catalunya.

3. Autoritat de l'Institut d'Estudis Catalans

Llei 8/1991, de 3 de maig, sobre l'autoritat lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans (DOGC 1440).

Amb aquesta llei es reconeix que l'Institut d'Estudis Catalans és la institució encarregada d'establir i actualitzar la normativa lingüística del català, sens perjudici de les altres funcions que li atorguen els seus estatuts. L'ús lingüístic dels òrgans de l'Administració de la Generalitat, de les corporacions locals, de l'Administració de l'Estat a Catalunya i dels centres d'ensenyament públics i privats i dels mitjans de comunicació de titularitat pública ha de respectar la normativa establerta per l'Institut d'Estudis Catalans.

4. Institució de les Lletres Catalanes

Llei 20/1987, de 12 de novembre, de creació de l'Entitat Autònoma Institució de les Lletres Catalanes (DOGC 922).

Aquesta llei crea la Institució de les Lletres Catalanes com a entitat autònoma de caràcter administratiu, que té com a objectius promoure la creació literària de qualsevol gènere en llengua catalana i donar-la a conèixer i difondre-la a dins i fora de Catalunya.

5. Toponímia

Llei 12/1982, de 8 d'octubre, per la qual es regula el procediment per al canvi de nom dels municipis de Catalunya (DOGC 268).

La deformació a què havien estat sotmesos molts noms de municipis a partir de 1939 feia necessari de promulgar una norma que permetés, tot respectant l'autonomia municipal en aquesta matèria, l'aplicació efectiva d'una toponímia correcta als municipis de Catalunya. L'acord és adoptat per la corporació municipal i el Consell Executiu de la Generalitat resol en un termini de tres mesos; aquesta resolució pot ratificar l'acord municipal o bé anul·lar-lo, però no, en cap cas, modificar-lo. El Consell Executiu, a més, pot proposar als municipis les rectificacions de noms que consideri convenientes.

6. Mostra de disposicions diverses

A) Consell Social de la Llengua Catalana

Decret 28/1991, de 18 de febrer, de creació del Consell Social de la Llengua Catalana (DOGC 1414).

Aquest decret crea el Consell Social de la Llengua Catalana, òrgan d'assessorament, consulta i implicació social de la política lingüística de la Generalitat de Catalunya. Li són atribuïdes les funcions de prendre part en el procés de normalització lingüística, impulsant-lo en els diferents àmbits sectorials representats, d'informar i expressar el seu parer sobre els projectes de planificació lingüística general que hagin de ser aprovats pel Govern de la Generalitat de Catalunya, i d'assessorar en relació amb les consultes que se li puguin adreçar des de la Generalitat de Catalunya.

B) Subvencions a publicacions periòdiques

Periòdicament apareixen ordres que regulen les subvencions a les publicacions periòdiques escrites en català. N'és una mostra la següent:

Ordre de 5 de desembre de 1994, d'aprovació de les bases que han de regir la concessió d'ajuts a la premsa escrita en català (DOGC 1989).

S'hi contemplen tres tipus d'ajuts: a l'edició de publicacions periòdiques en català, a projectes que contribueixen a la consolidació i extensió de la premsa en

català i a la normalització lingüística progressiva de publicacions bilingües.

C) Subvencions a l'edició de llibres en català

Anàlogament, periòdicament s'aproven ordres per a la concessió de subvencions a l'edició de llibres en català. N'és una mostra la següent:

Ordre de 16 de febrer de 1993, per la qual s'aproven les bases per a la concessió d'ajuts a la producció editorial en català i en aranès (DOGC 1717).

Aquesta ordre contempla tres supòsits: el suport genèric a la producció editorial en català, el suport genèric a la producció editorial en aranès, i els ajuts a les edicions en llengua catalana d'especial interès cultural.

D) Subvencions a la producció cinematogràfica catalana

Ordre de 27 de febrer de 1995, per la qual s'aproven les bases que han de regir la concessió de subvencions a llargs metratges cinematogràfics en versió original catalana (DOGC 2022).

Amb aquesta ordre s'aproven les bases que han de regir la concessió de subvencions a pel·lícules en versió original catalana; s'hi estableix un barem objectiu pel que fa a la mesura de la catalanitat del projecte i s'hi fixa una permanència mínima en en cartell.

E) Suport als lectorats de català a les Universitats

Molt afí a la normalització lingüística és la política de suport als lectorats de català en les Universitats estrangeres; les lleis de pressupostos hi reserven una partida, la distribució específica de la qual es fa per resolució, com ara la següent:

Resolució de 10 de juny de 1996, per la qual s'atorguen ajuts a diverses universitats estrangeres per als seus lectorats de català durant el curs 1996-97 (DOGC 2224).

9.7. ESPORT

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Esport i lleure (...). (Art. 9.29).

2. La Llei de l'Esport

A) La Llei 8/1988

Llei 8/1988, de 7 d'abril, de l'esport (DOGC 977).

Aquesta llei s'estructura amb un títol preliminar relatiu als principis rectors de la política esportiva de la Generalitat i quatre títols que regulen, respectivament, les entitats esportives, l'organització administrativa de l'esport català, la gestió de l'educació física i l'esport i la disciplina esportiva.

B) Normes derivades sobre Clubs

Decret 145/1991, de 17 de juny, de regulació de la constitució, les classes i el registre de clubs i associacions esportius, i d'aprovació del Reglament del seu règim i funcionament intern (DOGC 1468).

Aquest decret desplega les directrius bàsiques que estableix la llei esmentada, i també estableix les normes reglamentàries que regulen el règim i el funcionament intern de clubs i associacions. S'hi regulen els clubs i associacions esportius, llurs classes, i la constitució i reconeixement d'aquests; el registre dels clubs, les associacions i altres grups esportius, i llur extinció i dissolució; la declaració d'interès cultural, públic, cívic o social; els estatuts, els socis: classes, drets i obligacions; els òrgans de govern, administració, gestió i consulta; el règim documental i econòmic, i el règim disciplinari i jurisdiccional.

Posteriorment es va veure que el termini d'adaptació previst era curt ateses les característiques de moltes de les entitats, i es va decretar una pròrroga:

Decret 68/1992, de 23 de març, d'ampliació del termini per adaptar els estatuts de clubs o associacions esportius de més de 7.500 socis al Reglament de règim i funcionament intern aprovat pel decret 145/1991, de 17 de juny (DOGC 1574).

En aplicació del que disposa el decret 145/1991 es dicten resolucions d'altres i baixes, com ara la següent:

Resolució de 26 de gener de 1996, de cancel·lació de la inscripció registral de diverses entitats esportives (DOGC 2201).

C) Normes derivades sobre Federacions

Decret 70/1994, de 22 de març, pel qual es regulen les federacions esportives catalanes (DOGC 1882).

Aquest decret desplega les directrius que estableix la llei i fixa les normes reglamentàries que defineixin els aspectes i les qüestions bàsiques que incideixen en l'esport federat a Catalunya, en regula el règim i funcionament intern, i també les activitats interfederatives i les pròpies de la jurisdicció esportiva. El decret estableix un marc obert en el qual preval el caràcter tuitiu, subsidiari i de coordinació.

D) Ajuts

Ordre de 2 de desembre de 1993, de convocatòria per atorgar ajuts a persones físiques per a la investigació en l'àmbit de l'esport (DOGC 1837).

Amb aquesta ordre s'obre la convocatòria per atorgar ajuts a persones físiques destinats a la investigació en l'àmbit de l'esport, derivada dels programes que la Secretaria General de l'Esport tingui establerts o pugui establir, i se n'aproven les bases.

3. L'Institut Nacional d'Educació Física

Llei 11/1984, de 5 de març, de creació de l'organisme autònom Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya (DOGC 417).

Aquesta llei constitueix l'organisme autònom de caràcter administratiu Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya, sobre la base de l'organisme traspassat per l'administració central a la Generalitat. La seva finalitat és la formació teòrica i pràctica dels futurs esportistes i professors d'esport.

9.8. JOVENTUT

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Joventut (...). (Art. 9.26).

2. Institut Català de Serveis a la Joventut

Llei 10/1981, de 2 de desembre, de creació de l'Institut Català de Serveis a la Joventut (DOGC 184).

Amb aquesta llei es crea l'Institut Català de Serveis a la Joventut com a organisme autònom, al qual correspon la planificació, l'execució de la gestió, l'explotació, la creació i el manteniment dels recursos, instal·lacions, residències, cases juvenils, campaments i centres en general de la Generalitat al servei de la joventut; la realització d'activitats al servei dels joves, quan les iniciatives de les entitats i de les associacions juvenils seran insuficients, i la recerca i l'estudi i l'establiment de convenis i concerts en l'àmbit esmentat.

3. Consell Nacional de la Joventut de Catalunya

Llei 14/1985, de 28 de juny, per la qual es regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (DOGC 557).

La Generalitat provisional havia creat, per mitjà del decret de 2 d'abril de 1979, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. La nova llei té per objecte d'adequar-ne millor la naturalesa i el funcionament, heretats de l'etapa provisional, al marc institucional de la Generalitat. El Consell Nacional de la Joventut de Catalunya hi queda definit com una entitat de dret públic amb personalitat jurídica pròpia: en poden formar part els moviments juvenils i les entitats formades per joves que s'organitzen amb objectius concrets, inclosos els polítics i els de prestació de serveis, i les federacions o organismes coordinadors compostos per un mínim de tres moviments juvenils cap dels quals individualment no en sigui membre directament.

4. Llei d'Instal·lacions Juvenils

Llei 38/1991, de 30 de desembre, d'instal·lacions destinades a activitats amb infants i joves (DOGC 1543).

Aquesta llei té per objecte de regular les característiques i els requisits mínims de les instal·lacions destinades als infants i els joves, emprades per centres d'ensenyament i entitats, associacions i grups d'infants i joves per a la realització d'activitats educatives en el temps lliure i activitats de lleure. S'estructura en tres capítols. En el primer s'estableixen l'objecte de la llei i les instal·lacions incloses en el seu àmbit: cases de colònies, albergs de joventut, granges escola o aules de natura i campaments juvenils. Els dos capítols restants regulen l'exercici de les competències i el règim sancionador.

5. Mostra de disposicions diverses

A) Informació

Decret 297/1987, de 14 de setembre, pel qual es regula l'obertura i el funcionament dels Serveis d'Informació Juvenil (DOGC 900).

Amb aquest decret es defineixen els Serveis d'Informació Juvenil, centres que, promoguts per la iniciativa pública o privada, tenen per objecte l'exercici d'activitats de caràcter informatiu adreçades als joves i prestades directament al públic. La informació que preparin o proporcionin ha d'abastar tots els aspectes que afectin directament els joves o que puguin ser del seu interès, per bé que poden especialitzar-se en algun sense prescindir dels restants. El decret crea també el Registre de Serveis d'Informació Juvenil de Catalunya. Aquest decret fou desplegat per diverses ordres:

Ordre de 7 d'octubre de 1987, per la qual es concreten les condicions d'obertura i funcionament dels Serveis d'Informació Juvenil (DOGC 906).

Amb aquesta ordre s'estableix la distinció entre les Oficines d'Informació Juvenil i els Punts d'Informació Juvenil; se'n defineixen les característiques i el reconeixement.

Ordre d'11 de novembre de 1994, per la qual es regulen les relacions dels serveis d'informació juvenil amb la Secretaria General de Joventut (DOGC 1979).

Aquesta ordre estipula que tots els serveis d'informació juvenil ubicats a Catalunya i reconeguts per la Secretaria General de Joventut de la Generalitat de Catalunya formaran part de la Xarxa Catalana de Serveis d'Informació Juvenil, i es regulen les relacions entre la xarxa i la Secretaria General.

Les autoritzacions específiques es fan per resolució:

Resolució de 17 d'octubre de 1995, d'autorització d'obertura d'un punt d'informació juvenil a Cassà de la Selva (DOGC 2121).

B) Serveis

L'Oficina Nacional de Turisme i Intercanvi de Joves (TIVE) de l'estatal Institut de la Joventut està integrada en les organitzacions internacionals dedicades específicament a la promoció de determinats serveis de turisme i intercanvi de joves; a fi de poder prestar aquests serveis a través de

L'Institut Català de Serveis a la Joventut es va signar un conveni:

Resolució de 14 de juny de 1995, per la qual es fa públic el Conveni subscrit entre l'Institut de la Joventut del Ministeri d'Afers Socials i l'Institut Català de Serveis a la Joventut de la Generalitat de Catalunya, sobre la prestació de serveis de l'Oficina Nacional de Turisme i Intercanvi de Joves (TIVE) a Catalunya (DOGC 2068).

En virtut d'aquest, els productes i els serveis que TIVE emet en virtut estricta de la seva condició de membre de les organitzacions i societats internacionals per al turisme juvenil com també els que TIVE no emet en virtut estricta de la seva condició de membre de les organitzacions i societats internacionals es vendran i es duran a terme, respectivament, per qualsevol ens dependent de la Generalitat de Catalunya o qualsevol empresa amb participació majoritària d'aquesta.

C) Subvencions

Decret 50/1994, de 7 de març, pel qual s'aproven les normes per a la sol·licitud i la concessió de les subvencions que promou la Secretaria General de Joventut (DOGC 1576).

El present decret té per objecte regular les normes per a l'atorgament de les subvencions als ajuntaments, als consells comarcals, a les associacions i entitats juvenils i a altres entitats que ofereixen serveis a la joventut, totes elles sense afany de lucre i amb un àmbit d'actuació territorial exclusivament català, i s'autoritza el secretari general de Joventut per resoldre la distribució de les subvencions d'acord amb les normes del present decret i dins dels límits pressupostaris que anualment i de manera específica constin en els diversos capítols del pressupost de la Generalitat de Catalunya.

10. ÀMBIT DE SANITAT

10.1. SANITAT I SEGURETAT SOCIAL

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Higiene, tenint en compte allò que disposa l'article 17 d'aquest Estatut (...). (Art. 9.11).

Correspon a la Generalitat de Catalunya el desenvolupament legislatiu i l'execució de la legislació bàsica de l'Estat en matèria de sanitat interior. (Art. 17.1).

En matèria de seguretat social, correspondrà a la Generalitat de Catalunya: a) El desenvolupament legislatiu i l'execució de la legislació bàsica de l'Estat, salvant les normes que en configuren el règim econòmic. b) La gestió del règim econòmic de la Seguretat Social. (Art. 17.2).

2. Lleis d'administració institucional de la Sanitat

Llei 12/1983, de 14 de juliol, d'administració institucional de la sanitat i de l'assistència i els Serveis Socials de Catalunya (DOGC 345).

D'acord amb aquesta llei, la gestió a tot el territori de Catalunya de les prestacions i els serveis corresponents a sanitat, assistència social i serveis socials ha d'ésser duta a terme, sota la direcció, vigilància i tutela del Departament de Sanitat i Seguretat Social, per dues entitats gestores que es creen: l'Institut Català de la Salut i l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, que tenen personalitat i naturalesa d'Entitats Gestores de la Seguretat Social. Aquesta gestió es fa amb el respecte degut als aspectes bàsics de la legislació general vigent, que no es detalla. Aquesta llei assignava competències i funcions al Departament de Sanitat i Seguretat Social en matèria de Serveis Socials i Assistència Social; atesa la creació del Departament de Benestar Social, calgué modificar-la:

Llei 10/1988, de 27 de juliol, de modificació de la llei 12/1983, del 14 de juliol, d'Administració institucional de la sanitat, i de l'assistència i els Serveis Socials de Catalunya (DOGC 1025).

3. Lleis d'Ordenació Sanitària de Catalunya

La llei estatal 14/1986, General de Sanitat, estableix les bases d'un model d'ordenació sanitària que es basteix mitjançant la creació del Sistema Nacional de Salut,

configurat pel conjunt dels Serveis de Salut de les Comunitats Autònomes. En el marc d'aquest model es va promulgar la

Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya (DOGC 1324).

S'hi crea el Servei Català de la Salut, configurat per tots els centres, els serveis i els establiments sanitaris públics i de cobertura pública, al qual corresponen les funcions de gestió i administració dels centres, els serveis i les prestacions del sistema sanitari públic, i les d'ordenació, planificació, programació i avaluació sanitàries, socio-sanitàries i de salut pública, així com la distribució dels recursos econòmics. S'hi estableix el Pla de Salut com a instrument de la planificació sanitària, al qual haurà d'ajustar-se en la seva actuació l'Administració sanitària. S'hi estableix una diversitat de fórmules de gestió - directa, indirecta o compartida - per al sistema sanitari públic. S'hi institucionalitza la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública, un sistema mixt, basat en l'aprofitament de tots els recursos, ja siguin públics o privats. Des del punt de vista organitzatiu, el Servei Català de la Salut s'estructura de forma desconcentrada a través de les Regions Sanitàries.

Aquesta llei fou posteriorment modificada:

Llei 11/1995, de 29 de setembre, de modificació parcial de la Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya (DOGC 2116).

Aquesta modificació ateny aspectes diferents, com ara l'obligada adequació del règim de contractació a la legislació bàsica de l'Estat com a conseqüència de l'entrada en vigor de la llei 13/1995, de contractes de les administracions públiques. S'hi regula amb més precisió el procediment a seguir per a la constitució d'organismes que depenen del Servei Català de la Salut, s'hi incorpora la nova organització funcional dels sectors sanitaris i s'hi inclouen diverses normes orientades a l'establiment de fórmules per a la gestió dels centres, els serveis i els establiments sanitaris i socio-sanitaris.

4. Llei sobre Substàncies que generen dependència

Llei 20/1985, de 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència (DOGC 572).

Aquesta llei té per objecte d'establir i regular les mesures i les accions que han de permetre una actuació efectiva de les Administracions públiques en el camp de la prevenció i

l'assistència de les situacions a què donen lloc les substàncies que poden generar dependència, a fi de coadjuvar a l'esforç solidari de tota la societat per millorar l'atenció social i sanitària de les persones afectades per la problemàtica generada per l'ús o l'abús d'aquestes substàncies. Les substàncies considerades són les drogues no institucionalitzades, però també les begudes alcohòliques, el tabac, certs medicaments i alguns productes d'ús industrial o divers. La llei contempla les mesures preventives generals, les referides a les drogues no institucionalitzades, les de control de la promoció de les begudes alcohòliques i de les d'assistència en la dependència alcohòlica, les de control de la promoció del tabac, i les referides a d'altres dependències. S'hi fa una atenció especial a la publicitat del tabac i de les begudes alcohòliques, en el marc la llei de l'Estat 34/1988, General de Publicitat.

L'experiència acumulada d'ençà que la llei entrà en vigor i el progressiu increment de la consciència social sobre la necessitat de reduir el consum d'aquestes substàncies van aconsejar de replantejar-ne una part dels postulats, a la recerca d'una actuació més ferma i efectiva en la lluita contra les dependències i els seus efectes. Això conduí a la

Llei 10/1991, de 10 de maig, de modificació de la Llei 20/1985, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència (DOGC 1445).

S'hi modifica el règim sancionador, amb l'objectiu d'adequar les sancions a la graduació i la quantia que estableix l'esmentada llei de l'Estat 14/1986, i aconseguir un més gran efecte dissuasori per als casos d'incompliment de la norma. S'hi introdueixen també noves mesures limitatives de l'ús del tabac i de les begudes alcohòliques, que les actuals circumstàncies socials fan necessari tutelar.

5. Llei d'Higiene alimentària

Llei 15/1983, de 14 de juliol, de la higiene i el control alimentaris (DOGC 347).

Aquesta llei té per objecte d'establir, en el marc de la legislació bàsica de l'Estat i per a l'àmbit territorial de Catalunya, les mesures legals que han de permetre una ordenació més eficaç de la higiene i del control de les indústries i dels establiments alimentaris, dels aliments i les begudes, de les aigües, dels productes alimentaris i de totes les substàncies que hi poden ésser utilitzades, a fi de millorar l'efectivitat dels serveis de control i d'obtenir una major coordinació entre els Departaments de Govern de la Generalitat que hi són competents. El seu àmbit d'aplicació s'estén a les indústries i als establiments alimentaris radicats a Catalunya i a aquells que no hi són radicats en la mesura que hi exerceixen activitats de producció i elaboració, transformació, conservació, envasament,

emmagatzematge, transport i venda d'aliments i substàncies relacionades.

6. Personal

A) Selecció

La selecció del personal de l'Institut Català de la Salut es fa d'acord amb allò que preveu el real decret 118/1991, sobre selecció de personal estatutari i provisió de places a les institucions sanitàries de la Seguretat Social, i amb el decret català 129/1990, de mesures complementàries per a la reforma de l'atenció primària de salut a Catalunya. Vegem per exemple la

Resolució de 3 de novembre de 1994, per la qual es fa pública la convocatòria per cobrir places vacants de personal sanitari d'equips d'atenció primària, medicina general, pediatria i practicant ATS de zona, dependents de l'Institut Català de la Salut (DOGC 1972).

Aquesta resolució determina, en el marc indicat, les normes de la convocatòria pel que fa a nombre de places, requisits dels aspirants, composició dels tribunals i contingut i realització de les proves. El resultat ha d'ésser fet públic per una nova resolució.

B) Incompatibilitats

La llei estatal 53/1984 estableix el règim general d'incompatibilitats del personal al servei de les Administracions Públiques, i les seves previsions són d'aplicació tant al personal adscrit a les Administracions de les comunitats autònomes i dels organismes que en depenen com al personal al servei de la Seguretat Social i de les seves entitats gestores. En aquest marc la Generalitat va promulgar el

Decret 307/1985, de 31 d'octubre, sobre les normes i el procediment per a l'aplicació de les incompatibilitats al personal sanitari al servei de la Generalitat (DOGC 621).

Amb aquest decret es dictaven disposicions d'aplicació a tot el personal sanitari que desenvolupa funcions de caràcter assistencial al servei de la Generalitat de Catalunya, qualsevol que sigui la seva relació d'ocupació, amb la voluntat d'establir un règim d'incompatibilitats, pel que fa a les activitats sanitàries, que sigui adequat a les necessitats assistencials de la població de Catalunya. El Govern central, però, va promoure un conflicte positiu de competència; el Tribunal Constitucional, per la seva Sentència 172/1996, declara contrari a l'ordre constitucional de competències un article i inconstitucionals tres més, i en conseqüència els anul·la.

7. Mostra de disposicions diverses

A) Desplegament organitzatiu

Els aspectes organitzatius foren desplegadas per diversos decrets, com ara els següents:

Decret 131/1994, de 30 de maig, pel qual s'estableix el règim jurídic i es despleguen l'estructura i l'organització centrals del Servei Català de la Salut (DOGC 1907).

Decret 572/1983, de 15 de desembre, d'ordenació de les àrees de gestió de l'Institut Català de la Salut (DOGC 407)

B) Participació en consorcis

En el marc de la pluralitat de fórmules de gestió, la Generalitat participa en diversos consorcis, com el ara el regulat pel decret següent:

Decret 293/1992, de 24 de novembre, de creació del Consorci del Laboratori de l'Anoia i d'aprovació dels seus Estatuts (DOGC 1688).

S'hi constitueix un consorci administratiu en el qual participen la Generalitat de Catalunya, l'Institut Català de la Salut, l'Hospital Comarcal d'Igualada i la Fundació Assistencial de l'Anoia, amb l'objectiu de dur a terme activitats assistencials, docents i de recerca.

C) Donació de sang

Ordre de 15 d'abril de 1994, de supressió del Programa de donació i transfusió sanguínia i de creació de la Comissió assessora sobre la promoció, donació i transfusió sanguínia (DOGC 1902).

Mitjançant l'ordre de 25 de maig de 1982 es va crear el Programa sectorial de promoció de la transfusió sanguínia a Catalunya, amb la finalitat de promocionar la donació de sang voluntària i altruista per tal d'arribar a l'autoabastament dins de Catalunya, i la coordinació, de manera unificada per a tot el territori, tant de l'obtenció com del subministrament de la sang. Les actuacions desenvolupades van permetre assolir un nivell de donació adient amb les necessitats de la població. Per consegüent es suprimeix el programa i les funcions que tenia encomanades són atribuïdes a l'Àrea Sanitària del Servei Català de la Salut. Alhora es crea una Comissió assessora sobre la promoció, donació i transfusió sanguínia, amb funcions consultives i d'assessorament, i de proposta de preus màxims dels productes sanguinis.

D) Tarifes

D'acord amb el que preveu la llei 15/1990, periòdicament es fixen les tarifes per la contraprestació dels diversos serveis realitzats pels centres i establiments sanitaris contractats en règim de concert amb el Servei Català de la Salut, i s'estableix el corresponent sistema de pagament. En són exemples les ordres següents:

Ordre de 30 de maig de 1995, per la qual es fixa per a l'any 1995 la tarifa corresponent a les exploracions realitzades mitjançant ressonància magnètica, aplicable als centres i establiments sanitaris contractats en règim de concert amb el Servei Català de la Salut (DOGC 2068).

Ordre de 22 de desembre de 1995, per la qual es fixen per a l'any 1995 els valors de les unitats de pagament per la contraprestació dels serveis de cirurgia major ambulatoria realitzats pels centres i establiments sanitaris contractats en règim de concert amb el Servei Català de la Salut (DOGC 2148).

E) Subvencions

Ordre de 28 de desembre de 1992, de concessió d'una subvenció a la Fundació d'Investigació Sant Pau (DOGC 1728).

Per aquesta ordre es concedeix a la Fundació d'Investigació Sant Pau una subvenció de cent mil pessetes, per a l'organització d'un curs internacional de septo-rinoplàstia.

10.2. FARMÀCIA

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Ordenació farmacèutica, sens perjudici d'allò que disposa el número 16 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució (...). (Art. 9.19).

Correspondrà també a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat sobre productes farmacèutics. (Art. 17.3).

2. Llei d'Ordenació Farmacèutica

Llei 31/1991, de 13 de desembre, d'ordenació farmacèutica de Catalunya (DOGC 1538).

Tot medicament, en el camí que recorre fins a la seva aplicació individualitzada, passa per una sèrie de fases: la investigació, l'autorització i el registre, la producció, la distribució i, finalment, la dispensació i el seguiment i l'avaluació de la seva utilització. L'ordenació farmacèutica, objecte d'aquesta llei, comprèn només l'etapa de la dispensació en tots els seus aspectes, en especial els referits als establiments i els serveis farmacèutics. En els seus vuit títols, la llei regula l'estructura de l'atenció farmacèutica en funció dels diferents nivells del sistema sanitari, els centres distribuïdors de productes farmacèutics, els centres de distribució i dispensació de medicaments d'ús veterinari, els requisits que han de complir els centres, els establiments i els serveis farmacèutics des d'un punt de vista tècnic i d'autorització i registre, la col·laboració de la Generalitat amb diferents òrgans i institucions a fi d'arbitrar un sistema de formació continuada dels farmacèutics, el règim d'incompatibilitats, l'atenció a la informació, la promoció i la publicitat dels medicaments, i el règim sancionador.

3. Mostra d'aplicació de la legislació

Una conseqüència de la llei anterior és el

Decret 321/1996, d'1 d'octubre, sobre horaris d'atenció al públic, serveis d'urgència, vacances i tancament temporal voluntari de les oficines de farmàcia (DOGC 2264).

11. ÀMBIT DE POLÍTICA TERRITORIAL

11.1. ORDENACIÓ DEL TERRITORI

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Ordenació del territori i del litoral (...). (Art. 9.9).

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Tractament especial de zones de muntanya, d'acord amb allò que disposa el número 23 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució. (...). (Art. 9.10).

2. Llei de Política Territorial

Llei 23/1983, de 21 de novembre, de política territorial (DOGC 385).

Els objectius d'aquesta llei són: fomentar una distribució equilibrada del creixement per tal d'assolir a tot el territori uns nivells de renda adequats, promoure un creixement ordenat des del punt de vista de les implantacions sobre el territori per tal d'afavorir una eficàcia més gran de les activitats econòmiques i una millor qualitat de la vida, i afavorir el creixement econòmic de Catalunya i lluitar contra l'atur. Un Pla Territorial General ha de definir els objectius d'equilibri territorial d'interès general per a Catalunya i ha d'ésser el marc orientador de les accions que s'emprendran per a crear les condicions adequades per a atreure l'activitat econòmica als espais territorials idonis. S'hi preveuen també plans territorials parcials i sectorials.

3. Llei del Pla Territorial General

A) La llei 1/1995

Llei 1/1995, de 16 de març, per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya (DOGC 2032).

Aquesta llei aprova el Pla territorial general de Catalunya, de conformitat amb la prescripció continguda a la llei suara esmentada. El Pla territorial general és l'instrument que defineix els objectius d'equilibri territorial d'interès general per a Catalunya i el marc orientador de les accions que emprenguin els poders públics. Les seves propostes i determinacions han d'ésser concretades pels plans territorials parcials i sectorials. A més, els projectes de

pressupostos de la Generalitat de cada any han d'especificar d'una manera explícita les inversions més significatives que incorporen en relació amb les determinacions més importants del Pla territorial general. La revisió del Pla territorial general s'efectua quan, a criteri del Govern, es produeixen variacions rellevants de les circumstàncies socio-econòmiques, mediambientals o funcionals del país, o també quan ho acordi el Parlament; en tot cas, el Pla ha d'ésser revisat com a mínim cada deu anys. I pel que fa al control, el Govern ha d'elaborar cada dos anys una memòria que en valori el compliment de les directrius, la qual ha d'ésser presentada al Parlament.

B) Els Plans Parcials

D'acord amb aquestes dues lleis es poden elaborar plans parcials; n'és una mostra el

Decret 345/1995, de 28 de desembre, sobre el procés d'elaboració i tramitació del Pla Territorial de les Terres de l'Ebre (DOGC 2156).

3. Llei d'Alta Muntanya

A) La llei 2/1983

Llei 2/1983, de 9 de març, d'alta muntanya (DOGC 312).

Aquesta llei té per finalitat establir i determinar un règim jurídic específic per a les comarques i les zones de muntanya per tal d'aprofitar i desenvolupar integralment els recursos econòmics de què disposen, crear-hi les infraestructures i els equipaments necessaris i millorar-hi els existents, aturar-hi la regressió demogràfica i protegir el patrimoni històric, cultural i artístic dels pobles i les comunitats de muntanya. S'hi estableix el pla comarcal de muntanya, instrument bàsic per al desenvolupament i l'aplicació de la política de muntanya, i se'n fixa el marc general. Aquesta llei fou modificada pel

Decret Legislatiu 3/1986, de 4 d'agost, pel qual es modifica la Llei 2/1983, de 9 de març, d'Alta Muntanya (DOGC 734).

Aquest decret legislatiu es promulgà en virtut de la llei 4/1986, de Bases de Delegació en el Govern per a l'adequació de les Lleis de Catalunya al dret de les Comunitats Europees.

B) Els Plans Comarcals de Muntanya

La llei 2/1983 estableix com a instrument bàsic per a les comarques de muntanya els plans comarcals de muntanya, contemplats genèricament en el

Decret 328/1989, de 10 de novembre, pel qual s'estableixen mesures per a les zones de muntanya (DOGC 1235).

S'hi contemplen dos aspectes principals: l'especificació del sistema de prioritats, establert a la llei esmentada, en les ajudes i subvencions de competència de la Generalitat, i l'establiment d'una figura de programació d'actuacions en el seu àmbit. El programa zonal s'orienta a la resolució dels problemes derivats de la situació geogràfica i socioeconòmica de cada àmbit, amb especial atenció a la millora de les comunicacions, la salvaguarda del medi natural i augment de dotacions en infraestructures i serveis d'especial importància per al benestar de la població de la zona de muntanya. El termini de vigència previst per als programes zonals és de cinc anys.

Un exemple d'aquests programes correspon al decret següent:

Decret 295/1995, de 7 de novembre, pel qual s'aprova el Programa zonal de muntanya del Montsec per al període 1995-1999 (DOGC 2131).

4. L'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre

Llei 12/1993, de 4 de novembre, de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre (DOGC 1820).

L'objectiu d'aquest organisme és de donar un impuls per aconseguir l'optimització de tots els recursos d'aquestes comarques, amb vista a assolir un creixement territorialment equilibrat i harmònic en aspectes de tanta transcendència com el desenvolupament industrial i dels serveis, el turisme, la xarxa viària, la protecció i la conservació del medi, la navegabilitat del riu i l'aprofitament integral del delta, la producció agroalimentària, la formació i l'ocupació, i la superació de les situacions menys dinàmiques en què es troben determinats indrets d'aquestes comarques. L'organisme creat ha d'ésser un instrument integrador i potenciador dels esforços que faci cada administració en l'àmbit respectiu, detecti millor les necessitats i s'encarregui de l'estudi, el foment i, si s'escau, l'execució de les activitats abans esmentades i de qualsevol altra que també vagi encaminada al desenvolupament integral d'aquestes comarques.

Posteriorment es van establir determinats canvis organitzatius, continguts en la

Llei 4/1996, de 2 d'abril, de reforma de la Llei 12/1993, de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre (DOGC 2192).

5. Lleis orientades al suport tècnic o jurídic

A) Servei de Sismologia

Llei 14/1981, de 24 de desembre, sobre el Servei de Sismologia de Catalunya (DOGC 189).

Una bona part de Catalunya està situada en una zona sísmicament activa; per això es fa necessari de crear un organisme que es responsabilitzi de la recollida i l'avaluació final de les dades de microsismicitat a Catalunya, per tal de concretar les diverses zones sísmiques i, a la vegada, ajudar la prospecció dels recursos hidrològics, miners i energètics, i a resoldre adequadament problemes d'enginyeria, i que coordini els diversos organismes que ja treballaven en aquest camp i els doni directrius generals.

B) Institut Cartogràfic

Llei 11/1982, de 8 d'octubre, de creació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya (DOGC 268).

Aquesta llei constitueix l'Institut Cartogràfic de Catalunya com a organisme autònom, amb la finalitat de dur a terme les tasques tècniques de desenvolupament de la informació cartogràfica en l'àmbit de les competències de la Generalitat de Catalunya.

C) Senyals Geodèsics

Llei 11/1994, d'11 de juliol, sobre els senyals geodèsics (DOGC 1923).

Es objecte d'aquesta llei la regulació del règim jurídic dels senyals geodèsics que integren la xarxa geodèsica utilitària de Catalunya, a fi de permetre'n la instal·lació, la construcció i reconstrucció, la conservació i la utilització per als fins propis de l'Institut Cartogràfic de Catalunya i d'acord amb les facultats que aquest té reconegudes.

11.2. URBANISME I HABITATGE

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Urbanisme i Habitatge (...). (Art. 9.9).

2. Lleis sobre Urbanisme

Un primer desenvolupament legislatiu d'aquesta competència fou la

Llei 9/1981, de 18 de novembre, sobre protecció de la legalitat urbanística (DOGC 182).

Encara recent l'assumpció de la competència urbanística per la Generalitat i considerant l'eficàcia del text legal vigent a tot el territori de l'Estat, la llei del Sòl del 1956, reformada el 1975 (text refós de 9 d'abril de 1976), semblà convenient d'optar pel seu desenvolupament i la seva aplicació i no per la seva substitució, alhora que s'omplien els buits legals o es corregien les deficiències normatives advertides. S'hi regulaven en particular les urbanitzacions d'iniciativa particular, amb atenció especial a les noves situades en sòl urbanitzable; les infraccions urbanístiques i la seva sanció, i l'anotació de les actuacions urbanístiques en el registre de la propietat, i s'hi adopten disposicions transitòries sobre les urbanitzacions en curs d'execució.

Una segona llei és la

Llei 3/1984, de 9 de gener, de mesures d'adequació de l'ordenament urbanístic de Catalunya (DOGC 399).

Aquesta llei adequa l'ordenament urbanístic en vigor a l'Estat espanyol a les exigències de l'ordenació urbana a Catalunya. L'objecte no és, doncs, la creació de noves figures jurídiques de planejament ni en matèria d'actuació urbanística, sinó l'adaptació de l'ordenament urbanístic vigent a tot l'Estat a les particularitats de Catalunya. S'hi estableixen les normes generals sobre el planejament, s'hi fixa el procediment per a aprovar-lo, s'hi estableixen els efectes de la classificació jurídica del sòl, s'hi regula la intervenció en l'ús del sòl i de l'edificació, i s'hi fixen normes per a l'adaptació progressiva a la llei.

La coexistència d'aquestes dues lleis va aconsellar la refosa d'ambdues, que fou autoritzada per una nova llei:

Llei 12/1990, de 5 de juliol, per la qual s'autoritza la refosa dels textos legals vigents a Catalunya en matèria urbanística (DOGC 1314).

El resultat d'aquesta refosa és contingut en el

Decret Legislatiu 1/1990, de 12 de juliol, pel qual s'aprova la refosa dels textos legals vigents a Catalunya en matèria urbanística (DOGC 1317).

Aquest text refós es sistematitza en un títol preliminar i sis títols, referents als òrgans urbanístics, al planejament urbanístic del territori, al règim urbanístic del sòl, a l'execució dels plans d'ordenació, a l'exercici de les facultats relatives a l'ús del sòl i edificació i al règim jurídic.

3. Lleis relatives al sòl

Havent-se dut a terme la transferència de l'ACNUR a la Generalitat, es va promulgar la

Llei 4/1980, de 16 de desembre, de creació de l'Institut Català del Sòl (DOGC 100).

D'acord amb aquesta llei es constitueix l'Institut Català del Sòl, com a organisme autònom, amb l'objectiu de dur a terme les tasques tècniques i econòmiques requerides per al desenvolupament de la gestió urbanística i patrimonial i el foment de l'edificació, i com a instrument de política de sòl destinat a atendre necessitats col·lectives i remodelatges urbans, gestió d'espais naturals i zones lliures i dotació d'equipaments. S'encomana a l'Institut Català del Sòl la promoció de les actuacions necessàries, tant en l'aspecte organitzatiu com en el funcional, per tal de garantir una utilització del sòl d'acord amb l'interès general i per tal d'impedir l'especulació.

Una segona llei és la

Llei 2/1984, de 9 de gener, sobre la utilització dels immobles alienats per l'Institut Català del Sòl per a destinar-los a habitatge (DOGC 399).

S'hi disposa que els terrenys alienats per l'Institut Català del Sòl han d'ésser edificats en el termini fixat en l'acte d'alienació i no són susceptibles d'ésser transmesos independentment dels habitatges que s'hi construeixin, els quals han d'ésser utilitzats durant deu anys com a domicili permanent.

4. Habitatge

Llei 24/1991, de 29 de novembre, de l'habitatge (DOGC 1541).

Aquesta llei té per objecte garantir el compliment del dret constitucional a l'habitatge, i regula i fomenta les condicions de dignitat, habitabilitat i adequació que han de qualificar els habitatges, les mesures de protecció per a llurs adquirents o usuaris, les mesures de foment i el règim disciplinari. Amb aquest objectiu, la llei es refereix al

procés edificador des de la seva previsió en el plantejament fins a la seva incorporació en el tràfic jurídic. La llei defineix el promotor com a agent cabdal del procés de l'habitatge i reforça la necessitat de garantir una fórmula àgil per tal que el consumidor o l'usuari de l'habitatge siguin protegits envers els vicis i els defectes de la construcció. El Llibre de l'Edifici es perfila com el document bàsic per a la identificació dels edificis i el seguiment de la seva vida o desenvolupament. La llei distingeix dos règims en la promoció pública d'habitatges, el que comporta la ulterior gestió pública i el de promoció per a l'alienació. Aquests règims no alteren les determinacions de la legislació estatal en aquest àmbit, ans la complementen, i han de permetre la plena configuració de la política en matèria d'habitatge.

Aquesta llei regulava la fiança que amb caràcter obligatori s'ha de constituir en la formalització dels contractes de lloguer d'habitatges. Però la promulgació de la llei de l'Estat 29/1994 va modificar el règim de dipòsit de les fiances; calia, doncs, adequar al nou règim el precepte esmentat, i correspon a cada comunitat autònoma aquesta regulació. Aquest és l'objecte de la llei següent:

Llei 13/1996, de 29 de juliol, del Registre i el dipòsit de fiances dels contractes de lloguer de finques urbanes i de modificació de la llei 24/1991, de l'habitatge (DOGC 2238).

5. Barreres arquitectòniques

Llei 20/1991, de 25 de novembre, de promoció de l'accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques (DOGC 1526).

Hi ha un precedent de les disposicions d'aquesta llei en el decret 100/1984, de Supressió de Barreres Arquitectòniques. L'experiència de l'aplicació del decret, l'afectació del dret de la propietat i la necessitat d'establir un règim sancionador van comportar l'elaboració d'una llei. Aquesta té per objecte garantir a les persones amb mobilitat reduïda o qualsevol altra limitació l'accessibilitat i la utilització dels béns i serveis de la societat i també promoure la utilització d'ajudes tècniques adequades que permetin millorar la qualitat de vida d'aquestes persones, mitjançant l'establiment de les mesures de foment i de control en el compliment de la normativa adreçada a suprimir i evitar qualsevol tipus de barrera o obstacle físic o sensorial. Hi són sotmeses totes les actuacions en matèria d'urbanisme, edificació, transport i comunicació que siguin realitzades a Catalunya per qualsevulla entitat pública o privada, i també per persones individuals.

Aquesta disposició fou desplegada per dos decrets:

Decret 256/1992, de 13 d'octubre, de composició del Consell per a la Promoció de l'Accessibilitat i Supressió de Barreres Arquitectòniques (DOGC 1675).

Decret 135/1995, de 24 de març, de desplegament de la llei 20/1991, de 25 de novembre, de promoció de l'accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques, i d'aprovació del Codi d'accessibilitat (DOGC 2043).

6. Mostra d'altres disposicions diverses

A) Adopció de plans d'urbanisme

En el marc de les lleis abans esmentades, les Comissions d'Urbanisme tenen cura de les modificacions dels plans, que són promulgades mitjançant sengles edictes. N'és una mostra el següent:

Edicte de 3 de maig de 1996, sobre acords de la Comissió d'Urbanisme de Barcelona referents als municipis d'Igualada i Sant Llorenç d'Hortons (DOGC 2207).

B) Condicions físiques dels habitatges

Decret 274/1995, d'11 de juliol, sobre nivell d'habitabilitat objectiva exigida als habitatges (DOGC 2116).

S'hi estableixen les condicions mínimes de superfície i volum, ventilació, accessos, instal·lacions i altres, per tal que un local sigui apte per a habitatge, i condiciona a aquests requisits l'obtenció de la cèdula d'habitabilitat prevista en el decret 129/1984. El decret 274/1995 ha estat modificat pel decret 314/1996 (DOGC 2259).

C) Components constructius

Decret 71/1995, de 7 de febrer, pel qual s'estableix l'autorització administrativa per als fabricants de sistemes de sostres per a pisos i cobertes i d'elements resistents components de sistemes (DOGC 2029).

D'acord amb aquest decret, els fabricants d'aquests sistemes i elements hauran d'obtenir l'autorització administrativa de la Generalitat. El fabricant acompanyarà un exemplar de l'autorització administrativa vigent de cada tipus determinat de sistemes de sostre subministrat a cada obra, així com també els plànols de col·locació amb indicació concreta dels elements constituents del sostre i les indicacions per a la seva correcta execució; cada element resistent portarà marcades i llegibles les dades corresponents i un cop executada l'estructura el fabricant estendrà un certificat. Aquests requisits no s'apliquen als casos en què el tècnic

autor del projecte dissenyi i executi sota la seva direcció un sistema de sostre.

Aquest decret fou desenvolupat per ordre:

Ordre de 31 d'octubre de 1995, per la qual es desplega el Decret 71/1995, de 7 de febrer, sobre autorització als fabricants de sistemes de sostres (DOGC 2125).

D) Ajuts a l'adquisició d'habitatges

L'increment del preu dels habitatges ha fet necessària la intervenció de la Generalitat, que ha pres mesures subvencionadores per facilitar l'accés a la propietat a persones de baix poder adquisitiu i, específicament, als joves. En són mostra les mesures següents:

Decret 162/1990, de 20 de juny, d'ajuts a l'adquisició d'habitatges a preu taxat, a les ciutats de més de 20.000 habitants (DOGC 1318).

S'hi arbitren mesures per finançar l'adquisició d'habitatges nous o usats no acollits a la protecció oficial, per als quals, però, s'estableixen unes limitacions tant en el seu preu de venda com en la seva superfície. Així mateix, per tal de garantir l'efectivitat d'aquestes ajudes, també s'assenyalen uns límits d'ingressos pels adquirents. Les mesures es basen en les línies de crèdit de les Caixes d'Estalvis, complementades amb una subvenció a fons perdut a càrrec de la Generalitat, per una quantia equivalent al 5% del preu de venda dels habitatges.

Simultàniament es va aprovar el

Decret 163/1990, de 20 de juny, de convocatòria de concessió d'ajuts als joves per a l'adquisició d'habitatge (DOGC 1318).

S'hi estableixen ajuts complementaris fins a la quantia del 5% del preu de venda dels habitatges, per als adquirents joves menors de 30 anys per sota de determinat nivell d'ingressos.

Aquests dos decrets foren modificats, pel que fa a l'àmbit geogràfic i als terminis, per dos nous decrets:

Decret 193/1991, de 2 de setembre, pel qual s'amplia i es prorroga l'aplicació del Decret 162/1990 de 20 de juny d'ajuts per a l'adquisició d'habitatges a preu taxat (DOGC 1501).

Decret 269/1991, d'11 de desembre, de convocatòria de concessió d'ajuts als joves per a l'adquisició d'habitatge (DOGC 1534).

E) Ajuts a la rehabilitació d'habitatges

Decret 76/1992, de 2 de març, pel qual es creen el Programa de Rehabilitació i Conservació del parc d'habitatges i el Centre Tècnic i de Cooperació per a la Rehabilitació d'Habitatges (DOGC 1581).

Per aquest decret es crea el Programa de rehabilitació i conservació del parc d'habitatges, amb la finalitat de promoure i desenvolupar les actuacions i mesures d'incentivació, assessorament, recerca i suport per a la conservació i rehabilitació del parc d'habitatges i, en especial, dels afectats per problemes de patologies estructurals. Per al desenvolupament i l'execució del Programa es crea el centre Tècnic i de Cooperació per a la Rehabilitació d'Habitatges.

F) Suport tècnic

Decret 281/1986, de 9 de setembre, sobre acreditació de laboratoris d'assaigs de l'edificació (DOGC 751).

Amb aquest decret s'estableix l'acreditació de la Generalitat de Catalunya per als laboratoris d'assaigs i anàlisis al servei de l'edificació ubicats en el seu àmbit territorial, que implica el reconeixement de la seva aptitud per realitzar assaigs i anàlisis de l'edificació.

Aquest decret fou posteriorment desenvolupat i completat per disposicions com les següents:

Ordre de 27 de setembre de 1989, sobre disposicions reguladores de l'acreditació de laboratoris d'assaigs per a control de qualitat de l'edificació (DOGC 1205).

Decret 175/1990, de 17 d'abril, sobre establiment d'àmbits d'assaigs i anàlisis (DOGC 1325).

En aquest decret es delimiten una sèrie d'àmbits per a l'acreditació de laboratoris d'anàlisis, per a cada un dels quals es designarà un laboratori patró.

Paral·lelament es promulgà el reial decret 1230/1989, que adduïa l'esperit de col·laboració entre les diferents comunitats autònomes per tal d'aconseguir que els àmbits d'acreditació dels LAE i les seves condicions específiques fossin el més homogènies possible, a fi de facilitar i ampliar el camp d'actuació dels laboratoris homologats. Això va comportar la modificació del primer decret:

Decret 169/1991, de 16 de juliol, de modificació del decret 281/1986, de 9 de setembre, sobre acreditació de laboratoris d'assaigs de l'edificació (DOGC 1484).

I encara es produí una segona modificació, pel decret 186/1994, pel qual s'adeqüen a la llei 30/1992 els procediments reglamentaris corresponents.

Pel que fa a les acreditacions, són atorgades per resolució:

Resolució de 2 de desembre de 1996, de renovació de l'acreditació d'un laboratori d'assaigs de la construcció (DOGC 2295).

11.3. CARRETERES

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Carreteres i camins l'itinerari dels quals passi íntegrament per territori de Catalunya (...). (Art. 9.14).

2. Lleis de Carretres

A) La llei d'ordenació de les carreteres

Llei 16/1985, d'11 de juliol, d'ordenació de les carreteres de Catalunya (DOGC 566).

Aquesta llei era aplicable a totes les carreteres l'itinerari de les quals passa íntegrament per territori de Catalunya i que no són reservades a la titularitat de l'Estat, i establia que correspon a la Generalitat, pel que fa a les carreteres que són al seu càrrec o al de l'Administració local, d'exercir les funcions que la legislació de carreteres atribueix als òrgans de l'Administració de l'Estat. La llei adaptava la legislació de carreteres a les peculiaritats de la xarxa viària de Catalunya, i introduïa una nova classificació de les vies. S'hi preveia un Pla de Carreteres de Catalunya, amb el caràcter de pla territorial sectorial.

B) La nova llei de Carreteres

Posteriorment es va elaborar una nova llei:

Llei 7/1993, de 30 de setembre, de carreteres (DOGC 1807).

Aquesta, més completa que l'anterior, que va quedar derogada, s'estructura en cinc títols. El títol primer delimita l'objecte i l'àmbit d'aplicació de la llei, estableix la classificació tècnica i funcional de les carreteres i en regula el règim jurídic. El títol segon regula la planificació del sistema viari i la coordinació amb la

planificació urbanística, reconfigura el Pla de carreteres de Catalunya, i revisa i regula d'una manera detallada la tipologia de projectes d'obres i el procediment per a llur tramitació. El títol tercer es refereix al finançament i l'explotació de les carreteres. El títol quart en regula el règim d'ús i de protecció: defineix les zones de domini públic, de servitud i d'afectació i la línia d'edificació. Finalment, el títol cinquè defineix les tècniques per a salvaguardar el respecte al règim jurídic vigent. A més, s'hi determina el traspàs a la Generalitat de les carreteres de les diputacions catalanes, d'acord amb la llei 5/1987, del regim provisional de les competències de les diputacions provincials.

C) El Pla de Carreteres

D'acord amb la primera d'aquestes lleis, es va aprovar el Pla de Carreteres de Catalunya, amb el caràcter de Pla Territorial Sectorial previst a la llei 23/1983:

Decret 311/1985, de 25 d'octubre, pel qual s'aprova el Pla de Carreteres de Catalunya (DOGC 618).

Aquest decret fou adaptat, en entrar en vigor la segona llei, pel decret 236/1996 (DOGC 2228).

3. Mostra de disposicions sobre autopistes de peatge

Les revisions de tarifes d'autopistes es fan en el marc d'allò que estableix el reial decret 210/1990, el qual ha derogat el reial decret 1876/1981 de modificació de la clàusula 45 del plec de clàusules generals per a la construcció, la conservació i l'explotació d'autopistes en règim de concessió. En aquest marc s'han promulgat diversos decrets, com ara el següent:

Decret 164/1991, de 16 de juliol, pel qual s'aprova el peatge del túnel de Vallvidrera i els seus accessos (DOGC 1478).

En aplicació dels esmenats decrets s'adopten les revisions de preus per ordre, com ara la següent:

Ordre de 5 de març de 1996, per la qual s'actualitzen les tarifes i els peatges corresponents a l'autopista Sant Cugat-Terrassa-Manresa (DOGC 2181).

11.4. FERROCARRILS I TRANSPORT

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Ferrocarrils, transports terrestres, marítims, fluvials i per cable; (...) heliports, aeroports i Servei Meteorològic de Catalunya, sens perjudici d'allò que disposen els números 20 i 21 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució. Centres de contractació i terminals de càrrega en matèria de transports. (...). (Art. 9.15).

Correspon a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat en les matèries següents: (...) Ordenació del transport de mercaderies i de viatgers que tinguin llur origen i destinació dins el territori de la Comunitat Autònoma, malgrat que circulin damunt les estructures de titularitat estatal a què es refereix el número 21 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució, sens perjudici de l'execució directa que es reservi l'Estat. (...). (Art. 11.9).

2. Llei del Transport de viatgers per carretera

Llei 12/1987, de 28 de maig, de regulació del transport de viatgers per carretera mitjançant vehicles de motor (DOGC 851).

Aquesta llei regula el transport de viatgers per carretera que es fa amb vehicles de motor, i s'hi inclouen les activitats auxiliars que el faciliten o hi contribueixen i els arrendaments de vehicles i dels altres elements de transport destinats a les activitats esmentades. S'hi preveu un Pla de Transports de Viatgers de Catalunya, figura de planejament que ha de definir la xarxa de serveis i equipaments de transport de viatgers completa i coordinada. La llei regula els diversos elements que intervenen en el transport de viatgers: els transportistes, els operadors de transport, les estacions de viatgers, les relacions amb els usuaris i els vehicles admesos per al transport. Una disposició final fa constar expressament que no són d'aplicació en l'àmbit territorial de la Generalitat per a aquests serveis de la seva competència, les lleis del 27 de desembre de 1947, d'Ordenació de Transports Mecànics per Carretera, i de Coordinació de Transports Mecànics Terrestres, de la mateixa data, i les disposicions dictades per l'Estat que les desenvolupen i complementen, en tot allò que s'oposi a aquesta llei o la contradigui.

Aquesta llei fou recorreguda davant el Tribunal Constitucional, el qual, amb la seva sentència 118/1996 en va declarar inconstitucionals i per tant nuls quatre articles.

El reglament d'aquesta llei és l'objecte del

Decret 319/1991, de 21 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament de la llei de regulació del transport de viatgers per carretera mitjançant vehicles de motor (DOGC 1387).

Aquest decret fou modificat parcialment pel decret 168/1994, de reglamentació de les agències de viatge, i pel decret 186/1994, que l'adaptà a les prescripcions de la llei estatal 30/1992.

3. Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya

El reial decret 2115/78 va transferir a la Generalitat els ferrocarrils no integrats en la RENFE. Això va comportar la creació, ja en l'etapa preautonòmica, d'una empresa pública que els gestionés:

Decret de 5 de setembre de 1979, de creació de l'entitat "Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya" (DOGC 29).

Aquesta gestió ha comportat la necessitat de mesures diverses, com és ara el

Decret 48/1994, de 8 de febrer, sobre atribució de competències relatives al règim sancionador en matèria de transport ferroviari (DOGC 1871).

S'atribueixen a Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya les facultats d'instrucció dels expedients sancionadors per infraccions dels usuaris que siguin incoats en els termes que preveu el Reglament de la Llei d'Ordenació dels Transports Terrestres, aprovat per reial decret 1211/1990.

4. Metro de Barcelona

La Generalitat construeix la infraestructura del metro de Barcelona; l'explotació, en canvi, correspon a l'Entitat Metropolitana de Transport, per a la qual cosa s'atorga l'explotació dels nous trams mitjançant decrets com ara el següent:

Decret 334/1995, de 28 de desembre, sobre l'atorgament de la concessió per a l'explotació del tram comprès entre les estacions de Sant Antoni i Paral·lel de la línia 2 del Ferrocarril Metropolità de Barcelona a l'Entitat Metropolitana del Transport (DOGC 2149).

5. Mostra d'altres disposicions diverses

A) Tarifes de serveis discrecionals

Són regulades periòdicament mitjançant ordres, com ara la següent:

Ordre de 8 de gener de 1996, per la qual s'estableixen les tarifes màximes aplicables als serveis discrecionals de transport de viatgers realitzats amb vehicles fins a nou places (DOGC 2156).

B) Tarifes de serveis regulars

Les tarifes de transport s'actualitzen anualment per decret, com ara el següent:

Decret 18/1992, de 20 de gener, sobre l'actualització de les tarifes de transports urbans de superfícies (DOGC 1551)

Si de l'aplicació d'aquest decret, en resulta afectat l'equilibri financer d'alguna empresa, aquesta pot sol·licitar una modificació de tarifes d'acord amb la normativa vigent; en el seu cas, una ordre les aprova. N'és un exemple la següent:

Ordre de 4 de gener de 1993, de modificació de les tarifes del servei de transport urbà de superfície en l'àmbit de l'Entitat Metropolitana del Transport (DOGC 1693).

C) Estacions d'autobusos interurbans

Les estacions d'autobusos constitueixen un servei públic que és objecte de concessió administrativa; aquesta és atorgada previ concurs. Mostra d'una convocatòria d'aquestes és:

Resolució de 24 de juliol de 1995, per la qual es convoca el concurs per a la concessió de l'explotació del servei públic d'Estació d'Autobusos de Balaguer (DOGC 2084).

D) Línies d'autobusos interurbans

També és objecte de concessió el servei públic regular de viatgers per carretera; les concessions són promulgades per resolucions com ara la següent:

Resolució de 14 d'octubre de 1996, per la qual es fa pública l'adjudicació definitiva de la concessió del servei públic regular de transport de viatgers per carretera entre Barcelona i Castellar de n'Hug amb prolongacions (DOGC 2277).

E) Subvencions

Ordre de 26 d'abril de 1993, per la qual s'obre convocatòria per a la concessió de beques per a l'elaboració de treballs acadèmics que tractin de la temàtica del transport (DOGC 1744).

Amb aquesta ordre es convoca concurs per atorgar beques a treballs acadèmics que tractin de les comunicacions de Catalunya amb l'exterior, l'anàlisi estadística del transport, el ferrocarril, la circulació i la mobilitat a les àrees urbanes, el transport de mercaderies i el transport terrestre de viatgers. El concurs s'adreça als estudiants que estiguin cursant estudis superiors.

11.5. PORTS I AEROPORTS

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Ports (...), sens perjudici d'allò que disposen els números 20 i 21 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució. (...). (Art. 9.15).

Correspon a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat en les matèries següents: (...) Ports i aeroports amb qualificació d'interès general, quan l'Estat no se'n reservi la gestió directa (...). (Art. 11.8).

2. Llei de la Comissió de Ports de Catalunya

Llei 4/1982, de 5 d'abril, de creació de la Comissió de Ports de Catalunya (DOGC 216).

La llei crea la Comissió de Ports de Catalunya com a organisme autònom, amb l'objectiu de dur a terme la gestió del servei públic portuari i dels fons que hi són adscrits, en relació amb els ports no subjectes a concessió i que corresponen a la competència i titularitat de la Generalitat. El caràcter bàsicament organitzatiu de la llei es posa en relleu pel fet que només s'hi cita l'article 25.3 de l'Estatut de Catalunya, per a dir que té un sentit organitzatiu específic i permet la reestructuració dels serveis i de les institucions que, en virtut de la disposició sisena, siguin traspassats a la Generalitat.

3. Mostra de disposicions diverses

Decret 334/1993, de 9 de desembre, pel qual s'estableixen els ajuts de la Generalitat de Catalunya per a la construcció, ampliació o millora de ports, dàrsenes i instal·lacions nàutico-esportives (DOGC 1858).

En virtut d'aquest decret la Generalitat, directament mitjançant els recursos específics per a aquesta finalitat de la Direcció General de Ports i Costes, o per l'atorgament de subvencions pel Departament de Comerç, Consum i Turisme, i en les condicions que s'hi determinen, promou la construcció, l'ampliació o la millora de les instal·lacions nàutiques de caràcter esportiu.

11.6. POLÍTICA HIDRÀULICA

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Aprofitaments hidràulics, canals i regadius, quan les aigües corrin íntegrament per dins de Catalunya (...) Tot això sens perjudici d'allò que estableix el número 25 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució. (...). (Art. 9.16).

2. Llei reguladora de l'Administració Hidràulica

Llei 17/1987, de 13 de juliol, reguladora de l'Administració hidràulica de Catalunya (DOGC 869).

Concretats els serveis estatals traspassats a la Generalitat, la llei regula l'estructura orgànica de l'Administració hidràulica de Catalunya, i mira de conferir-li una unitat d'actuació. La Junta d'Aigües que crea aquesta llei concentra, per conferir-los unitat, les funcions de direcció i d'execució d'obres, que eren atribuïdes a la Confederació Hidrogràfica. Les conques fluvials compreses íntegrament dins el territori de Catalunya exclouen l'Ebre i els seus afluents. Quant a la resta del territori de Catalunya, l'actuació de la Generalitat s'ha d'ajustar a les limitacions derivades de la continuïtat de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.

La disposició final segona de la llei anterior va autoritzar el Consell Executiu de la Generalitat per refundre-la en un text únic amb la llei 5/1981, de desplegament legislatiu en matèria d'evacuació i tractament d'aigües residuals (vegeu 18.2.2). La refosa havia de comprendre, a més, la regularització, l'aclariment i l'harmonització de les disposicions de totes dues. Aquesta refosa és continguda a la norma següent:

Decret legislatiu 1/1988, de 28 de gener, pel qual s'aprova la refosa dels preceptes de la llei 5/1981, de 4 de juny, i la llei 17/1987, de 13 de juliol, en un text únic (DOGC 962).

La Llei 17/1987, reguladora de l'administració hidràulica a Catalunya, fou recorreguda d'inconstitucionalitat davant el Tribunal Constitucional. Aquest, per la seva Sentència 161/1996, en va declarar inconstitucionals i nuls dos articles.

3. Llei d'Infraestructures hidràuliques

A) La llei 5/1990

Llei 5/1990, de 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya (DOGC 1271).

Aquesta llei té per objecte establir mecanismes de programació i finançament de les infraestructures hidràuliques, atenent a l'interès més o menys general de l'obra, a la importància del cost d'inversió en relació amb el rendiment obtingut per unitat de recurs aprofitat i a la capacitat de generació de recursos econòmics dels diferents usuaris finals de les instal·lacions. S'hi consideren, en dos títols separats, dos tipus d'obres. La llei dedica el títol primer a les obres hidràuliques d'infraestructura general, com són l'endegament de rius, la defensa contra riuades i l'abastament, dins el qual s'inclou la xarxa primària sense distribució domiciliària, i estableix, com a instrument específic per a afrontar el cost d'execució, un cànon d'infraestructura hidràulica. En el títol segon es regula la intervenció de l'Administració de la Generalitat en matèria de promoció i execució de regatges i es manté la fórmula de construcció a càrrec de l'Administració, amb una participació dels destinataris de les obres.

B) La correcció del cànon d'infraestructura hidràulica

La llei precedent fou modificada posteriorment:

Llei 13/1994, de 28 de desembre, que estableix coeficients correctors del cànon d'infraestructura hidràulica per a usos domèstics de l'aigua (DOGC 1993).

S'hi modifiquen, a la vista de l'experiència acumulada, els dos elements determinants del contingut econòmic del cànon: la base imposable i el tipus de gravamen.

C) Mostra de disposicions de foment

Ordre d'1 de juny de 1994, per la qual es regula la convocatòria per a l'atorgament de subvencions en matèria d'activitats hidràuliques a entitats locals i comunitats de regants (DOGC 1907).

Aquesta ordre estableix que les corporacions locals i les comunitats de regants podran sol·licitar subvencions per al finançament d'actuacions en matèria d'abastament d'aigua a poblacions, neteja de lleres i protecció de marges i reparació d'infraestructures de reg, i n'estableix els requisits i el procediment.

4. L'abastament a Barcelona

Llei 4/1990, de 9 de març, d'ordenació de l'abastament d'aigua a l'àrea de Barcelona (DOGC 1271).

Es objecte d'aquesta llei l'ordenació de l'abastament d'aigua que es fa mitjançant l'anomenat sistema Ter-Llobregat, la regulació de l'exercici de les competències que corresponen a l'Administració de la Generalitat i la coordinació de les actuacions de les diferents administracions públiques. S'hi crea l'Ens d'Abastament d'Aigua, entitat de dret públic de la Generalitat amb personalitat jurídica pròpia, que és l'encarregat de la gestió conjunta i coordinada de les concessions per a abastament de les poblacions de l'àmbit territorial afectat.

**12. ÀMBIT
D'AGRICULTURA,
RAMADERIA I PESCA**

12.1. AGRICULTURA I RAMADERIA

1. Estatut

D'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat, correspon a la Generalitat, en els termes d'allò que disposen els articles 38, 131 i els números 11 i 13 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució, la competència exclusiva de les matèries següents: (...) Agricultura i Ramaderia (...). (Art. 12.1.4).

2. Llei de l'Institut Català de Crèdit Agrari

Llei 4/1984, de 24 de febrer, de l'Institut Català del Crèdit Agrari (DOGC 411).

Amb aquesta llei es constitueix l'Institut Català del Crèdit Agrari, organisme autònom de caràcter financer, amb l'objectiu de fomentar, coordinar i canalitzar el crèdit agrari a Catalunya, principalment per mitjà de les caixes rurals, d'acord amb els objectius i les finalitats establerts per la Generalitat en l'exercici de les seves competències estatutàries, i de coordinar i sostenir, dins l'àmbit de les seves funcions, l'activitat de les caixes rurals i de les seccions de crèdit de les cooperatives agràries que tinguin el domicili en el lloc de Catalunya on exerceixen principalment les seves activitats econòmiques i socials.

Aquesta llei fou desenvolupada per dos decrets:

Decret 52/1989, de 7 de febrer, pel qual s'aprova el Reglament de l'Institut Català del Crèdit Agrari (DOGC 1128).

Decret 144/1991, de 17 de juny, sobre l'estructura orgànica de l'Institut Català del Crèdit Agrari (DOGC 1467).

3. Llei de Modernització de l'empresa familiar agrària

Llei 9/1985, de 24 de maig, de modernització de l'empresa familiar agrària (DOGC 548).

La llei estableix els requisits que han de complir les empreses familiars agràries per a poder ésser considerades com a tals. S'hi preveuen els anomenats plans de modernització i de desenvolupament integral de l'empresa familiar agrària, l'objectiu principal dels quals és facilitar la continuïtat del major nombre d'empreses agràries cercant l'òptim d'explotació que n'asseguri, així, la

viabilitat en el futur, i també actuacions de capacitació professional i de formació continuada, i una sèrie d'ajuts, entre els quals hi ha la concessió de préstecs i d'avalis. Són aplicables a les empreses familiars agràries regulades per aquesta llei les normes de la Llei estatal 49/1981, de l'Estatut de l'Explotació Familiar Agrària i dels Agricultors Joves, relatives a la inscripció registral i a la protecció de la continuïtat de l'empresa, i qualssevol altres beneficis establerts en relació amb les empreses familiars, i poden gaudir dels beneficis fiscals concedits per la llei estatal 49/1981, sempre que segons les disposicions de l'Estat en compleixin els pressupòsits i els requisits.

Aquesta llei fou modificada per tal d'adaptar-la al dret comunitari:

Decret Legislatiu 4/1986, de 4 d'agost, pel qual es modifica la Llei 9/1985, de 14 de maig, de modernització de l'Empresa Familiar Agrària (DOGC 734).

4. Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària

Llei 23/1985, de 28 de novembre, de creació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (DOGC 621).

L'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries té per objectius impulsar la recerca i la innovació tecnològiques dins l'àmbit agroalimentari, facilitar la transferència ràpida i eficaç dels avenços científics i valorar els avenços tecnològics propis. També constitueixen objectius de l'Institut la coordinació i la col·laboració amb el sector públic i el privat en aquestes matèries, incloent-hi la mobilització i l'estimulació de la inversió pública i de la privada en aquest camp i el foment de la millora tecnològica, tot ajustant la seva actuació al principi de no-discriminació respecte al sector privat. La llei conté cinc capítols, dedicats, respectivament, a les disposicions generals, al règim jurídic, als òrgans de govern, al consell assessor i al règim econòmic-financer.

5. Lleis sobre les Cambres Professionals Agràries

Llei 18/1985, de 23 de juliol, de Cambres Professionals Agràries (DOGC 570).

Aquesta primera llei establí un procés de racionalització i d'aclariment de funcions de les Cambres Professionals Agràries, que havia de finalitzar el 31 de desembre de 1987: preveia la reducció del nombre de cambres locals mitjançant el procés d'agrupació voluntària i per decret, creava les

cambres comarcals com un futur sistema vertebrador de les Cambres Professionals Agràries de Catalunya i la Federació de Cambres Professionals Agràries de Catalunya, en la qual culminava l'estructura territorial d'aquestes entitats. Aquesta llei for recorreguda davant el Tribunal Constitucional, que, per la sentència 132/1989, la va declarar constitucional, però anul·là el precepte de l'obligatorietat d'afiliació establerta per l'article 12.1 i l'apartat 1 de la Disposició Derogatòria. Això portà a la promulgació de la

Llei 18/1991, de 23 d'octubre, de modificació de la llei 18/1985, del 23 de juliol, de cambres professionals agràries (DOGC 1514).

Aquesta nova llei es limitava a modificar els preceptes anul·lats per la sentència. Aquesta llei i l'anterior s'havien promulgat sense que s'hagués dut a terme encara la transferència dels serveis corresponents, que tingué lloc mitjançant el real decret 48/1993. Això aconsellà l'elaboració d'una llei totalment nova i derogar les anteriors.

Llei 17/1993, de 28 de desembre, de cambres agràries (DOGC 1846).

Per a l'elaboració d'aquesta nova llei calgué prendre com a punt de partida les determinacions contingudes en la llei de l'Estat 23/1986, per la qual s'estableixen les bases del règim jurídic de les cambres agràries, modificades per la llei de l'Estat 23/1991. La nova llei configura les cambres com a entitats associatives democràtiques, integrades per professionals de l'agricultura lliurement elegits per tots els membres del col·lectiu. La llei catalana es pot dividir en dos grans apartats. D'una banda, hi ha un conjunt de normes relatives a l'organització i el funcionament de les Cambres i, d'altra banda, s'hi inclou la regulació dels aspectes referents al procediment electoral. El nombre de cambres agràries és reduït a quatre, una per província. Hom els encomana les funcions d'actuar com a entitats de consulta i de col·laboració amb l'Administració de la Generalitat en matèries d'interès agrari i d'exercir les competències i les funcions que els delegui el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. S'hi estableix que l'existència de les cambres agràries no limita, en cap cas, la llibertat sindical ni el dret d'associació empresarial.

6. Mostra d'altres disposicions diverses

A) Suport a l'accés a la propietat

Ordre de 9 d'agost de 1994, sobre els ajuts destinats a facilitar als arrendataris de finques rústiques l'exercici del dret d'accés a la propietat (DOGC 1947).

La llei estatal 1/1992, d'arrendaments rústics històrics, i el reial decret 1147/1992, estableixen una línia especial d'ajuts per facilitar als arrendataris de finques rústiques l'accés a la propietat; per tal d'establir la tramitació i instrumentalització dels ajuts calia disposar d'una normativa pròpia, que és la continguda en l'ordre present.

B) Societats agràries de transformació

Són regulades pel

Decret 111/1985, de 25 d'abril, pel qual es crea el Registre de societats agràries de transformació de Catalunya (DOGC 539).

Aquest decret fou modificat pel decret 187/1994, per tal d'adequar-ne els procediments reglamentaris a la llei estatal 30/1992. El decret 111/1985 fou desplegat per ordre:

Ordre de 27 de gener de 1989, de desplegament i execució del decret 111/1985, de 25 d'abril, pel qual es crea el Registre de societats agràries de transformació de Catalunya (DOGC 1108).

Tot i que cap d'aquestes normes no hi fa referència, les resolucions que en deriven apliquen explícitament allò que disposa el reial decret 1776/1981, pel qual s'aprova l'estatut que regula les societats agràries de transformació. N'és una mostra la

Resolució de 13 de febrer de 1996, per la qual s'aprova la constitució i la inscripció de diverses societats agràries de transformació (DOGC 2179).

C) Modernització de les explotacions

Ordre de 7 d'agost de 1996, per la qual es complementa i desplega el Reial decret 204/1996, de 9 de febrer, sobre millores estructurals i modernització de les explotacions agràries (DOGC 2272).

Aquesta ordre complementa i desplega el reial decret 204/1996, sobre millores estructurals i modernització de les explotacions agràries, derivat al seu torn de la llei estatal 19/1995, de modernització de les explotacions agràries. Aquest marc permet a les les comunitats autònomes d'establir i complementar els ajuts en matèria d'estructures agràries de producció.

D) Concentracions parcel·làries

Són regulades de conformitat amb el que estableix la llei estatal de reforma i desenvolupament agrari, de 12 de gener de 1973. N'és una mostra el decret següent:

Decret 63/1991, de 4 de març, de declaració d'utilitat pública i urgent execució de la concentració parcel·lària de la zona del Pla d'Alguaire (DOGC 1428).

E) Ordenació d'explotacions

Decret 180/1987, de 19 de maig, pel qual s'acorden actuacions en matèria d'ordenació d'explotacions al Berguedà i als termes municipals de Cardona i Navàs (Bages) (DOGC 848).

Aquest decret, en el marc del que estableix la llei estatal de Reforma i Desenvolupament Agrari, declara zona d'ordenació d'explotacions el Berguedà, i els termes municipals de Cardona i Navàs i declara d'utilitat pública i d'interès social l'esmentada ordenació. La finalitat d'aquesta actuació és de promoure explotacions agràries de dimensions suficients i de característiques adequades tenint en compte la seva estructura, capitalització i organització empresarial, així com de fomentar certes orientacions productives.

F) Normes sobre determinats conreus

Ordre de 3 d'agost de 1993, per la qual es dicten normes sobre declaracions d'arrencada, noves plantacions, replantacions i plantacions substitutives de vinya per a l'ordenació de les campanyes vitícoles a Catalunya (DOGC 1799).

Aquesta ordre es promulga en el marc assenyalat pel reial decret 1193/1991, pel qual es regula el règim d'autoritzacions per a la plantació de vinya durant les campanyes 1991-1992 a 1995-1996. Aquesta ordre fou modificada posteriorment:

Ordre de 2 de febrer de 1994, de modificació de l'Ordre de 3 d'agost de 1993, per la qual es dicten normes sobre declaracions d'arrencada, noves plantacions, replantacions i plantacions substitutives de vinya per a l'ordenació de les campanyes vitícoles a Catalunya (DOGC 1860).

G) Lluita contra les plagues

Ordre de 6 de juliol de 1995, per la qual s'estableixen mesures de lluita contra la mosca de l'olivera (Bactrocera oleae Rossi) per a la campanya de 1995 (DOGC 2077).

D'acord amb l'ordre del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació de 28 de febrer de 1995, s'hi estableixen normes de coordinació dels tractaments contra la mosca de l'olivera (Bactrocera oleae Rossi) per a la campanya de 1995.

H) Ajut comunitari al consum de llet i derivats lactis

Aquest ajut, previst a l'article 26 del Reglament de la CEE 804/1968, és regulat per l'ordre ministerial del 12 de març de 1987, a partir de la qual va ser endegat a Catalunya l'any 1987 mitjançant l'ordre de 30 d'abril de 1987, modificada posteriorment per l'ordre de 4 de febrer de 1992; aquesta normativa catalana ha estat modificada posteriorment:

Ordre de 28 de maig de 1993, sobre la concessió dels ajuts per a la cessió de llet i determinats productes lactis als alumnes de centres escolars (DOGC 1759).

S'hi fixen els destinataris immediats i finals de l'ajut i el procediment per acollir-s'hi i les condicions dels proveïdors.

I) Inspecció veterinària de les carns

Ordre de 2 de juny de 1994, per la qual s'estableix el model de marcatge d'inspecció veterinària de les carns fresques procedents d'establiments de baixa capacitat radicats a Catalunya, i es defineix el seu àmbit de comercialització (DOGC 1911).

El real decret 147/1993, pel qual s'estableixen les condicions sanitàries de producció i comercialització de les carns fresques, encomana a les comunitats autònomes el control del circuit de distribució de les carns procedents d'establiments de baixa capacitat, vetllant, alhora, pel seu correcte marcatge sanitari, amb els segells aprovats amb aquesta finalitat. D'acord amb aquesta normativa, s'estableix un model de marca d'inspecció veterinària, i es determina que les carns fresques procedents dels establiments corresponents només es poden distribuir dins l'àmbit territorial de la comarca en què estigui ubicat i, en zones rurals, i amb sol·licitud prèvia, també en una comarca veïna.

J) Situacions catastròfiques

Algunes vegades es produeixen situacions extraordinàries que obliguen a donar-hi una resposta específica:

Ordre de 28 de setembre de 1993, per la qual s'estableix una línia d'ajut per paliar els danys causats a la fruita fresca per les pedregades i les ventades dels mesos d'agost i de setembre (DOGC 1804).

Aquesta ordre estableix una línia d'ajut, amb càrrec als pressupostos de la Generalitat i d'acord amb les disponibilitats pressupostàries, amb la finalitat de paliar els danys causats a la fruita fresca per les pedregades i les ventades dels mesos d'agost i de setembre a alguns indrets de Catalunya.

12.2. CAÇA

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Caça (...). (Art. 9.17).

2. Reserves nacionals

A) Boumort

Llei 17/1991, de 23 d'octubre, de creació de la reserva nacional de caça del Boumort, a les comarques del Pallars Jussà i del Pallars Sobirà (DOGC 1514).

Aquesta llei crea la Reserva Nacional de Caça del Boumort, d'acord amb la llei de l'Estat 1/1970, de Caça, la qual determina que les reserves nacionals de caça s'han d'establir per llei. La finalitat de la reserva és de protegir, fomentar i aprofitar, mitjançant els plans de gestió corresponents, les espècies animals que hi habiten en estat salvatge i de preservar els ecosistemes als quals pertanyen.

B) Cerdanya

Llei 28/1985, de 27 de desembre, de modificació de la Reserva Nacional de Caça de la Cerdanya (DOGC 634).

La Reserva Nacional de Caça de la Cerdanya fou creada per la llei 37/1966, amb la finalitat d'ordenar l'aprofitament cinegètic de la zona. Des del moment de la declaració, els municipis de Meranges i Bescaran, avui integrat al municipi de les Valls de Valira, van reclamar que se segreguessin les zones baixes de la Reserva que envoltaven els nuclis urbans. Mitjançant aquesta llei se segreguen les àrees constituïdes per finques dedicades al conreu agrícola i a pastura, les quals segregacions no menyscabien les finalitats perseguïdes amb la declaració de la reserva.

12.3. PESCA

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Pesca en aigües interiors, cria i recollida de mariscs, aquicultura (...) i pesca fluvial i lacustre (...). (Art. 9.17).

En el marc de la legislació bàsica de l'Estat i, si s'escau, en els termes que aquella legislació estableixi, correspon a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució de les matèries següents: (...) Ordenació del sector pesquer. (Art. 10.1.7).

2. Llei de Pesca Marítima

Llei 1/1986, de 25 de febrer, de pesca marítima de Catalunya (DOGC 558).

L'objectiu primordial d'aquesta llei es d'establir les bases per aconseguir l'explotació correcta i la gestió dels recursos marins vius i fer compatible el sosteniment i la conservació necessaris de l'ecosistema amb una explotació eficaç, objectiu que s'ha d'aconseguir per mitjà d'una actuació administrativa tutelar, amb autorització o llicència previes per a qualsevol activitat extractiva de recursos marins vius, tant els animals com els vegetals, perquè, atesa la interrelació que hi ha entre aquests, tots necessiten una explotació racional. Aquesta llei regula també el règim de permisos i de concessions per a ocupar parcel·les de domini públic per a l'explotació d'establiments dels quals s'obtenen recursos marins renovables, i fomenta l'aquicultura.

El Govern Central va presentar recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta llei; per sentència 44/1992, el Tribunal Constitucional va anul·lar-ne una part de l'articulat.

3. Mostra de disposicions diverses

A) Volum de les captures

Inicialment el Govern de Catalunya va regular l'esforç de pesca mitjançant un decret:

Decret 79/1986, de 20 de març, pel qual s'estableixen mesures de regulació de l'esforç de pesca al litoral de Catalunya (DOGC 672).

Aquest decret estableix els mecanismes necessaris per a poder ajustar el nivell d'esforç extractiu del sector pesquer català a les exigències derivades de la capacitat productiva real dels estocs de recursos marins vius presents en el litoral de Catalunya.

El Govern Central va presentar recurs d'inconstitucionalitat contra aquest decret; el Tribunal Constitucional, amb la sentència 57/1992, va anul·lar-ne una part de l'articulat.

En el sentit anàleg anava l'ordre següent:

Ordre de 24 d'abril de 1986, sobre regulació de canvis de base temporals als ports del litoral de Catalunya, per als vaixells d'encerclament (DOGC 686).

Aquesta ordre responia a l'extraordinària pressió a què havien estat sotmesos durant aquells darrers anys els caladors de la província de Girona, en l'àrea del Golf de Lleó, per part de les embarcacions d'encerclament, i a la capacitat limitada, tant d'atrancament de fondeig com de serveis de llotja, dels ports de la província.

Aquesta ordre fou recorreguda per incompetència pel Govern Central. El Tribunal Constitucional, per la seva sentència 149/1992, declarà que corresponia a l'Estat la titularitat de la competència controvertida i anul·là pràcticament tot l'articulat de l'ordre catalana.

B) Modalitats de les captures

Ordre de 2 de juny de 1993, per la qual es fixa un període de veda per a la modalitat de pesca d'arrossegament als districtes marítims de Sant Carles de la Ràpita, Tortosa i Tarragona (DOGC 1756).

Aquesta ordre, com d'altres de similars, fixa una veda, en aquest cas durant un període comprès entre l'1 de juny i el 31 de juliol de 1993, per a la pesca d'arrossegament a les aigües dels districtes marítims de Sant Carles de la Ràpita, Tortosa i Tarragona.

Un altre exemple és el següent:

Ordre de 3 d'octubre de 1994, per la qual es reglamenta la pesca del cargol punxenc amb rastell de cadenes al litoral català (DOGC 1964).

Aquesta ordre té per objecte regular la pesca del cargol punxenc (*Bolinus brandaris*) que es realitza a les costes de l'àmbit territorial de Catalunya, i fixa les característiques del rastell a utilitzar, l'horari de la pesca, les zones i els fons autoritzats i altres especificacions.

C) Normes referides a zones

El reial decret 345/1993 estableix les normes de qualitat de les aigües i de la producció de mol·luscs i altres invertebrats marins vius, d'acord amb la Directiva 91/492/CEE. En aquest marc, es va promulgar l'ordre següent:

Ordre de 9 de juny de 1993, per la qual es declaren zones de producció de mol·luscs i altres invertebrats marins al litoral de Catalunya (DOGC 1764).

S'hi determinen i classifiquen explícitament les zones de producció de mol·luscs i altres invertebrats marins al litoral de Catalunya. Aquesta ordre fou modificada posteriorment:

Ordre de 10 de març de 1994, per la qual es modifica l'Ordre de 9 de juny de 1993 per ampliar la relació de zones de producció de mol·luscs i altres invertebrats marins al litoral de Catalunya (DOGC 1899).

Un altre exemple és el següent:

Ordre de 13 de juny de 1994, per la qual s'estableix un pla d'explotació del banc natural de tellerina (*Donax* sp.) a Sant Carles de la Ràpita (DOGC 1913).

Aquesta ordre estableix un pla d'explotació del banc natural de tellerina de Sant Carles de la Ràpita, amb la finalitat de millorar-ne la gestió, i reduir al màxim els problemes entre els dos col·lectius de pescadors implicats.

Les concessions d'aqüicultura ha d'estar degudament balisades; aquest aspecte es regula en l'ordre següent:

Ordre de 31 de gener de 1994, per la qual es determinen les condicions per al compliment de l'obligació d'abalisament de les concessions marines d'aqüicultura al litoral català (DOGC 1855).

Aquesta ordre es promulga d'acord amb el que disposa la llei estatal 23/1984, de cultius marins, el real decret 2559/1961, que aprova el reglament per a l'explotació dels viviers de cultiu, la llei 22/1988, de Costes, i el real decret 1471/1989, que n'aprova el reglament; pel que fa a la normativa catalana, es cita la llei 1/1986. Mitjançant aquesta ordre, els titulars de concessions marines d'aqüicultura podran encomanar a una societat única per a cada polígon, dotada de personalitat jurídica pròpia i constituïda específicament per a aquest fi, les tasques derivades de la instal·lació i el manteniment de l'abalisament conjunt del polígon, a fi de reduir els costos que comportaria el balisament individual.

D) Confraries de pescadors

Decret 152/1991, de 17 de juny, de regulació de les confraries de pescadors (DOGC 1472).

Aquest decret regula les Confraries de Pescadors, que defineix com corporacions de dret públic que exerceixen la representació del sector pesquer i actuen com a òrgans de consulta i col·laboració de l'Administració de la

Generalitat, amb l'objectiu de promoure i impulsar els interessos pesquers. Les confraries poden desenvolupar funcions delegades i d'autoregulació dels recursos pesquers i el seu control. En tot el que no preveu la present disposició, serà d'aplicació el reial decret 670/1978, sobre confraries de pescadors.

E) Subvencions

Ordre de 3 d'octubre de 1995, d'adequació de l'Ordre de 3 de maig de 1995, per la qual s'estableixen mesures estructurals en el sector de la pesca i de l'aqüicultura, al Reial Decret 798/1995, de 19 de maig (DOGC 2116).

Les subvencions en aquest àmbit depenen d'una norma estatal. A l'empara del reial decret 2112/1994 s'havien establert mesures estructurals en el sector de la pesca i de l'aqüicultura; l'esmentat reial decret fou substituït per un de nou, el 798/1995, pel qual es defineixen els criteris i les condicions de les intervencions amb finalitat estructural en el sector de la pesca, de l'aqüicultura i de la comercialització, la transformació i la promoció dels seus productes. Això comportà la substitució d'una antiga ordre del maig per l'esmentada, de l'octubre.

F) Pesca recreativa

Decret 109/1995, de 24 de març, de regulació de la pesca marítima recreativa (DOGC 2040).

La llei 1/1986 faculta el Govern per realitzar el desplegament normatiu de la pesca marítima recreativa; aquest decret té per objecte la regulació dels diversos aspectes: llicenciès, arts permeses, pesca sumbarina, etc.

12.4. MEDI NATURAL

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Espais naturals protegits (...) d'acord amb allò que disposa el número 23 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució (...). (Art. 9.10).

Afí en certa manera a les qüestions del medi natural és el concepte de protecció dels animals, que, com a tal, no és present a la Constitució ni a l'Estatut, i que es relaciona amb diverses matèries; per això s'inclou en aquest apartat.

2. Llei d'Espais Naturals

Llei 12/1985, de 13 de juny, d'Espais Naturals (DOGC 556).

Els objectius d'aquesta llei són protegir, conservar, gestionar i, si s'escau, restaurar i millorar la diversitat genètica, la riquesa i la productivitat dels espais naturals de Catalunya, els quals han d'ésser compatibles amb el desenvolupament i la utilització dels recursos naturals i ambientals, en el marc de la protecció del medi i de l'ordenació racional i equilibrada del territori. A fi d'assegurar la preservació dels espais naturals que ho necessiten per llur interès científic, ecològic, cultural, educatiu, paisatgístic i recreatiu, i amb l'objectiu de dotar-los d'un règim de protecció i de gestió adequats, s'hi estableixen les modalitats de protecció especial següents: Parcs Nacionals, paratges naturals d'interès nacional, reserves naturals i parcs naturals.

3. Declaracions d'espais naturals per llei

Els espais naturals són regits per la llei estatal 15/1975 i, a partir de la seva promulgació, per la llei catalana 12/1985. En aquest marc s'ha procedit a protegir diversos espais naturals:

A) Zona Volcànica de la Garrotxa

Llei 2/1982, de 3 de març, de protecció de la zona volcànica de la Garrotxa (DOGC 206).

Aquesta llei declara Paratge Natural d'Interès Nacional la zona volcànica de la Garrotxa, amb la finalitat d'atendre la conservació de la seva flora, de la seva constitució geomorfològica i de la seva especial bellesa, i en atenció al caràcter singular del territori, determinat per la configuració del seu relleu i per la vegetació que el cobreix. Així mateix, es declaren Reserves Integrals d'Interès Geobotànic unes àrees a l'interior de la zona volcànica de la Garrotxa, amb la finalitat d'evitar-hi qualsevol acció que pugui reportar la destrucció, el deteriorament, la transformació o la desfiguració de la seva geomorfologia o de la seva flora, d'acord amb el que estableixen els articles 2 i 6 de l'esmentada llei d'Espais Naturals Protegits.

B) Massís del Pedraforca

Llei 6/1982, de 6 de maig, sobre declaració com a Paratge Natural d'Interès Nacional del massís del Pedraforca (Berguedà) (DOGC 223).

S'hi declara Paratge Natural d'Interès Nacional el massís del Pedraforca, amb la finalitat d'atendre la conservació de la seva vegetació i singular bellesa.

C) Aiguamolls de l'Empordà

Llei 21/1983, de 28 d'octubre, de declaració de paratges naturals d'interès nacional i de reserves integrals zoològiques i botàniques dels aiguamolls de l'Empordà (DOGC 380).

L'objectiu d'aquesta llei és de conservar i protegir els últims aiguamolls empordanesos per a destinar-los a finalitats educatives, científiques, recreatives, culturals, turístiques i socio-econòmiques, segons els casos. S'hi podran, però, mantenir les activitats actuals del sector primari, bé que controlant-ne aquells aspectes que poden deteriorar el medi. Els aiguamolls de l'Empordà, doncs, es declaren paratges naturals d'interès nacional i dins aquestes àrees unes zones més restringides es declaren reserva integral.

D) Vall del Monestir de Poblet

Llei 22/1984, de 9 de novembre, que declara paratge natural d'interès nacional una part de la vall del monestir de Poblet (DOGC 490).

Aquesta llei declara paratge natural d'interès nacional una part de la vall del monestir de Poblet, amb la finalitat de conservar-ne i defensar-ne el medi, de preservar-ne el paisatge, de defensar, conservar i restaurar el patrimoni natural i de protegir les explotacions agràries existents dins seu en el moment de fer aquesta declaració.

E) Massís de l'Albera

Llei 3/1986, de 10 de març, que declara paratge natural d'interès nacional els terrenys del vessant sud del massís de l'Albera (DOGC 666).

S'hi declaren paratge natural d'interès nacional els terrenys del vessant sud del Massís de l'Albera.

F) Aigües Tortes - Sant Maurici

El Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici havia estat creat pel decret del 21 d'octubre de 1955, d'acord amb la Llei de Parcs Nacionals del 1916. Per tal de

complir el que estableix la llei 12/1985, d'Espais Naturals, calia reclassificar-lo, cosa que es féu amb la

Llei 7/1988, de 30 de març, de reclassificació del Parc Nacional d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici (DOGC 978).

Hi rep la qualificació de parc nacional, i s'hi contempla una zona de parc nacional i una zona perifèrica de protecció. L'article 4 d'aquesta llei delimitava una zona de protecció exterior, contínua i perifèrica, a fi de garantir una protecció completa dels recursos naturals que van justificar la creació del Parc i d'evitar els possibles impactes ecològics i paisatgístics procedents de l'exterior. Transcorreguts dos anys des de l'establiment d'aquella zona de protecció, hom va constatar la conveniència de modificar-ne parcialment els límits geogràfics; aquest és l'objecte de la

Llei 22/1990, de 28 de desembre, de modificació parcial dels límits de la zona perifèrica de protecció del Parc Nacional d'Aiguestortes i estany de Sant Maurici (DOGC 1392).

4. Llei de Protecció del fons marí de les Medes

A) La llei

Llei 19/1990, de 10 de desembre, de conservació de la flora i la fauna del fons marí de les Illes Medes (DOGC 1381).

L'objecte d'aquesta llei és establir un règim específic per conservar i protegir la flora i la fauna del medi marí de les illes Medes i de llur entorn i per evitar-ne la destrucció, el deteriorament o la desfiguració de l'hàbitat natural; s'hi defineixen l'àmbit territorial afectat, les mesures de protecció genèriques i s'hi crea el Consell Assessor de l'Àrea protegida de les Illes Medes, en el qual s'integren representants de la Generalitat, dels municipis afectats per l'àrea protegida, del sector de la pesca, del sector turístic i experts en ciències marítimes.

B) Els Plans de Protecció

Aquesta llei estableix al seu article 5 que s'ha d'aprovar un pla que garanteixi l'equilibri ecològic de les àrees protegides. Aquests plans es promulguen per ordre:

Ordre d'1 d'agost de 1995, per la qual s'aproven les normes generals del Pla per a la conservació de les àrees protegides de les illes Medes per al període 1995-1998 (DOGC 2086).

S'hi limita l'activitat pesquera professional tant pel que fa al nombre de barques com a les arts que poden emprar; i s'hi

regulen els usos turístics, esportius i de lleure, amb atenció especial a les immersions. Aquest darrer aspecte ha estat reglamentat més precisament per una ordre específica:

Ordre d'11 de juliol de 1994, per la qual es fixa el nombre màxim d'immersions diàries permeses a la zona estrictament protegida de les illes Medes per a l'any 1994 (DOGC 1923).

Un altre exemple de mesura protectora és la continguda en el *Decret 257/1992, de 26 d'octubre, pel qual es prohibeix la venda de l'alga Caulerpa Taxifolia (DOGC 1677).*

S'hi estableix la prohibició de comercialització, distribució i venda de l'alga esmentada, atès que, introduïda a l'ecosistema marí de la costa catalana, pot ocasionar un greu perill per al medi, pel fet que el seu ràpid creixement comporta la destrucció de la flora i la fauna autòctona.

5. Patronat de la Muntanya de Montserrat

Per analogia, tot i que les seves funcions són més àmplies, podem incloure aquí la

Llei 10/1989, de 10 de juliol, del Patronat de la Muntanya de Montserrat (DOGC 1167).

El Patronat de la Muntanya de Montserrat havia estat creat pel decret-llei del 16 d'octubre de 1950. Les funcions inicials - forestals, urbanístiques, culturals i turístiques - foren ampliades posteriorment pel decret estatal 1225/1975, que declara la muntanya paratge pintoresc, i pel decret de la Generalitat 59/1987, que declara la muntanya parc natural i designa el Patronat òrgan gestor del Parc. Això obligava a revisar la regulació vigent del Patronat per acomodar-la a la realitat nova de les funcions, les facultats i les obligacions assumides. Amb aquesta llei el Patronat és definit com una entitat autònoma administrativa de la Generalitat, i li són assignades les següents competències: conservar i restaurar la muntanya de Montserrat; protegir-ne la singularitat del relleu i els valors naturals, històrics, arqueològics, monumentals i artístics; gestionar el Parc Natural; prestar els serveis públics necessaris, inclosos els mitjans d'accés, de circulació i d'aparcament; fomentar-hi el turisme, i vetllar perquè es guardi el respecte degut a la muntanya-santuari.

6. Normes addicionals en àrees d'activitats extractives

Llei 12/1981, de 24 de desembre, per la qual s'estableixen normes addicionals de protecció dels espais d'especial

interès natural afectats per activitats extractives (DOGC 189).

L'objecte d'aquesta llei és d'ordenar les activitats extractives a executar dintre d'espais d'especial interès natural, fent-les compatibles amb una protecció adequada de la natura en aquests espais i prenent les mesures necessàries per a restaurar la situació dels terrenys a la fi de l'explotació, aplicant-hi el principi de restauració, per tal que, un cop acabada aquella, la zona afectada quedi ben integrada en el conjunt natural que l'envolta. La llei invoca diversos preceptes estatals que s'hi relacionen: la llei de Mines, de 21 de juliol de 1973, que defineix en diversos apartats la necessitat d'efectuar els estudis oportuns i fixa possibles actuacions administratives de protecció del medi ambient que siguin imperatives per raó de l'aprofitament dels recursos miners; el Reglament General del Règim de la Mineria, de 25 d'agost de 1978, que estableix també condicions per a la protecció del medi ambient; la Llei de Monts, de 3 de juny de 1957, i el seu Reglament, de 22 de febrer de 1962, que estableixen les indemnitzacions i les sancions pels danys ocasionats al patrimoni forestal a causa d'activitats que en produeixen. La llei catalana fa un desenvolupament normatiu que precisa totes aquestes normes i el procediment administratiu corresponent per aplicar-les.

7. Llei d'Accés motoritzat al medi natural

Llei 9/1995, de 27 de juliol, de regulació de l'accés motoritzat al medi natural (DOGC 2083).

El Govern de la Generalitat havia promulgat el decret 59/1989, pel qual es regulava la circulació motoritzada per a la protecció del medi natural. Aquest decret es mostrà insuficient i es féu palesa la necessitat d'una norma amb rang de llei. Aquesta té per finalitat establir normes de regulació de l'accés motoritzat al medi natural, tant pel que fa a la circulació motoritzada individual o en grup com pel que fa a les competicions esportives, amb l'objectiu últim de garantir la conservació del patrimoni natural de Catalunya, assegurant, alhora, el respecte a la població i la propietat pública i privada del món rural. El capítol I conté les disposicions generals referents a la finalitat de la llei, el seu àmbit d'aplicació i els principis de coordinació, col·laboració i respecte mutu que han de regir les actuacions de les diverses administracions públiques. El capítol II conté les normes generals per a la circulació de vehicles i les específiques per a la circulació motoritzada en grup. El capítol III es refereix a les competicions esportives, amb atenció als vials en què es poden dur a terme les competicions, les condicions generals de circulació i el règim de les autoritzacions administratives. Finalment el capítol IV delimita les infraccions i n'estableix les sancions.

8. Protecció dels animals

A) La llei de Protecció dels Animals

Llei 3/1988, de 4 de març, de protecció dels animals (DOGC 967).

La llei pretén recollir tots els principis de respecte, defensa i protecció dels animals que ja figuren als tractats i convenis internacionals i a les legislacions dels països socialment més avançats. La llei estableix unes disposicions de caràcter general d'aplicació a tota classe d'animals, que es concreten en les atencions mínimes que han de rebre des del punt de vista del tracte, higiene i transport, en les normes generals referents a la seva venda, i s'hi prohibeix la participació d'animals en espectacles que els causin sofriment. S'hi regulen també les condicions de tinença i tracte dels animals de companyia; s'hi adopten mesures de protecció de la fauna autòctona; s'hi regula la fauna no autòctona; la dissecació d'espècies protegides; s'hi prohibeix l'us de determinats arts per a la captura d'animals; s'hi estableixen les condicions mínimes que han de reunir les agrupacions zoològiques d'animals de la fauna salvatge; es creen dues modalitats d'àrees de protecció de la fauna salvatge, les reserves naturals i els refugis; s'hi regulen les associacions de protecció i defensa dels animals, i s'hi fixen les mesures d'inspecció i vigilància i les sancions aplicables.

B) La modificació de la Llei

Llei 3/1994, de 20 d'abril, de modificació de la Llei 3/1988, de protecció dels animals (DOGC 1890).

Aquesta modificació parteix del fet que cada any s'abandonen o es perden a Catalunya desenes de milers d'animals domèstics de companyia, que implica l'incompliment sistemàtic dels drets dels animals que hi són regulats. La modificació, doncs, estableix un tipus d'identificació censal que faci possible d'esbrinar qui era responsable de l'animal abandonat o perdut.

C) La protecció de la fauna salvatge

La llei 3/1988 crea dues modalitats d'àrees de protecció de la fauna salvatge: les reserves naturals i els refugis; aquestes àrees són delimitades per sengles ordres, de les quals són mostra les següents:

Ordre de 18 de desembre de 1995, de modificació de l'ordre de 25 d'octubre de 1995, per la qual es declara reserva natural de fauna salvatge la ribera de l'Ebre a Flix, al terme municipal de Flix (DOGC 2148).

Ordre de 16 de setembre de 1996, per la qual s'anul·la el refugi de fauna salvatge de la finca cal Marruecos, al terme municipal de Bonastre (DOGC 2264).

9. Ús d'animals en l'experimentació científica

La llei 3/1988 estableix la necessitat d'adoptar una normativa específica en matèria d'ús dels animals per a l'experimentació i altres finalitats científiques. Aquest mandat fou dut a terme amb l'aprovació d'una nova llei:

Llei 5/1995, de 21 de juny, de protecció dels animals utilitzats per a experimentació i per a altres finalitats científiques (DOGC 2073).

La llei s'estructura en sis capítols. S'hi estableixen, successivament, les disposicions generals, la finalitat i l'àmbit d'aplicació de la llei; els animals d'experimentació, amb la prohibició d'utilitzar determinats animals i les condicions generals de manteniment i de transport; els centres de cria o de subministrament d'animals d'experimentació i a aquells en què es duen a terme els procediments d'experimentació; els procediments d'experimentació i les condicions en què es realitzen; el règim d'autoritzacions i control, i les infraccions i sancions corresponents.

12.5. MONTS I APROFITAMENTS FORESTALS

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Monts, aprofitaments i serveis forestals, vies pecuàries i pastures (...), d'acord amb allò que disposa el número 23 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució (...). (Art. 9.10).

2. Llei Forestal

Llei 6/1988, de 30 de març, forestal de Catalunya (DOGC 978).

Aquesta llei té per finalitat establir l'ordenament dels terrenys forestals de Catalunya per assegurar-ne la conservació i garantir la producció de primeres matèries, aprofitar adequadament els recursos naturals renovables i mantenir les condicions que permeten un ús recreatiu i cultural d'aquests terrenys. En conseqüència s'hi regulen la política forestal, amb els Plans de Desenvolupament Forestal, la conservació i la millora dels terrenys forestals, els aprofitaments forestals, la millora tècnica de la producció forestal i les infraccions i les sancions.

3. Mostra de disposicions diverses

A) Ocupació de Forests

La Generalitat pot autoritzar l'ocupació temporal de forests, sempre d'acord amb el que disposen la llei de monts, de 8 de juny de 1957 i el seu reglament de 22 de febrer de 1962. La normativa catalana citada és la llei suara esmentada. Exemple d'aquesta mena de disposicions és la

Resolució de 10 de gener de 1996, per la qual s'autoritza l'ocupació temporal de terrenys a la forest núm. 183 del CUP de la província de Lleida, anomenada Port de la Bonaigua, al terme municipal d'Alt Aneu (DOGC 2158).

B) Plans de gestió

La llei forestal de Catalunya promou la redacció de plans de gestió i la seva correcta execució, ja que els considera uns instruments particularment eficaços per dur a terme la política forestal de la Generalitat. Una de les figures previstes són els plans tècnics de gestió i millora forestal, i s'hi estableix que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha de fixar les instruccions generals per redactar-los. Aquest és l'objecte de l'ordre següent:

Ordre de 10 de juny de 1991, per la qual es fixen les instruccions generals per a la redacció, l'aprovació i la revisió dels plans tècnics de gestió i millora forestal a aplicar en els terrenys forestals de propietat privada de Catalunya (DOGC 1462).

En aquest marc s'aproven els diversos plans:

Resolució de 31 de juliol de 1995, per la qual s'aproven els plans tècnics de gestió i millora forestal de diverses explotacions (DOGC 2086).

C) Incendis Forestals

Davant el risc d'incendis forestals es prenen mesures preventives de diversos tipus, com ara les següents:

Ordre de 21 de juny de 1993, sobre cremes controlades en zones d'alta muntanya (DOGC 1780).

S'hi disposa que es podran realitzar cremes controlades a les zones de pasturatge d'alta muntanya de les comarques de la Vall d'Aran, l'Alta Ribagorça, el Pallars Sobirà, l'Alt Urgell, la Cerdanya i el Ripollès, en el període comprès entre l'1 de novembre i el 31 de març, sempre que es posseeixi la corresponent autorització atorgada pel Departament.

Ordre de 8 d'abril de 1994, sobre mesures extraordinàries per a la prevenció d'incendis forestals (DOGC 1883).

Mitjançant aquesta ordre, d'article únic, es prohibeix fer foc en tots els terrenys forestals de Catalunya siguin o no poblats d'espècies arbòries, i en la franja de 400 metres que els envolta, fins al 15 d'octubre de 1994, a causa de la situació de risc excepcionalment alt.

Pel que fa a les mesures paliatives, podem esmentar els exemples següents:

Decret 164/1994, de 13 de juliol, sobre adopció de mesures per paliar els danys ocasionats amb motiu dels incendis forestals declarats a Catalunya (DOGC 1922).

L'objecte d'aquest decret és l'adopció de mesures per paliar els danys ocasionats a persones i béns amb motiu dels incendis forestals declarats a Catalunya des de l'1 de gener; podran ser-ne beneficiaris les persones físiques i jurídiques i les corporacions locals que hagin resultat afectades pel sinistre. En l'extinció dels incendis les agrupacions de defensa forestal van sofrir danys en els elements utilitzats; les necessitats de reparació, reposició i d'ampliació del material disponible van donar lloc al desenvolupament del decret per ordre:

Ordre de 14 de juliol de 1994, per la qual s'estableix una línia d'ajuts extraordinaris per a les agrupacions de defensa forestal (DOGC 1922).

D) Ajuts a la inversió

Ordre de 29 de juny de 1993, per la qual s'estableix un règim d'ajuts per fomentar inversions forestals en explotacions agràries i accions de desenvolupament i aprofitament dels boscos a les zones rurals (DOGC 1768).

Aquesta ordre s'emmarca en allò que disposa el reial decret 378/1993, pel qual s'estableix un règim d'ajuts per fomentar inversions forestals en explotacions agràries i accions de desenvolupament i aprofitament dels boscos en les zones

rurals. El finançament d'aquests ajuts es regeix pel Conveni subscrit entre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya i la Secretaria General d'Estructures Agràries del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació.

12.6. DENOMINACIONS D'ORIGEN

1. Estatut

D'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat, correspon a la Generalitat, en els termes d'allò que disposen els articles 38, 131 i els números 11 i 13 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució, la competència exclusiva de les matèries següents: (...) Denominacions d'origen en col·laboració amb l'Estat (...). (Art. 12.5).

2. Denominacions de Qualitat

A) Decrets reguladors

Les denominacions de qualitat són regulades pel decret següent:

Decret 33/1983, de 10 de febrer, sobre Denominacions Genèriques de Qualitat (DOGC 307).

Aquest decret crea la qualificació de Denominació de Qualitat per garantir l'origen i la qualitat dels aliments. La finalitat d'aquestes és donar una millor informació als consumidors sobre la qualitat dels aliments emparats, potenciar-ne la industrialització a la mateixa zona productiva, i facilitar-ne la promoció col·lectiva.

Pel que fa al marc normatiu més general, s'hi fa referència al decret 835/1972, pel qual s'aprova el reglament de la llei 25/1970, sobre l'Estatut de la Vinya, del Vi i dels Alcohols.

Aquest decret fou desplegat posteriorment per ordre:

Ordre de 2 de febrer de 1984, per la qual es desplega el decret 33/1983, de 10 de febrer, sobre Denominacions Genèriques de Qualitat (DOGC 409).

El decret 33/1983, a més, fou lleugerament modificat, en el sentit de suprimir-ne el terme **genèriques**, pel

Decret 66/1988, de 10 de març, pel qual es modifica el decret 33/1983, de 10 de febrer, sobre Denominacions Genèriques de Qualitat, i les ordres dictades en el seu desplegament i execució (DOGC 976).

B) La normativa estatal

Posteriorment al primer decret, l'Estat va regular la mateixa matèria, mitjançant diverses disposicions: reial decret 1573/1985, reial decret 728/1988, ordre de 6 de març de 1992 del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació i ordre de 24 de març de 1992 del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació. Per consegüent les disposicions específiques sobre denominacions de qualitat contenen les referències tant a la normativa catalana com a l'estatal.

C) Mostra de disposicions diverses

Les Denominacions de Qualitat tenen un Reglament i un Consell Reguladors, que donen lloc a disposicions com ara les següents:

Ordre de 15 de febrer de 1993, per la qual es modifica el Reglament de la Denominació de Qualitat Torró d'Agramunt i el seu Consell (DOGC 1717).

Resolució de 15 de març de 1995, per la qual es nomena el senyor Artur Budesca i òdena president del Consell de la Denominació de Qualitat Peix Blau de Tarragona (DOGC 2031).

Ordre de 3 de juliol de 1996, per la qual es dicten normes per a la constitució del Consell de la Denominació de Qualitat Calçot de Vallès (DOGC 2251).

3. Denominacions Comarcals

A) Decrets reguladors

Es va crear, a més, la Denominació Comarcal de Productes Alimentaris. Aquest és l'objecte del

Decret 252/1989, de 25 de setembre, sobre creació de la Denominació Comarcal de Productes Alimentaris (DOGC 1210).

D'aquesta manera hom pretén distingir una sèrie de productes de cadascuna de les comarques que, pel seu procés de fabricació i pels seus components, presenten unes característiques específiques de la comarca. Aquest decret fou modificat posteriorment:

Decret 75/1991, de 25 de març, de modificació del Decret 252/1989, de 25 de setembre, sobre creació de la Denominació Comarcal de Productes Alimentaris (DOGC 1436).

Atesa la coexistència amb les denominacions d'origen i de qualitat, s'hi disposa que no podran gaudir de denominació comarcal aquells productes que ja estiguin protegits per una denominació d'origen o una denominació de qualitat dins l'àmbit de la seva comarca.

B) Mostra de disposicions diverses

Els reglaments de les diverses denominacions i les aites i baixes de productes es regulen per ordre; en son mostra les següents:

Ordre de 2 de juny de 1993, per la qual s'aprova el Reglament de la Denominació Comarcal de Productes Alimentaris de la Conca de Barberà (DOGC 1760).

Ordre de 3 d'abril de 1995, per la qual s'inclou un nou producte a la Denominació Comarcal de Productes Alimentaris del Vallès Oriental (DOGC 2038).

4. Productes Ecològics

Un tema afí és el dels anomenats productes ecològics. Les normes sobre producció agrícola ecològica són fixades pel reglament 2092/91 del Consell de la CEE; el real decret 1852/1993 reconeix a les comunitats autònomes la competència per aplicar-les. D'acord amb això es va promulgar el

Decret 28/1994, de 21 de gener, pel qual es crea el Consell Català de la Producció Agrària Ecològica i se'n regulen la composició i les funcions (DOGC 1863).

El Consell Català de la Producció Agrària Ecològica, òrgan desconcentrat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca amb participació del sector de la producció, elaboració i importació d'aquests productes, hi queda designat per exercir les funcions d'autoritat única de control en el territori de Catalunya.

13. ÀMBIT DE TREBALL

13.1. RELACIONS LABORALS

1. Estatut

Correspon a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat en les matèries següents: (...) De treball, assumint les facultats, competències i serveis que en aquest àmbit i a nivell d'execució exerceix actualment l'Estat respecte a les relacions de treball, sens perjudici de l'alta inspecció d'aquest. Queden reservades a l'Estat totes les competències en matèria de migracions interiors i exteriors, fons d'àmbit nacional i de feina, sens perjudici d'allò que estableixin les normes de l'Estat sobre aquestes matèries. (...). (Art. 11.2).

2. Mostra de disposicions diverses

A) Consell de Treball

El Consell de Treball de Catalunya es remunta a l'etapa preautonòmica, en què fou creat per decret:

Decret de 10 d'agost de 1978, creant el Consell de Treball de Catalunya (DOGC 6).

El Consell de Treball de Catalunya, constituït per membres represenatius del Departament de Treball, de les organitzacions empresarials i de les organitzacions sindicals de treballadors, actua com a organisme consultiu superior del Departament de Treball en totes les qüestions laborals i socials la competència de les quals li correspongui. Aquest decret fou modificat posteriorment:

Decret 121/1990, de 17 d'abril, de modificació del Decret de 10 d'agost de 1978, de creació del Consell de Treball de Catalunya (DOGC 1300).

La modificació consisteix a dotar-lo d'un nou òrgan, la Secretaria Executiva, que substitueix l'anterior Secretaria Administrativa.

L'acumulació de modificacions per decret i per ordre van aconsellar de fer un decret nou i derogar les disposicions anteriors; aquest és el contingut del

Decret 79/1993, de 9 de març, de modificació de la normativa i el funcionament del Consell de Treball de Catalunya (DOGC 1724).

El Consell de Treball de Catalunya s'hi redefeix com un òrgan de la Generalitat de Catalunya amb funcions consultives, d'assessorament i de participació institucional

de les organitzacions sindicals i empresarials de Catalunya en matèries socio-laborals i d'ocupació.

B) Convenis col·lectius i similars

Els convenis col·lectius de l'àmbit de Catalunya són registrats i publicats pel Departament de Treball de la Generalitat, de conformitat amb el que disposen l'article 90.2 i 90.3 de l'Estatut dels treballadors. En són mostra les dues disposicions següents:

Resolució de 21 de desembre de 1995, per la qual es disposa el registre i la publicació del Conveni col·lectiu de l'empresa Codorniu, SA, per als anys 1995 i 1996 (DOGC 2154).

Resolució de 31 de gener de 1996, per la qual es disposa el registre i la publicació del Conveni col·lectiu de treball de Philips Servicios Logísticos per a l'any 1995 (DOGC 2193).

I d'una manera similar, a l'empara del que disposen l'article 36 de la llei estatal 7/1990, en relació amb el que estableixen la disposició final 1.2 de la llei orgànica 11/1985, de llibertat sindical:

Resolució de 25 d'octubre de 1996, per la qual es disposa la inscripció i publicació de l'Acord regulador de les condicions de treball dels funcionaris de l'Ajuntament de Sant Celoni per a l'any 1996 (DOGC 2279).

C) Suport a les eleccions sindicals

El procés d'eleccions als òrgans de representació dels treballadors i personal de les administracions públiques és regulat pel real decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de l'Estatut dels treballadors. Més en particular, els reials decrets 1844/1994 i 1846/1994 aproven els reglaments d'eleccions als òrgans de representació dels treballadors a l'empresa i del personal al servei de l'Administració general de l'Estat. En aquest marc cal determinar els òrgans que han de realitzar el seguiment i adoptar acords sobre el desenvolupament dels processos d'eleccions en l'àmbit de Catalunya:

Decret 190/1995, de 13 de juny, de creació dels òrgans de seguiment del procés d'eleccions als òrgans de representació dels treballadors a l'empresa i del personal a les administracions públiques i de supressió de la Comissió Nacional de Catalunya d'Eleccions Sindicals i de les juntes territorials de seguiment d'Eleccions Sindicals (DOGC 2072).

El present decret, doncs, crea la Comissió de Catalunya de Seguiment d'Eleccions Sindicals, com a òrgan consultiu i d'assessorament, en el si del qual es desenvolupa la

participació de les organitzacions sindicals i empresarials de Catalunya.

D) Calendari Laboral

El calendari de festes laborals s'estableix amb caràcter estatal, d'acord amb l'article 37è. de l'Estatut dels Treballadors, de 10 de març de 1980 (actualment article 37 del Reial Decret Legislatiu 1/1995, de 24 de març, pel qual s'aprova el text refós de l'Estatut dels treballadors). En aquest marc correspon a les comunitats autònomes la regulació dels seus propis calendaris; amb aquesta finalitat la Generalitat va promulgar el

Decret 177/1980, de 3 d'octubre, establint el calendari de festes fixes per a 1981.

Ateses les limitacions del calendari estatal, aquest decret introdueix els conceptes de festes fixes i de festes suplents. S'estableix, a més, que les dues festes locals seran fixades per ordre del Conseller de Treball, a proposta dels municipis. Finalment es fixa el calendari de festes per a 1981. Aquest decret ha estat modificat en diverses ocasions:

Decret 17/1982, de 28 de gener, modificant el calendari de festes per a 1982.

A causa dels els acords amb la Conferència Episcopal en compliment de l'article 3 de l'Acord de l'Estat espanyol amb la Santa Seu, de 3 de gener de 1979. I encara

Decret 183/1989, d'1 d'agost, de modificació del Decret 17/1982, de 28 de gener, sobre el calendari de festes fixes i suplents (DOGC 1180).

S'hi adopta una solució **ad hoc** acordada pel Consell de Treball per al calendari de 1990.

Anualment es promulga per ordre el calendari laboral corresponent a l'any següent; per exemple:

Ordre de 18 de juliol de 1995, per la qual s'estableix el calendari oficial de festes laborals per a 1996 (DOGC 2080).

Un cop rebudes les comunicacions de cada municipi, el calendari de festes locals es promulga també per ordre:

Ordre de 2 de novembre de 1995, per la qual s'estableix el calendari de festes locals a Catalunya per a l'any 1996 (DOGC 2127).

E) Seguretat i Salut Laboral

Decret 69/1992, de 2 de març, de creació del Consell Català de Seguretat i Salut Laboral (DOGC 1575).

Aquest decret crea el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral, com a òrgan consultiu, assessor i de participació institucional d'empresaris i treballadors, per tal d'impulsar i col·laborar en les polítiques i les actuacions de la Generalitat en matèria de seguretat i salut laboral. El Consell estarà format per representants en igual nombre de l'Administració autonòmica i de les organitzacions sindicals i empresarials més representatives. Són funcions del Consell la proposta i el seguiment d'actuacions preventives que en matèria de seguretat i salut laboral puguin realitzar-se en l'àmbit d'actuació de l'Administració autonòmica, exercides en concordança amb les directives comunitàries sobre seguretat i salut dels treballadors i de la llei d'ordenació sanitària de Catalunya, dins el marc previst en el seu Pla de Salut.

E) Serveis mínims en cas de vaga

La fixació dels serveis mínims en cas de vaga és regulat pel reial decret- llei 17/1977, sobre relacions de treball, interpretat per diverses sentències del Tribunal Constitucional. Per raons d'eficàcia la Generalitat va concentrar en dos consellers la facultat de dictar els serveis mínims:

Decret 164/1990, de 20 de juny, pel qual es delega en el conseller de Treball i en el conseller de Governació la facultat d'establir els serveis mínims per al manteniment dels serveis essencials per a la comunitat en cas de vaga (DOGC 1319).

El conseller de Governació dicta els serveis mínims corresponents al personal de la Generalitat, els consellers de Governació i de Treball els corresponents al personal laboral de la Generalitat i el conseller de Treball tots els exteriors a la Generalitat, en cada cas amb l'informe-proposta previ del departament afectat per raó de matèria. En són exemples les ordres següents:

Ordre de 25 de maig de 1993, per la qual es garanteix el servei essencial del servei públic de transports de viatgers que presta l'empresa FC Metropolità de Barcelona, SA (DOGC 1752).

Ordre de 15 de juny de 1994, per la qual es garanteix el servei essencial de recollida d'escombraries i neteja viària que l'empresa Tractaments Lloret, SA, presta al municipi de Lloret de Mar per concessió administrativa de l'Ajuntament (DOGC 1912).

13.2. OCUPACIÓ

1. Estatut

La Generalitat queda facultada per a constituir institucions que fomentin la plena ocupació i el desenvolupament econòmic i social en el marc de les seves competències. (Art. 52).

2. Mostra de disposicions diverses

A) Servei Català de Col·locació

Ordre de 8 de maig de 1995, per la qual es regulen les accions desenvolupades per la Direcció General d'Ocupació del Departament de Treball relatives al Servei Català de Col·locació (DOGC 2049).

La llei estatal 10/1994, sobre mesures urgents de foment de l'ocupació, preveu l'existència d'agències de col·locació sense finalitat lucrativa i degudament autoritzades. Posteriorment s'aprovà el reial decret de 5 de maig de 1995, pel qual es regulen les agències de col·locació sense fins lucratius i els serveis integrats per a l'ocupació. Mentrestant, el Departament de Treball havia signat un protocol de col·laboració amb l'Institut Nacional de Col·locació, mitjançant el qual es posa de manifest la necessitat de crear el Servei Català de Col·locació, alhora que se n'acorden els continguts bàsics. En el marc indicat, aquesta ordre estableix el desplegament, la regulació, i l'organització de les accions d'intermediació en el mercat de treball que promou la Direcció General d'Ocupació del Departament de Treball amb la denominació de Servei Català de Col·locació, mitjançant una xarxa de centres col·laboradors interconnectats.

B) Programes de Formació

Ordre de 21 de març de 1994, per la qual es regulen els programes d'ocupació i formació ocupacional del Departament de Treball i es desplega el Decret 45/1989, de 13 de març, modificat pel Decret 204/1990, de 30 de juliol, sobre la integració de treballadors amb especials dificultats, per a l'any 1994 (DOGC 1879).

D'acord amb el reial decret 1577/1991, la Generalitat gestiona la formació professional ocupacional. Aquesta ordre té per objecte impulsar els programes que promou, dirigits a aconseguir la màxima integració i promoció laboral dels treballadors i la competitivitat de les empreses. S'hi estableixen diferents tipus de programes: formació

ocupacional, orientació professional, intercanvis internacionals, plans d'ocupació en col·laboració amb els ajuntaments, els consells comarcals i les entitats sense finalitat de lucre, accions integrades per a col·lectius amb especials dificultats d'integració laboral, accions de xoc, programes experimentals i de formació a distància i programes de dinamització laboral en l'àmbit comarcal, com també els requisits que han de reunir les entitats col·laboradores, la formulació i la promoció de programes i els criteris de selecció dels qui pretenguin acollir-s'hi.

Ordre de 19 d'abril de 1995, per la qual es regulen les accions de formació ocupacional i afins de caràcter ocupacional que promou la Direcció General d'Ocupació del Departament de Treball per a l'any 1995 (DOGC 2046).

Molt semblant a l'anterior.

13.3. COOPERATIVISME

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Cooperatives, pòsits i Mutualisme no integrat en el sistema de la Seguretat Social, respectant la legislació mercantil. (...). (Art. 9.21).

2. Lleis de Cooperatives

A) Les successives lleis

El cooperativisme ha estat objecte, successivament, de cinc lleis de caràcter general i un decret legislatiu:

Llei 4/1983, de 9 de març, de Cooperatives de Catalunya (DOGC 313).

Aquesta primera llei regula els aspectes generals de les cooperatives, amb el criteri de respectar al màxim l'autonomia dels socis en redactar els estatuts socials que hauran de regular la cooperativa, salvant uns mínims cooperatius i respectant sempre els drets de tercers. S'hi regulen el concepte de cooperativa, els requisits de constitució i registre, els drets i deures dels socis, els òrgans de govern, el règim econòmic, els llibres i la comptabilitat, les classes de cooperatives, les federacions de cooperatives, el Consell Superior de la Cooperació i la promoció cooperativa.

Una primera modificació és la continguda a la

Llei 17/1984, de 20 de març, de modificació de l'article 85 de la Llei de Cooperatives de Catalunya (DOGC 422).

Modificació del fons de reserva obligatori, atesa l'experiència de funcionament segons les disposicions inicials de la llei.

Posteriorment,

Llei 29/1985, de 27 de desembre, de modificació de la disposició transitòria segona de la Llei 4/1983, de 9 de març, de Cooperatives de Catalunya (DOGC 633).

Amplia el termini per adaptar els estatuts socials de les cooperatives ja existents.

En tercer lloc,

Llei 13/1991, d'1 de juliol, de reforma de la Llei 4/1983, de 9 de març, de cooperatives de Catalunya (DOGC 1469).

Adaptació de disposicions de la llei 4/1983 a la nova realitat social i econòmica. Aquesta modificació afectà profundament l'articulat, pel qual motiu una disposició final autoritzà el Govern perquè, mitjançant decret legislatiu, refongués el text articulat de la Llei 4/1983 amb les modificacions introduïdes. Això fou dut a terme pel

Decret Legislatiu 1/1992, de 10 de febrer, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de cooperatives de Catalunya (DOGC 1563).

El text refós recollia totes les esmenes i a més renumerava els articles i en renovava la distribució en epígrafs.

I encara, finalment,

Llei 14/1993, de 25 de novembre, de modificació del Decret legislatiu 1/1992, del 10 de febrer, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de cooperatives de Catalunya (DOGC 1829).

Modifica un cop més determinades disposicions que l'experiència havia aconsellat de canviar; en especial, permet a les cooperatives agràries comprar i emmagatzemar productes en el moment d'una davallada dels preus a conseqüència de la qual es pugui preveure un greu perjudici econòmic i fer-ne posteriorment la comercialització, cosa que inicialment no es preveia.

B) Inscripcions en el Registre de Cooperatives

Atès el que disposa la legislació anterior, mensualment es fa pública la llista de les cooperatives inscrites en el Registre general de Cooperatives de la Generalitat:

Resolució de 14 d'octubre de 1996, per la qual es fa pública la llista de cooperatives inscrites al Registre general de Cooperatives de la Generalitat de Catalunya durant el mes d'agost (DOGC 2277).

3. Llei de l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives

La Llei 4/1983 estableix que la Generalitat, amb la participació del Consell Superior de la Cooperació, havia de crear un Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives, el qual s'havia de regular per les normes pròpies d'aquests organismes i havia de tenir la finalitat específica de facilitar ajuts en els camps de la promoció i la formació cooperatives, directament o mitjançant òrgans especialitzats. Aquest és l'objecte d'una nova llei:

Llei 7/1985, de 14 de maig, de l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives (DOGC 541).

L'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives hi queda definit com un organisme autònom de caràcter administratiu, i se'n fixen les funcions: estudiar i difondre la cooperació com a moviment econòmic i social, els seus principis, les seves tècniques i els seus mètodes, organitzar cursos i similars sobre la matèria, formar tècnics per a la direcció i la gestió de les cooperatives i elaborar estudis de suport financer i de recerca respecte al moviment cooperatiu i a altres formes de treball associat.

4. Llei de Seccions de Crèdits de les Cooperatives

La Llei 4/1983 no havia regulat el funcionament de les seccions de crèdit, sinó que instà el Consell Executiu a presentar al Parlament un projecte de llei específic, atesa la necessitat de regular-les. Aquest mandat donà lloc a la

Llei 1/1985, de 14 de gener, de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives (DOGC 506).

S'hi estableix que les seccions de crèdit de les cooperatives subjectes a la llei 4/1983 i que no tenen personalitat jurídica independent d'aquestes han de limitar llurs operacions actives i passives al si de la pròpia cooperativa i als socis i els membres de la comunitat familiar afectes a l'activitat econòmica dels socis. Aquestes cooperatives han de comunicar l'existència de la secció de crèdit al

Departament de Treball, que les ha ha d'inscriure en una secció especial del Registre de Cooperatives, i han d'ajustar la seva activitat al que disposa la llei.

5. Llei de Mutualitats de Previsió Social

Llei 28/1991, de 13 de desembre, de les mutualitats de previsió social (DOGC 1544).

L'objecte d'aquesta llei és la regulació de la previsió social i de les entitats que l'exerceixen. Les mutualitats de previsió social són entitats privades, no integrades en el sistema de seguretat social obligatòria, que, sense afany de lucre i amb caràcter independent o complementari de la seguretat social, es dediquen a la previsió social i a les activitats de caire social que els són autoritzades. El marc jurídic general en el qual s'ha de situar aquesta llei és definit per un seguit de disposicions estatals que contenen normes bàsiques respecte a aquesta matèria; entre aquestes, cal destacar la llei 33/1984, sobre Ordenació de l'Assegurança Privada. La llei catalana regula les condicions per a accedir a l'activitat i desenvolupar-la, els socis, les relacions entre les mutualitats i els mutualistes, els òrgans socials de les mutualitats, la fusió, escissió, federació i agrupació de mutualitats i convenis de cooperació, la revocació, dissolució, liquidació i extinció de mutualitats i de federacions, la protecció del mutualista i el control administratiu, el règim econòmic i financer i el patrimoni, i la competència i acció administrativa de la Generalitat.

14. ÀMBIT DE JUSTÍCIA

14.1. DRET CIVIL

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Conservació, modificació i desenvolupament del dret civil català (...). (Art. 9.2).

En la determinació de les fonts del dret civil, l'Estat respectarà les normes del dret civil català (Art. 26.3).

2. Compilació de Dret Civil de Catalunya

Llei 13/1984, de 20 de març, sobre la compilació del dret civil de Catalunya (DOGC 420).

Per aquesta llei, sota el títol genèric de Compilació del Dret Civil de Catalunya, s'adopta i s'integra en l'ordenament jurídic català el text normatiu, el preàmbul exclòs, de la llei 40/1960, del 21 de juliol, relativa al Dret civil especial de Catalunya, amb les modificacions establertes, que formen l'articulat de la llei. De conformitat amb el que estableixen la Constitució i l'Estatut d'Autonomia, les disposicions del Dret Civil de Catalunya regiran amb preferència al Codi Civil i a les altres disposicions d'igual aplicació general. La llei també s'autoritza el Consell Executiu perquè dicti el decret legislatiu corresponent per a refundre els textos normatius resultants dels articles d'aquesta llei. La realització d'aquesta comesa donà lloc al

Decret Legislatiu 1/1984, de 19 de juliol, pel qual s'aprova el Text Refós de la Compilació del Dret Civil de Catalunya (DOGC 456).

La Compilació amb l'articulat renumerat i distribuït en llibres i títols, abasta els temes següents: Aplicació del Dret civil de Catalunya, la família (filiació, adopció, règim econòmic conjugal i heretaments), les successions (disposicions generals, successió testada, donacions per causa de mort, successió intestada, i disposicions comunes a les successions testada i intestada), els drets reals (tradició i accessió, usufructs, servituds i emfiteusi) i les obligacions, els contractes i la prescripció.

3. Lleis que modifiquen el Dret Civil Català

A) Contractes d'integració

Llei 24/1984, de 28 de novembre, de Contractes d'Integració (DOGC 494).

Aquesta llei regula el contracte d'integració, definit com un contracte civil que té per objecte d'obtenir en col·laboració productes pecuaris per a la reproducció, la cria o l'engreix. En aquest contracte, una de les parts, anomenada integrador, s'obliga a proporcionar el bestiar, els subministraments necessaris a què fa referència aquesta llei i la direcció tècnica de la producció, i l'altra, anomenada integrat, s'obliga a facilitar els espais, les instal·lacions i els serveis necessaris per a la producció, a canvi d'una remuneració que aquell li ha de satisfer en relació amb la producció obtinguda.

B) Successió intestada

Llei 9/1987, de 25 de maig, de Successió Intestada (DOGC 350).

S'hi manté fonamentalment el sistema romà, tradicional a Catalunya, de la successió **ordinum et graduum**, amb algunes modificacions. En la successió intestada, doncs, la llei crida com a hereus del difunt els parents per consanguinitat i per adopció plena i el consort supervivent en els termes i amb els límits i els ordres fixats en l'articulat, sens perjudici, si escau, de les l·legitimes i de la reserva de l'article 269 de la Compilació del Dret Civil de Catalunya. A manca de les persones damunt dites, succeeix la Generalitat de Catalunya.

Aquesta llei fou derogada per la llei 40/1991 (vegeu més endavant).

C) Adopció

Llei 10/1987, de 25 de maig, de reforma de l'article 6 de la Compilació del Dret Civil de Catalunya (DOGC 850).

L'existència d'una llei especial de la successió intestada va fer necessària la modificació d'aquest article regulador de l'adopció, el qual, en allò que fa referència als drets successoris derivats d'aquesta, feia una remissió al règim de la Compilació i, per tant, a alguns articles que queden derogats per la Llei de Successió Intestada, la qual, a partir que entri en vigor, constitueix també un text legal regulador d'aquesta matèria.

D) Reserves legals

Llei 11/1987, de 25 de maig, sobre reforma de les Reserves Legals (DOGC 851).

Aquesta llei modifica els articles 269, 270, 271 i 272 de la Compilació del Dret Civil de Catalunya, referits a les reserves legals.

E) Censos

Llei 6/1990, de 16 de març, dels censos (DOGC 1273).

La regulació anteriorment vigent en matèria de censos era efectuada, d'una banda, a la Compilació del Dret Civil de Catalunya, la llei estatal del 31 de desembre de 1945, sobre Inscripció, Divisió i Redempció de Censos a Catalunya, amb les seves modificacions corresponents, i la llei 6/1985, Orgànica del Poder Judicial. Es feia necessària la refosa, l'actualització i la reforma d'aquestes regulacions, que és l'objecte d'aquesta llei. S'hi regula el cens de caràcter real, amb dues classes diferents: una de perpètua amb dues modalitats de contingut, però susceptible de redempció a voluntat del censatari, anomenada cens emfitèutic, i una de temporal, no susceptible de redempció llevat d'acord mutu, anomenada vitalici.

F) La llegítima

Llei 8/1990, de 9 d'abril, de modificació de la regulació de la llegítima (DOGC 1280).

Aquesta llei modifica el capítol V de la Compilació de Dret Civil de Catalunya. En la nova regulació es manté l'amplíssima tradició de la llegítima curta com a correctiu mínim a la llibertat de testar, tret fonamental en l'estructura del dret civil de Catalunya. De les diferents opcions possibles, s'hi va elegir la que conserva la institució de la llegítima, si bé s'estableixen algunes modificacions en la regulació d'aquesta.

G) Acció negatòria, immissions, servituds i relacions de veïnatge

Llei 13/1990, de 9 de juliol, de l'acció negatòria, les immissions, les servituds i les relacions de veïnatge (DOGC 1319).

La regulació de les servituds en la Compilació del Dret Civil de Catalunya era fragmentària i pensada bàsicament per a una societat agrícola o rural. La llei regula dos objectes específics: les servituds i les relacions de veïnatge, i parteix d'un marc general que fins ara no s'havia regulat mai en cap ordenament civil de l'Estat: l'acció negatòria, que permet al propietari de fer cessar totes les pertorbacions il·legítimes del seu dret que no siguin objecte de l'acció reivindicatòria. S'hi introdueixen també algunes normes en matèria d'immissions.

H) Filiacions

Llei 7/1991, de 27 d'abril, de filiacions (DOGC 1441).

La filiació només era tractada amb dos articles en la Compilació del Dret Civil de Catalunya, que en alguns casos la feia dependent del Codi Civil general espanyol. Aquesta situació fou modificada per aquesta llei, molt més completa: 21 articles dispositius. S'hi parteix de dos principis fonamentals: el de la lliure investigació de la paternitat i la maternitat, amb tota classe de proves, i el del favor filii, que elimina qualsevol discriminació segons que es tracti d'un fill dins del matrimoni o fora d'aquest. S'hi contempla, a més, la filiació que deriva de les tècniques modernes de procreació assistida, tot definint i decidint qui són el pare i la mare dels qui neixen per mitjà d'aquestes tècniques.

I) Garanties possessòries sobre cosa moble

Llei 22/1991, de 29 de novembre, de garanties possessòries sobre cosa moble (DOGC 1530).

Aquesta llei pretén respondre a la necessitat social de regular les garanties reals mobiliàries a Catalunya adaptant al tràfic jurídic actual les figures del dret de retenció i de la penyora. Aquestes dues garanties possessòries sobre cosa moble ja es trobaven en la Compilació, bé que insuficientment desenvolupades, i la llei present en fa una regulació sistemàtica en 14 articles.

J) Venda a carta de gràcia

Llei 29/1991, de 13 de desembre, de modificació de la compilació del Dret Civil de Catalunya en matèria de venda a carta de gràcia (DOGC 1537).

La venda a carta de gràcia constitueix una de les figures tradicionals del dret civil català. No obstant això, el manteniment d'aquesta figura en la Compilació del Dret Civil de Catalunya havia estat qüestionat per la consideració que aquest contracte encobria un préstec usurari amb garantia real de la cosa **venuda**. Era necessària, per tant, la renovació de la venda a carta de gràcia per a fer-ne una figura realment operativa dins el tràfic jurídic actual. Aquesta llei dóna una nova redacció als preceptes de la Compilació que regulen la venda a carta de gràcia, centrats en la configuració inequívoca del dret de redimir com un dret real, d'acord en aquest punt amb la tradició jurídica catalana.

K) Adopció de menors

(Vegeu el punt 14.4.3).

L) Tutela i institucions tutelars

Llei 39/1991, de 30 de desembre, de la tutela i institucions tutelars (DOGC 1543).

La llei 11/1985 havia abordat alguns aspectes de la tutela i de la institució tutelar, però calia un tractament sistemàtic d'aquestes, que posés fi a la dispersió legislativa que hi havia en la qüestió. En la nova llei, la tutela es fonamenta en el principi bàsic de la prevalença de la voluntat dels pares en la designació del tutor, com a concreció del principi més ampli de llibertat civil. Partint d'aquest principi, s'hi regula la tutela i les institucions tutelars. També s'hi completa la normativa sobre regles de protecció, d'acord amb un altre principi rector: la protecció integral del qui ha d'ésser sotmès a una institució tutelar, cosa que significa l'atenció eficaç, no sols al seu patrimoni, sino també a la seva persona.

Aquesta llei fou posteriorment modificada (vegeu més endavant)

M) Successions per causa de mort

Llei 40/1991, de 30 de desembre. Codi de successions per causa de mort en el dret civil de Catalunya (DOGC 1544).

Aquesta llei conté una normativa autònoma, completa i global del dret successori: és formada per tres-cents noranta-sis articles, quatre disposicions finals i deu disposicions transitòries. L'articulat és distribuït en sis títols, que regulen les disposicions generals, els heretaments, la successió testada, la successió intestada, les altres atribucions successòries determinades per la Llei i les donacions *mortis causa*. S'hi regulen, doncs, de manera sistemàtica i ordenada, totes les institucions successòries vigents a Catalunya, per la qual cosa, per aplicació de l'article primer de la Compilació, s'exclou l'aplicació directa o supletòria del Codi civil a Catalunya. La llei substitueix tot el dret de successions fins avui vigent a Catalunya i el reordena en un sol text. Resten per tant substituïts per aquesta llei els articles 63 a 276 de la Compilació del Dret Civil de Catalunya i la llei 9/1987, de Successió Intestada.

N) Relacions patrimonials entre cònjuges

Llei 8/1993, de 30 de setembre, de modificació de la compilació en matèria de relacions patrimonials entre cònjuges (DOGC 1807).

La regulació de les relacions patrimonials entre cònjuges a la Compilació del dret civil de Catalunya s'havia de deduir de diverses normes disperses per tot el text legal. Aquesta nova llei sistematitza la regulació del règim de separació de béns, que nom considera oportú de mantenir com a règim legal, i els altres règims consuetudinaris, a més de regular, per primera vegada, un règim de participació en els guanys amb caràcter voluntari. La llei respecta els principis bàsics del sistema anteriorment vigent en matèria de règim econòmic conjugal, tot mantenint-hi la màxima llibertat i independència dels cònjuges, però introdueix correctius en el règim legal, per evitar les possibles situacions de desigualtat a l'hora de l'extinció del matrimoni.

O) Aliments entre parents

Llei 10/1996, de 29 de juliol, d'aliments entre parents (DOGC 2238).

Aquesta llei respon a la necessitat de dotar l'ordenament jurídic català d'una regulació autònoma i completa del deure d'aliments entre cònjuges i entre altres parents. La regulació establerta tracta d'harmonitzar els principis de llibertat civil i de solidaritat familiar, propis de la nostra cultura i d'acceptació general, i es proposa la modernització i l'aclariment de la normativa fins ara aplicable a Catalunya, per mitjà de la introducció de determinades millores i innovacions. S'entén per aliments tot el que és indispensable per al manteniment, l'habitatge, el vestit i l'assistència mèdica de l'alimentat menor d'edat, i per a la continuació de la formació, un cop arribat a la majoria d'edat, si no l'ha acabada abans per causa que no li sigui imputable. Així mateix, els aliments inclouen les despeses funeràries de l'alimentat.

P) Tutela i institucions tutelars

Llei 11/1996, de 29 de juliol, de modificació de la llei 39/1991, del 30 de desembre, de la tutela i institucions tutelars (DOGC 2238).

Amb aquesta llei, es modifica la llei 39/1991, a fi de facultar les persones amb capacitat d'obrar per a designar tutors, protectors i curadors per a elles mateixes, en previsió del cas d'ésser declarades incapaces, atès l'augment de l'esperança de vida de la població, la qual cosa dona lloc a un sobreenvelliment de les persones i condueix a un increment de patologies cròniques que poden impedir que hom pugui governar-se per si mateix.

Q) Potestat del pare i de la mare

Llei 12/1996, de 29 de juliol, de la potestat del pare i de la mare (DOGC 2238).

D'acord amb aquesta llei, la relació paternofilial es caracteritza bàsicament pels deures de protecció i assistència del pare i la mare envers els fills. Aquesta relació s'ha allunyat del principi d'autoritat del pare, de manera que la denominació **pàtria potestat** resulta impròpia de la regulació que es dona en el dret modern a aquesta institució, que actualment no fa referència a una potestat autoritària, com era la **patria potestas** romana, sino a un dret-funció en benefici dels fills, l'exercici del qual correspon tant al pare com a la mare. S'hi ha introduït, doncs, el concepte de **potestat del pare i de la mare**, com a sinònim de **pàtria potestat**, emprant una terminologia que sembla més adequada.

14.2. ADMINISTRACIÓ DE LA JUSTÍCIA

1. Estatut

Quant a l'administració de justícia, llevat de la militar, correspon a la Generalitat: 1. Exercir totes les facultats que les Lleis Orgàniques del Poder Judicial i del Consell General del Poder Judicial reconeixin o atribueixen al Govern de l'Estat. 2. Fixar la delimitació de les demarcacions territorials dels òrgans jurisdiccionals a Catalunya i la localització de llur capitalitat. 3. Coadjuvar en l'organització dels tribunals consuetudinaris i tradicionals i en la instal·lació dels Jutjats, sotmetent-se en tot cas a allò que disposa la Llei Orgànica del Poder Judicial. (Art. 18)

2. Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada

A) La Llei 18/1990

Llei 18/1990, de 15 de novembre, de creació del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada (DOGC 1371).

L'antecedent immediat d'aquest Centre és el Centre d'Estudis i Formació del Departament de Justícia, creat pel decret 540/83. El volum i la diversitat d'actuacions d'aquest s'han incrementat progressivament a mesura que les competències del Departament augmentaven i es requeria més personal especialitzat. El Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada creat per aquesta llei n'és doncs el

continuador, amb el nivell d'organisme autònom administratiu, i amb la finalitat de dur a terme tasques de formació especialitzada del personal del Departament de Justícia, i d'investigació en matèries que són competència d'aquest.

B) Mostra de disposicions que en deriven

Un dels objectius del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada és investigar, estudiar i divulgar coneixements en l'àmbit del dret, de la justícia i d'altres matèries que són competència del Departament de Justícia. A tal fi es convoca periòdicament el Premi Iuris d'investigació per a estudis inèdits sobre les tendències actuals de la política jurídica; una de les convocatòries és la feta per la

Resolució de 7 de març de 1995, de convocatòria per a la concessió del Premi Iuris d'investigació per a estudis inèdits sobre les tendències actuals de la política jurídica (DOGC 2028).

3. Mostra d'altres disposicions diverses

D'acord amb llei orgànica del poder judicial, es va dictar el reial decret 118/1986, pel qual l'Estat assumia la compensació econòmica amb càrrec als pressupostos estatals dels advocats que actuessin en defensa dels litigants amb insuficiència de recursos. A partir de la transferència dels serveis a la Generalitat, aquesta subvenciona els Consells de col·legis d'advocats i de procuradors per tal que compensin els professionals que facin l'assistència al detingut o pres, i les actuacions de defensa i representació en torn d'ofici. Inicialment es feia anualment, mitjançant una resolució de concessió de la subvenció, amb la remissió supletòria al reial decret 118/1986. Posteriorment es va elaborar un decret específic:

Decret 233/1995, de 25 de juliol, sobre mesures per instrumentar la subvenció per a les actuacions professionals corresponents al torn d'ofici i a l'assistència lletrada al detingut (DOGC 2093).

14.3. NOTARIS I REGISTRADORS

1. Estatut

Els Notaris i els Registradors de la Propietat i Mercantils seran nomenats per la Generalitat, de conformitat amb les lleis de l'Estat. Per a la provisió de notaries els candidats

seran admesos en igualtat de drets, tant si exerceixen en el territori de Catalunya com a la resta d'Espanya. En aquests concursos i oposicions, serà mèrit preferent l'especialització en dret català. En cap cas no es podrà establir l'excepció de naturalesa o veïnatge. (Art. 24.1).

La Generalitat participará en la fixació de les demarcacions corresponents als Registres de la Propietat i Mercantils per a acomodar-les a allò que es disposi en aplicació de l'article 18, paràgraf 2 d'aquest Estatut. També participará en la fixació de les demarcacions notarials i del nombre de notaris, d'acord amb allò que prevegin les lleis de l'Estat. (Art. 24.2).

2. Mostra de disposicions diverses

A) Sobre Notaris

Resolució de 10 de maig de 1995, per la qual es resol la publicació al DOGC de la revisió de la demarcació notarial aprovada pel Reial decret 2038/1994 (DOGC 2054).

El reial decret 2038/1994 va aprovar la revisió total de la demarcació notarial; aquesta revisió fou realitzada amb la participació del Departament de Justícia de la Generalitat pel que fa al territori de Catalunya. La resolució reproduïx la part del reial decret que afecta Catalunya.

B) Sobre registradors de la propietat

Decret 317/1992, de 14 de desembre, pel qual s'atribueixen als registradors de la propietat funcions de gestió de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats i l'impost sobre successions i donacions, i es fixen els honoraris per a la seva intervenció (DOGC 1690).

Aquest decret és conseqüència de les lleis estatals 29/1987 i 29/1991. El decret manté, amb caràcter transitori, l'actual competència territorial dels registradors de la propietat per a la gestió i la liquidació del nou impost sobre successions i donacions.

Resolució de 29 de maig de 1995, de nomenament d'un registrador de la propietat (DOGC 2059).

S'hi fa un nomenament conseqüent a un concurs.

14.4. PROTECCIÓ DE MENORS

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Institucions públiques de protecció i tutela de menors, respectant en tot cas la legislació civil, penal i penitenciària. (...). (Art. 9.28).

2. Lleis de Protecció de Menors

Llei 11/1985, de 13 de juny, de protecció de menors (DOGC 556).

Aquesta llei parteix d'un concepte restringit del terme **protecció de menors**, que comprèn únicament la prevenció i el tractament de la delinqüència infantil i juvenil i la tutela de menors per defecte o per inadequat exercici de la patria potestat o de la guarda i custòdia. La protecció s'estén fins a la majoritat civil sense discriminació de sexes, amb què es respecta el principi constitucional i se substitueixen els vells conceptes continguts en la Llei del Patronat de Protecció de la Dona de 1952, i pel que fa al tractament de la delinqüència infantil i juvenil, s'hi introdueix per primera vegada una definició de **tractament** i s'hi estableixen una sèrie de principis que garanteixen al menor el respecte a la seva persona.

La creació del Departament de Benestar Social va fer convenient modificar aquesta llei pel que fa a l'assignació al Departament de Justícia de l'execució de les competències exclusives de la Generalitat en matèria de protecció i tutela de menors, i facultar el Consell Executiu per assignar-les al Departament més escaient. Un altre causa que féu necessària la modificació és la llei de l'Estat de l'11 de novembre de 1987, que modifica el Codi Civil i la Llei d'Enjudiciament Civil en matèria d'adopció i altres fórmules de protecció de menors i la intervenció de l'Administració pública i dels òrgans judicials en aquesta matèria. Ambdues modificacions són contingudes en una nova llei:

Llei 12/1988, de 21 de novembre, de modificació de la Llei 11/1985, de 13 de juny, de protecció de menors (DOGC 1072 annex).

3. La llei de Protecció de Menors i d'Adopció

Llei 37/1991, de 30 de desembre, sobre mesures de protecció dels menors desemparats i de l'adopció (DOGC 1542).

Si la llei 11/1985, de Protecció de Menors, incidia fonamentalment en la prevenció i el tractament de la delinqüència infantil i juvenil i en tutela dels menors abandonats o víctimes de l'actuació dels pares o guardadors, la nova llei, de caràcter primordialment civil, comprèn una completa regulació de la faceta protectora, i en aquest aspecte deroga parcialment l'anterior. En el Capítol I d'aquesta nova llei es regulen totes les qüestions relatives a la protecció del menor des que es produeix la intervenció de l'organisme competent que el declara desemparat fins que, si és el cas, es procedeix a la proposta d'adopció. S'hi regula l'acolliment familiar, distingint entre l'acolliment simple, de caràcter transitori, i l'acolliment preadoptiu, com a pas previ a l'adopció. El Capítol II regula l'adopció; en conseqüència una disposició addicional modifica la Compilació de Dret Civil. S'hi estipula que la constitució d l'adopció ha d'ésser sempre judicial. S'hi dedica una secció especial als efectes de l'adopció, basada en la regla d'equiparació de la filiació adoptiva a la filiació per naturalesa. Finalment, determinades disposicions comunes a les figures de l'acolliment i l'adopció són contingudes en el Capítol III.

4. Llei d'Atenció i Protecció a la Infància

Llei 8/1995, de 27 de juliol, d'atenció i protecció dels infants i els adolescents i de modificació de la Llei 37/1991, de 30 de desembre, sobre mesures de protecció dels menors desemparats i de l'adopció (DOGC 2083).

Aquesta llei té per objecte l'atenció i la protecció dels infants i els adolescents que resideixen o es troben transitòriament en territori de Catalunya, per tal de garantir l'exercici de llurs drets i llur desenvolupament integral en els àmbits familiar i social. La llei parteix de la premissa que la família és el nucli bàsic de la societat i, conseqüentment, reconeix amb caràcter principal l'actuació dels progenitors i els guardadors legals, i atorga un caràcter supletori a les administracions públiques, en aplicació del principi de subsidiaritat. S'hi desenvolupen els principis bàsics relatius als drets de l'infant i de l'adolescent, amb atenció especial a la criança i la formació, la protecció de la salut i a l'entorn social: educació, lleure, cultura, publicitat, mitjans de comunicació, espectacles, consum, medi ambient i entorn urbà. La llei es clou amb un capítol d'infraccions i sancions i unes disposicions addicionals que modifiquen determinats aspectes de la llei 37/1991.

5. Mostra d'altres disposicions diverses

La llei orgànica 4/1992, sobre reforma de la llei reguladora de la competència i el procediment dels jutjats de menors, va ocasionar una reestructuració competencial entre la Direcció General de Justícia Juvenil i la Direcció General d'Atenció a la Infància, que és establerta pel decret següent:

Decret 313/1992, de 14 de desembre, d'atribució de competències en matèria de menors, arran de la llei orgànica 4/1992, de 5 de juny, sobre reforma de la llei reguladora de la competència i el procediment dels jutjats de menors (DOGC 16881).

14.5. ASSOCIACIONS I FUNDACIONS

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Fundacions i associacions de caràcter docent, cultural, artístic, benèfic-assistencial i similars, que exerceixin principalment llurs funcions a Catalunya (...). (Art. 9.24).

2. Llei de Fundacions

Llei 1/1982, de 3 de març, de fundacions privades (DOGC 206).

Es regeixen per la present llei les fundacions privades constituïdes en l'exercici del dret de fundació reconegut en la Constitució per les persones naturals o jurídiques privades que afectin un patrimoni a la realització, sense afany de lucre, de finalitats d'interès general i que exerceixin les seves funcions principalment a Catalunya. La Generalitat es reserva una funció de protectorat sobre les fundacions privades, orientat fonamentalment a garantir el compliment acurat de la voluntat dels fundadors.

Posteriorment s'hi van introduir algunes modificacions, no justificades per cap preàmbul:

Llei 21/1985, de 8 de novembre, de modificació de la Llei 1/1982, de 3 de març, de Fundacions Privades Catalanes (DOGC 616).

3. Regulació de les Associacions

Fins a la data final considerada en aquest treball (31 de desembre de 1996) no hi ha hagut cap regulació específica, ni de l'Estat ni de la Generalitat, pel que fa a les associacions no lucratives, llevat de les d'alguns àmbits específics. Les associacions, doncs, es continuaven regint per la Llei de 1964, en allò que no ha estat derogat per l'entrada en vigor de la Constitució.

14.6. COL·LEGIS PROFESSIONALS

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Col·legis professionals i exercici de les professions titulades, sens perjudici d'allò que disposen els articles 36 i 139 de la Constitució. (...). (Art. 9.23).

2. Llei de Col·legis Professionals

A) La llei 13/1982

Llei 13/1982, de 17 de desembre, de Col·legis Professionals (DOGC 289).

Es regeixen per aquesta llei els Col·legis Professionals que desenvolupen la seva actuació exclusivament dins el territori de Catalunya, així com els seus Consells de Col·legis de Catalunya. Els Col·legis Professionals tenen com a fins essencials: ordenar, dins el marc de les lleis, i vigilar l'exercici de la professió respectiva, representar els interessos generals de la professió, especialment en les seves relacions amb l'Administració, defensar els interessos professionals dels col·legiats i vetllar perquè l'activitat professional s'adeqüi als interessos dels ciutadans.

Aquesta llei fou modificada per tal d'adaptar-la al dret comunitari:

Decret Legislatiu 1/1986, de 4 d'agost, pel qual es modifica la Llei 13/1982, de 17 de desembre, de Col·legis Professionals, per adaptar-la a la normativa comunitària (DOGC 734).

B) Mostra de les disposicions que en deriven

De conformitat amb l'autorització concedida per la disposició final de la llei 13/1982, es va promulgar el següent:

Decret 329/1983, de 7 de juliol, d'aprovació del Reglament de Col·legis Professionals de Catalunya (DOGC 360).

I d'acord amb l'anterior, els estatuts dels diversos col·legis professionals s'inscriuen en el registre:

Resolució de 2 de setembre de 1996, per la qual, havent-ne comprovat prèviament l'adequació a la legalitat, s'inscriuen al registre de col·legis professionals de la Generalitat de Catalunya els Estatuts del Col·legi d'Advocats de Girona (DOGC 2266).

3. Creació de nous Col·legis Professionals

A) Marc general

De conformitat amb el que estableix l'article 3.1 de la llei 13/1982, que regula l'extensió de l'organització col·legial mitjançant llei a les professions que n'estan mancades, s'ha dut a terme la creació de diversos Col·legis Professionals, a fi d'integrar-hi els professionals que, amb els requisits propis en cada cas, exerceixin les funcions que els són pròpies.

Aquests col·legis professionals són creats per sengles lleis, que consten a continuació.

B) Bibliotecaris-Documentalistes

Llei 10/1985, de 13 de juny, de creació del Col·legi Oficial de Bibliotecaris-Documentalistes de Catalunya (DOGC 556).

El Parlament de Catalunya havia aprovat la llei 3/1981, de Biblioteques, una de les primeres lleis autonòmiques. A partir de l'any 1978 es crearen al nivell estatal els estudis de biblioteconomia i documentació amb caràcter universitari. L'any 1982, l'Escola de Bibliologia - nom que duia l'Escola Superior de Bibliotecàries des del curs 1974/75 - fou adscrita a la Universitat de Barcelona com a l'Escola Universitària de Biblioteconomia i Documentació.

C) Periodistes

Llei 22/1985, de 8 de novembre, de creació del Col·legi Professional de Periodistes de Catalunya (DOGC 616).

Aquesta llei fou modificada posteriorment:

Llei 1/1988, de 26 de febrer, de modificació de la llei 22/1985, de 8 de novembre, de creació del Col·legi Professional de Periodistes de Catalunya (DOGC 961).

D) Podòlegs

Llei 3/1989, de 6 de març, de creació del Col·legi de Podòlegs de Catalunya (DOGC 1116).

Pel que fa als estudis, el reial decret 649/1988 els integra en el primer cicle universitari, acabat el qual hom obté el títol de Diplomant en Podologia, i així aquesta professió assoleix un nivell d'independència acadèmica del qual abans no gaudia.

E) Protèsics dentals

Llei 4/1989, de 3 d'abril, de creació del Col·legi de Protèsics Dentals de Catalunya (DOGC 1130).

Bé que la professió de protèsic dental s'exercia des de feia temps, la llei de l'Estat 10/1986, sobre Odontòlegs i altres professions relacionades amb la salut, en va configurar les funcions i les responsabilitats dins l'àmbit sanitari. Aquesta llei reconeix la professió de protèsic dental amb el corresponent títol de Formació Professional de Segon Grau.

F) Fisioterapeutes

Llei 7/1990, de 30 de març, de creació del Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya (DOGC 1277).

La professió de fisioterapeuta es va consolidar com a professió independent d'ençà de la creació de les escoles universitàries de fisioteràpia, desvinculades mitjançant el reial decret 2965/80 de les escoles de diplomats en infermeria; l'ordre del Ministeri d'Educació i Ciència del 28 de maig de 1986, d'altra banda, homologà les diferents titulacions que habilitaven per a la pràctica de la fisioteràpia i donà una consideració unitària a les atribucions professionals del fisioterapeuta.

G) Tècnics d'Empreses i Activitats Turístiques

Llei 6/1991, de 27 d'abril, de creació del Col·legi de Tècnics d'Empreses i Activitats Turístiques de Catalunya (DOGC 1441).

El reial decret 865/1980 regulà els ensenyaments turístics especialitzats i substituï la titulació de tècnic d'empreses turístiques per la de tècnic d'empreses i d'activitats turístiques, equivalent a la de diplomant universitari. El Col·legi Professional de Tècnics d'Empreses i Activitats

Turístiques de Catalunya agrupa els qui tenen la titulació de tècnics d'empreses i activitats turístiques d'acord amb el el reial decret esmentat, modificat pel 332/1985; els qui tenen la titulació de tècnics d'empreses turístiques d'acord amb el decret 2427/1963, segons el que estableix el primer dels esmentats en disposició transitòria, i els professionals habilitats per a exercir la professió abans de la promulgació del reial decret esmentat.

H) Censors Jurats de Comptes

Llei 7/1995, de 28 de juny, de creació del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya (DOGC 2072).

La llei de l'Estat 19/1988, d'Auditoria de Comptes, estableix que les normes tècniques d'auditoria de comptes han d'ésser elaborades i revisades per les corporacions de dret públic representatives dels que exerceixen l'activitat d'auditoria de comptes. Ja anteriorment la Generalitat, per l'ordre del 16 d'octubre de 1987, havia reconegut l'existència autònoma de la representació a Catalunya de l'Institut de Censors Jurats de Comptes d'Espanya. L'adequació a la legalitat vigent en matèria col·legial exigia la creació del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya.

I) Educadors socials

Llei 15/1996, de 15 de novembre, de creació del col·legi d'educadores i educadors socials de Catalunya (DOGC 2284).

Pel que fa als estudis, la llei fa constar que el reconeixement acadèmic i formatiu de l'educació social es va articular a partir de l'aprovació, l'any 1991, del reial decret 1420/1991, el qual feia el disseny curricular de les formacions per a la diplomatura universitària d'educació social.

14.7. AFERS PENITENCIARIS

1. Estatut

Correspon a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat en les matèries següents: Penitenciària (...). (Art. 11.1).

2. Llei de creació del CIRE

Llei 5/1989, de 12 de maig, de creació del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció (DOGC 1143).

La legislació penitenciària és constituïda principalment per la llei orgànica 1/1979. General Penitenciària, i pel seu Reglament, aprovat pel reial decret 1201/1981. Amb la llei 5/1989, la Generalitat estableix una fórmula organitzativa adequada per facilitar l'exercici del dret dels presos i els penats al treball i per aconseguir-ne alhora la reinserció professional i social. El sistema triat és la creació del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, entitat de dret públic l'actuació de la qual s'ajusta al dret privat, orientada a la creació de llocs de treball productius sotmesos a la normativa laboral, sens perjudici del caràcter preferent que l'esmentada llei orgànica dona a la formació professional dels reclusos.

15. ÀMBIT D'INDÚSTRIA I ENERGIA

15.1. INDÚSTRIA

1. Estatut

D'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat, correspon a la Generalitat, en els termes d'allò que disposen els articles 38, 131 i els números 11 i 13 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució, la competència exclusiva de les matèries següents: (...) Indústria, sens perjudici d'allò que determinen les normes de l'Estat per raons de seguretat, sanitàries o d'interès militar, i les normes relacionades amb les indústries que estiguin sotmeses a la legislació de mines, hidrocarburs i energia nuclear. Queda reservada a la competència exclusiva de l'Estat l'autorització per a transferència de tecnologia estrangera. (Art. 12.1.2). El desenvolupament i execució a Catalunya dels plans establerts per l'Estat per a la reestructuració de sectors industrials. (Art. 12.1.2-3)

Correspon a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat en les matèries següents: (...) Propietat (...) industrial (...). (Art. 11.3).

Correspon a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat en les matèries següents: (...) Pesos i mesures. Contrastació de metalls. (...) (Art. 11.5).

2. Llei del CIDEM

Llei 5/1985, de 16 d'abril, de creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials (DOGC 531).

Aquesta llei crea el Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials (CIDEM), entitat de dret públic que en les seves relacions jurídiques externes és subjecta al dret privat. El seu objecte és d'impulsar del desenvolupament industrial a Catalunya, amb criteris de reequilibri territorial, de fomentar i incentivar l'activitat industrial, de posar a l'abast de les empreses la informació i els mitjans necessaris per elevar-ne el nivell tecnològic i la competitivitat i millorar-ne la productivitat, i també de col·laborar en la formació del seu personal.

3. Llei del LGAIN

Llei 23/1984, de 28 de novembre, del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions (DOGC 494).

El Laboratori General d'Assaigs i Investigacions té el seu origen a l'any 1907, en què fou creat, promogut per la Diputació i l'Ajuntament de Barcelona. Després de múltiples vicissituds, després de la guerra civil fou adscrit a la Diputació Provincial de Barcelona i, pel decret 44/1984, tornà a la Generalitat de Catalunya, com ja havia estat durant l'època republicana. El Laboratori té per finalitat bàsica de col·laborar amb la indústria, mitjançant la realització dels assaigs i les investigacions sobre problemes tècnics específics que li siguin proposats per les empreses privades, pels particulars i per l'Administració pública, així com els que considera oportú de fer per a aconseguir els seus objectius. Per a complir les finalitats que li són assignades, el Laboratori pot establir convenis de col·laboració amb les Universitats i amb altres centres d'investigació. Aquests convenis els ha d'establir preferentment amb aquells organismes en què la Generalitat té personal desplaçat, aparellatge dipositat o acords ja subscrits.

4. Llei de l'IDIADA

Llei 2/1990, de 8 de gener, de l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil (IDIADA) (DOGC 1243).

L'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil fou creat com a unitat estructural de la Universitat Politècnica de Catalunya l'any 1971, i d'aleshores ençà ha prestat serveis de suport a la indústria de l'automòbil en els camps de l'homologació, l'assaig, la recerca i el desenvolupament i el control de qualitat de la producció. Aquesta llei, paral·lela a la llei 23/1984, del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, complementa, doncs, el panorama de centres d'assaig i d'investigació industrials adscrits a la Generalitat. S'hi configura l'IDIADA com una entitat de dret públic, amb personalitat jurídica pròpia, que ha d'ajustar la seva activitat a l'ordenament jurídic privat.

5. Llei de Seguretat Industrial

Llei 13/1987, de 9 de juliol, de seguretat de les instal·lacions industrials (DOGC 869).

L'objecte d'aquesta llei és regular la intervenció de l'Administració de la Generalitat pel que fa a la seguretat de les instal·lacions industrials, dins l'àmbit competencial i sens perjudici de l'alta inspecció. S'hi determina el règim de sancions i el procediment de correcció a fi de garantir la seguretat de les instal·lacions industrials pel que fa a les persones, els béns i el medi.

6. Normativa bàsica estatal

La llei estatal 21/1992, d'Indústria, conté determinats articles que constitueixen normativa bàsica per a les activitats industrials en el conjunt de l'Estat.

7. Mostra de disposicions diverses

A) Registre Industrial

El títol IV de l'esmentada llei estatal 21/1992 va crear el Registre d'establiments industrials d'àmbit estatal, i en va determinar el contingut, sense que això fos obstacle perquè les comunitats autònomes establissin els seus propis registres. La Generalitat, doncs, n'ha creat un; la seva reglamentació és continguda en el decret següent:

Decret 324/1996, d'1 d'Octubre, pel qual s'aprova el Reglament del Registre d'establiments industrials de Catalunya (DOGC 2265).

El nou registre, que substitueix el Registre industrial, introdueix dues novetats: la primera, que va associat a la simplificació, la qual es manifesta en la minimització de les dades que ha de facilitar l'empresari industrial, així com en el procediment d'inscripció, que es basa en una simple declaració del particular; la segona, que es configura com una eina útil per al coneixement del sector industrial.

B) Inspecció i Control

Decret 348/1985, de 13 de desembre, d'exercici de les tasques d'inspecció tècnica, control i assaig dins l'àmbit de la Seguretat, Qualitat i Normativa Industrial (DOGC 628).

S'hi estableix que l'exercici de les funcions que corresponen a la Generalitat de Catalunya dins l'àmbit de la seguretat, qualitat i normativa industrial podran ésser realitzades directament pel Departament d'Indústria i Energia, o bé a través de societats participades o vinculades, o bé per les entitats públiques o privades a les quals s'encomani. L'encomanda de funcions a entitats públiques o privades, al seu torn, es podrà fer en règim de concessió administrativa o prèvia acreditació per part de l'Administració, quan les circumstàncies així ho aconsellin. El sistema de concessió és precisat per l'ordre següent:

Ordre de 17 de març de 1986, per la qual es regula la concessió de les tasques d'inspecció i control reglamentari

en l'àmbit de la Seguretat, Qualitat i Normativa Industrial (DOGC 665).

En aquesta ordre s'estableix que les tarifes que han d'aplicar les entitats d'inspecció i control de la Generalitat de Catalunya es fixaran mitjançant una ordre del Departament d'Indústria i Energia; una mostra d'aquestes és la següent:

Ordre de 27 de desembre de 1995, per la qual s'actualitzen les tarifes que han d'aplicar les entitats d'inspecció i control (EIC) concessionàries de la Generalitat de Catalunya en l'àmbit de la seguretat, la qualitat i la normativa industrials (DOGC 2150).

C) Regulació d'instal·lacions

Decret 120/1992, de 28 d'abril, pel qual es regulen les característiques que han d'acomplir les proteccions a instal·lar entre les xarxes dels diferents subministraments públics que discorren pel subsòl.

Aquest decret deriva de la llei 13/1987. La reglamentació vigent en matèria de distàncies mínimes entre les xarxes dels subministraments públics que discorren pel subsòl, l'estableixen el decret estatal 2413/1973, pel qual s'aprova el Reglament electrotècnic per a baixa tensió i les seves instruccions complementàries, i l'ordre de 18 de novembre de 1974, de Reglament de xarxes i connexions de servei de combustibles gasosos. En ambdós reglaments s'estableixen unes distàncies mínimes que s'han de mantenir, tant en el supòsit de creuaments com en el de paral·lelismes, entre les conduccions elèctriques i les canalitzacions de gas, com també entre aquestes i les xarxes de la resta de serveis públics. En aquesta normativa es preveu el supòsit que per motius especials no sigui possible respectar aquestes distàncies reglamentàries, proposant la instal·lació d'unes proteccions sense especificar: aquest és l'aspecte que regula el present decret.

D) Participació en Consorcis

Decret 297/1993, de 26 d'octubre, d'integració de la Generalitat de Catalunya en el consorci Centre Català del Plàstic i d'aprovació dels seus Estatuts (DOGC 1831).

Aquest decret autoritza la Generalitat de Catalunya a participar en el consorci Centre Català del Plàstic, integrat, a més de la Generalitat de Catalunya, per les associacions representants del sector del plàstic, l'Ajuntament de Terrassa i la Universitat Politècnica de Catalunya, i se'n ratifiquen els Estatuts. L'objectiu del consorci és de promoure i desenvolupar el sector del plàstic en els seus aspectes de producció, transformació i comercialització, mitjançant l'estudi, la investigació,

l'assessorament i l'assistència als organismes, associacions, empreses i persones relacionades amb el sector.

E) Premis i Subvencions

Periòdicament es promulguen ordres per a l'atorgament de subvencions; en són mostres les següents:

Ordre de 4 de gener de 1993, per la qual s'aproven les bases per a l'atorgament de subvencions en el marc dels programes de foment de la tecnologia, la qualitat i el disseny industrial i la formació del personal en noves tecnologies i noves eines de producció per a la indústria (DOGC 1697).

Ordre de 17 de febrer de 1994, de creació dels premis de la Generalitat de Catalunya a la internacionalització de l'economia catalana (DOGC 1869).

15.2. ENERGIA I MINERIA

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Instal·lacions de producció, distribució i transport d'energia, quan aquest transport no surti del seu territori i el seu aprofitament no afecti una altra província o comunitat autònoma; aigües minerals, termals i subterrànies. Tot això sens perjudici d'allò que estableix el número 25 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució. (...). (Art. 9.16).

En el marc de la legislació bàsica de l'Estat i, si s'escau, en els termes que aquella legislació estableixi, correspon a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució de les matèries següents: (...) Règim miner i energètic (...). (Art. 10.1.5)

2. Llei de l'Institut Català de' Energia

Llei 9/1991, de 3 de maig, de l'Institut Català d'Energia (DOGC 1440).

Aquesta llei crea l'Institut Català d'Energia, com a una entitat de dret públic, amb personalitat jurídica pròpia, l'activitat de la qual s'ajusta a l'ordenament jurídic privat. La finalitat del nou ens és l'impuls i realització d'iniciatives i de programes d'actuació per a la recerca, l'estudi i el suport de les actuacions de coneixement,

desenvolupament i aplicació de les tecnologies energètiques, incloses les renovables, la millora de l'estalvi i l'eficiència energètica, el foment de l'ús racional de l'energia i, en general, l'òptima gestió dels recursos energètics en els diferents sectors econòmics de Catalunya.

3. Mostra de disposicions diverses

A) Instal·lacions elèctriques

El règim administratiu aplicable a les instal·lacions elèctriques està regulat per diverses disposicions estatals, entre les quals el decret 2617/1966, sobre autorització d'instal·lacions elèctriques, el decret 2413/1973, pel qual s'aprova el Reglament Electrotècnic de Baixa Tensió, el reial decret 2135/1980, sobre liberalització industrial, i el reial decret 3275/1982, sobre condicions tècniques i garanties de seguretat en centrals elèctriques, subestacions i centres de transformació. En aquest marc es va promulgar el

Decret 351/1987, de 23 de novembre, pel qual es determinen els procediments administratius aplicables a les instal·lacions elèctriques (DOGC 932).

El decret català actualitza els procediments d'intervenció administrativa en les instal·lacions elèctriques, eliminant, per un costat, certs requeriments i tràmits, i introduint, per un altre, els instruments administratius necessaris per fer possible la taxació de responsabilitats davant eventuais infraccions. En tot el que s'oposin a l'establert en aquest decret, que són exclusivament qüestions procedimentals, s'explicita que no seran d'aplicació en el territori de Catalunya els decrets abans esmentats.

Les autoritzacions administratives d'instal·lacions elèctriques es fan d'acord amb el que assenjala la llei estatal 40/1994, d'ordenació del sistema elèctric nacional, el decret 1775/1967, sobre el règim d'autorització, ampliació i trasllat d'indústries i la normativa estatal i catalana suara esmentada. Com a mostres d'aplicació a autoritzacions d'instal·lacions elèctriques i, si escau, a la seva declaració d'utilitat pública, es poden esmentar disposicions com les següents:

Resolució de 19 d'agost de 1996, d'autorització administrativa d'una instal·lació elèctrica (exp.:TA/jp-96/1001346) (DOGC 2252).

Resolució de 21 de febrer de 1995, d'autorització administrativa i declaració d'utilitat pública d'una instal·lació elèctrica (exp.:FS/ms-1015621/94) (DOGC 2040).

B) Foment de la Gasificació

A la llei estatal 10/1987, de disposicions bàsiques per a un desenvolupament coordinat d'actuacions en matèria de combustibles gasosos, l'activitat de subministrament de combustibles gasosos per canalització està declarada com a servei públic, i correspon a la Generalitat de Catalunya l'atorgament de les concessions administratives necessàries per a desenvolupar aquesta activitat. Amb l'objecte de promoure i coordinar la gasificació de poblacions allunyades de la xarxa de gas natural mitjançant xarxes locals de gas canalitzat, a partir de dipòsits centralitzats de gas líquid del petroli o de gas natural líquid es va promulgar l'ordre següent:

Ordre de 8 de maig de 1995, per la qual s'estableixen mesures per promoure i coordinar la gasificació de poblacions mitjançant xarxes locals de gas canalitzat (DOGC 2053).

L'ordre fa constar la normativa tècnica a complir per les instal·lacions mitjançant les quals es prestaran les activitats previstes, que és en general d'abast estatal: Reglament sobre instal·lacions d'emmagatzematge de GLP en dipòsits fixes per al seu consum en instal·lacions receptores (ordre de 29 de gener de 1986); Instrucció Tècnica Complementària MIE-AP15 del Reglament d'aparells a pressió, referent a les anomenades plantes satèl·lits d'emmagatzematge de gas natural líquid en dipòsits criogènics a pressió (ordre de 22 d'abril de 1988); Reglament de xarxes i connexions de servei de combustibles gasosos (ordre de 18 de novembre de 1984). Pel que fa a normativa catalana, s'hi esmenta el decret 120/1992, sobre característiques de les proteccions a instal·lar entre les xarxes subterrànies.

C) Aigües Minero-medicinals

Les aigües minero-medicinals es troben regulades per diverses normes estatals: llei 22/1973, de mines; decret-llei de 25 d'abril de 1928 i reials decrets 2119/1981 i 1164/1991. En aquest marc es va promulgar el

Decret 307/1994, de 16 de novembre, sobre competències i procediment a seguir per a la declaració i l'autorització de l'aprofitament d'aigües minero-medicinals, minerals naturals, de brollador i termals als efectes de la seva comercialització com a aigua de beguda envasada (DOGC 1978).

S'hi delimiten les competències entre els departaments d'Indústria i de Política Territorial i s'hi estableix el corresponent tràmit de sol·licitud.

15.3. ARTESANIA

1. Estatut

La Generalitat té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Artesania (...). (Art. 9.18).

2. Mostra de disposicions diverses

Ordre de 3 de gener de 1994, per la qual s'aproven les bases per a l'atorgament de subvencions en el marc del Programa de foment de l'artesanía (DOGC 1844).

Aquesta ordre aprova les bases que hauran de regir durant el 1994 per a la concessió de subvencions en el marc del Programa de foment de l'artesanía. S'hi contemplan les mesures per millorar l'eficiència en el procés productiu, les orientades a millorar l'estructura artesana i les de promoció comercial de l'artesanía.

Ordre de 21 d'abril de 1994, per la qual s'aproven les bases per a l'atorgament d'incentius a la inversió en el sector artesanal (DOGC 1898).

Amb aquesta ordre s'aproven les bases que hauran de regir les convocatòries de subvencions per a l'atorgament d'incentius a la inversió en el sector artesanal, adreçats a les empreses amb la qualificació d'empresa artesana, a les que es dediquin a l'ensenyament dels oficis inclosos al repertori d'oficis artesans i a les que es dediquin a la comercialització de productes artesans.

16. ÀMBIT DE COMERÇ, CONSUM I TURISME

16.1. COMERÇ

1. Estatut

D'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat, correspon a la Generalitat, en els termes d'allò que disposen els articles 38, 131 i els números 11 i 13 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució, la competència exclusiva de les matèries següents: (...) Comerç interior (...) sens perjudici de la política general de preus i de la legislació sobre la defensa de la competència. (...). (Art. 12.1.5).

2. Lleis sobre les estructures i els equipaments comercials

Hi ha tres lleis orientades principalment a les estructures i els equipaments comercials; les que es refereixen més a la defensa del consumidor es presenten en el punt 16.2.

A) Llei 1/1983

Llei 1/1983, de 18 de febrer, de regulació administrativa de determinades estructures comercials i vendes especials (DOGC 307).

En aquesta primera llei es recorre a ordenacions parcials de caràcter administratiu de dues formes de venda al detall, la venda no sedentària i la venda domiciliària, i dels tipus de vendes especials més usuals i que necessiten una regulació urgent: venda a pèrdua, venda en rebaixa, saldos i liquidacions.

B) Llei d'Equipaments Comercials

Llei 3/1987, de 9 de març, d'equipaments comercials (DOGC 819).

La situació del sector comercial feia palesa la necessitat d'una disposició reguladora dels equipaments comercials, com a base on recolzar la imprescindible reforma de les estructures del sector. Una disposició d'aquesta naturalesa no tenia precedents en l'ordenament jurídic del país i, per tant, aquesta llei constituï a Catalunya una norma reguladora *ex novo* de l'ordenació espacial del comerç, considerada d'una manera integral. La llei té per objecte establir les directrius per a adequar l'equipament comercial de Catalunya a les necessitats de consum i de compra. S'hi estableixen normes par tal que el planejament urbanístic tingui en compte la interrelació entre l'hàbitat i l'equipament comercial, i

per tant la localització dels establiments comercials destinats a satisfer les necessitats primàries dels consumidors. Per a obrir un establiment comercial és indispensable d'obtenir una llicència prèvia de l'Ajuntament corresponent; en comerços de determinades característiques i dimensions, és indispensable obtenir a més l'informe favorable de la Comissió Territorial d'Equipaments Comercials.

C) Llei de Comerç Interior

Llei 23/1991, de 29 de novembre, de comerç interior (DOGC 1540).

Aquesta llei s'afegeix a les dues suara esmentades i a la llei 1/1990, i ve a complementar l'ordenació sectorial del comerç interior. La llei defineix l'activitat comercial en els seus àmbits majorista i detallista i imposa la separació física del seu exercici; estableix els requisits que han de complir aquells qui pretenguin exercir l'activitat comercial i crea el registre públic dels comerciants; declara, en principi, la llibertat dels comerciants per a establir els horaris de venda al públic de mercaderies, sens perjudici del nombre màxim d'hores setmanals i del règim dels dies festius; regula la informació sobre els preus; regula una sèrie de modalitats de venda o pràctiques comercials (complementant així la llei 1/1983), i tipifica les infraccions i estableix les sancions i les quantifica.

Aquesta llei fou recorreguda davant el Tribunal Constitucional, que, per la Sentència 284/1993, va estimar parcialment els recursos d'inconstitucionalitat corresponents i, en conseqüència, va declarar la inconstitucionalitat i conseqüent nul·litat d'una part de l'articulat.

D) Refosa

La disposició final 1 de la Llei 23/1991 preveia la refosa d'aquesta amb la llei 1/1983. L'esmentada refosa és continguda en el

Decret legislatiu 1/1993, de 9 de març, sobre comerç interior, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de la Llei 1/1983, de 18 de febrer, i la Llei 23/1991, de 29 de novembre (DOGC 1748).

3. Mostra de disposicions diverses

A) Consell Assessor en matèria de comerç

Decret 178/1989, de 3 de juliol, de creació del Consell Assessor de la Generalitat de Catalunya en matèria de comerç (DOGC 1180).

Aquest decret crea el Consell Assessor de la Generalitat de Catalunya en matèria de Comerç com a òrgan consultiu i assessor en matèria d'ordenació i foment del comerç interior. Hi participen una sèrie de representants vinculats al sector comercial. Posteriorment es va decidir que l'esmentat consell participés en l'elaboració del Pla Territorial Sectorial d'Establiments comercials:

Ordre de 12 de febrer de 1996, per la qual es creen el Comitè Director i la Ponència Tècnica del Pla Territorial Sectorial d'Establiments comercials i se n'estableixen les funcions i la composició (DOGC 2173).

B) Comissions territorials d'equipaments comercials

La Llei 3/1987 va crear quatre comissions territorials d'Equipaments Comercials, integrades per representants de diversos departaments de la Generalitat, dels ajuntaments, de les cambres oficials de Comerç, Indústria i Navegació de Catalunya, del sector comercial i dels consumidors i per dos experts en la matèria. Aquestes Comissions van ser constituïdes mitjançant el decret 139/1987. Posteriorment aquest decret fou derogat i substituït pel

Decret 97/1993, de 23 de febrer, pel qual es regula la composició de les comissions territorials d'Equipaments Comercials i se n'estableix el funcionament (DOGC 1729).

Amb aquest decret es fixa la composició de les Comissions, el seu funcionament i els casos en què el seu dictamen és preceptiu.

C) Règim de preus

Decret 149/1988, de 28 d'abril, sobre el règim procedimental dels preus autoritzats i comunicats (DOGC 1022).

Aquest decret regula el procediment per a la implantació i la modificació de preus o de tarifes dels béns i serveis subjectes als règims d'autorització o comunicació prèvies. S'hi contemplen el procediment per a la implantació i modificació de tarifes dels serveis de competència local, subjectes al règim d'autorització prèvia, el procediment per a la implantació o modificació de preus de serveis subjectes al règim de preus autoritzats, que no siguin de competència local, i el procediment per a la implantació o modificació dels preus dels béns i serveis subjectes al règim de comunicació, a nivell autonòmic. Aquest decret fou modificat posteriorment:

Decret 48/1992, de 10 de febrer, de modificació parcial del Decret 149/1988, de 28 d'abril, sobre el règim procedimental dels preus autoritzats (DOGC 1565).

Ates que la primera regulació no recollia el règim de recursos procedent contra les resolucions de la Comissió de Preus de Catalunya, amb aquest nou decret es modifica el primer decret, per adequar-lo a les previsions de la Llei 13/1989.

D) Promoció Comercial

Decret 236/1987, de 13 de juliol, de constitució del Consorci de Promoció Comercial de Catalunya.

Amb aquest decret es crea el Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, integrat per la Generalitat de Catalunya, el Consell de les Cambres Oficials de Comerç, Indústria i Navegació de Catalunya, el Foment del Treball Nacional, la Fira Oficial i Internacional de Mostres de Barcelona i diverses associacions empresarials sectorials. El COPCA té la funció d'impulsar la realització d'accions encaminades a aravorir l'activitat exportadora a Catalunya, que es canalitzen preferentment a través de les entitats i institucions consorciades, coordinar les accions i els serveis que aquestes realitzin i col·laborar amb altres entitats públiques i privades que exerceixin la seva activitat en un àmbit semblant. Aquest decret fou posteriorment modificat:

Decret 145/1988, de 5 de juliol, pel qual es modifica el decret 236/1987, de 13 de juliol, de constitució del Consorci de Promoció Comercial de Catalunya.

Vincula el Consorci al Departament d'Indústria i Energia.

Decret 52/1996, de 6 de febrer, pel qual s'aprova la modificació parcial dels Estatuts de Consorci de Promoció Comercial de Catalunya (COPCA), aprovats pel decret 236/1987, de 13 de juliol.

Ampia el nombre d'entitats consorciades.

E) Subvencions

Ordre de 13 d'abril de 1994, de concessió de subvencions per a la realització d'activitats d'informació, d'orientació i d'assistència tècnica als sectors del comerç i dels serveis (DOGC 1895).

La present ordre regula la concessió d'ajuts per a la realització d'activitats d'informació, orientació, estudis i assistència tècnica, destinats a les associacions professionals i les seves respectives federacions, les corporacions de dret públic i totes aquelles entitats públiques o privades que sense finalitat de lucre.

16.2 CONSUM

1. Estatut

D'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat, correspon a la Generalitat, en els termes d'allò que disposen els articles 38, 131 i els números 11 i 13 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució, la competència exclusiva de les matèries següents: (...) Defensa del Consumidor i de l'usuari (...). (Art. 12.1.5).

2. Lleis sobre el Consum

A) La llei 1/1990

Llei 1/1990, de 8 de gener, sobre la disciplina del mercat i de defensa dels consumidors i dels usuaris (DOGC 1243).

Aquesta llei té per objecte l'exercici de la potestat sancionadora de l'Administració pública en l'àmbit del mercat interior de Catalunya. Calia dotar del rang constitucionalment exigible la normativa que ja havia establert el decret 459/1983, pel qual es tipifiquen les infraccions i es regulen les sancions en matèria de comercialització de béns i productes i de prestació de serveis. Així mateix, atesa la incidència que té sobre el consumidor, s'hi reforcen els mecanismens necessaris per a un millor compliment de l'article 51 de la Constitució, que exigeix als poders públics la defensa dels consumidors i dels usuaris mitjançant procediments eficaços. S'hi fa la tipificació de les infraccions, la qualificació d'aquestes i la responsabilitat que generen; les sancions, les multes coercitives, la publicitat de les sancions, el seu efecte, la inspecció, les obligacions dels administrats, el procediment sancionador, la prescripció i la caducitat de les infraccions, i s'hi regulen els òrgans competents per a imposar sancions i la coordinació i la cooperació institucionals.

B) La llei 3/1993

Llei 3/1993, de 5 de març, de l'estatut del consumidor (DOGC 1719).

Aquesta llei estableix els principis i les normes que han de regir per millorar la vida dels ciutadans de Catalunya en tant que consumidors i usuaris, i compromet directament els poders públics en la tasca de vetllar pel seu compliment, en

L'àmbit de llurs competències. La llei consigna els drets i els interessos dels consumidors, inclosos els lingüístics, i estableix mesures concretes per fer-ne efectives la protecció i la defensa. Un cop establerts els principis generals, l'objecte i àmbit de la llei, aquesta passa a establir els drets del consumidor, els col·lectius especialment protegits, els drets lingüístics dels consumidors i les infraccions i sancions.

C) Mostra d'altres disposicions

Decret 171/1991, de 16 de juliol, pel qual s'estableix un model unificat de fulls de reclamació (DOGC 1484).

El present decret té dos objectius: d'una banda arbitrar un model únic de fulls de reclamació en els establiments de comercialització de béns, productes i serveis, la qual cosa té l'avantatge de dotar d'una major racionalitat i eficàcia el sistema i facilitar als consumidors la identificació de l'instrument a la seva disposició, i d'altra banda, estendre progressivament la seva aplicació a d'altres establiments, encara no obligats per cap disposició legal, fins a incorporar-ne al sistema el major nombre possible.

3. Normativa estatal

La llei estatal 26/1984, general per a la defensa dels consumidors i els usuaris, incidia en la matèria. El Consell Executiu va promoure un recurs d'inconstitucionalitat contra determinats preceptes, que van ésser estimats només parcialment pel Tribunal Constitucional en la seva sentència 15/1989 (DOGC 1206).

4. Llei de l'Institut Català de Consum

A) La llei de creació

Llei 16/1987, de 9 de juliol, de creació de l'Institut Català del Consum (DOGC 869).

L'Institut Català del Consum es crea amb la missió primordial d'estudiar els mecanismes i els hàbits de consum de Catalunya, d'operar amb eficàcia en la tasca d'orientar el consumidor i l'usuari i de col·laborar-hi paral·lelament en la vertebració dels consumidors, potenciant-ne les organitzacions representatives. D'aquí que les funcions pròpies de l'Institut s'adrecin, bàsicament, a la difusió dels drets dels consumidors i els usuaris, a fi que siguin tinguts en compte i respectats per tots els qui intervenen en el mercat i per tots els qui els poden afectar directa o indirectament en qualsevol àmbit.

B) L'estructuració

Aquest Institut fou estructurat per dos decrets:

Decret 70/1988, d'11 de febrer, pel qual s'estructura l'Institut Català del Consum (DOGC 9781).

Decret 194/1991, de 2 de setembre, pel qual s'estructura l'Institut Català de Consum (DOGC 1501).

C) Mostra d'altres disposicions

L'Institut Català de Consum té, entre altres funcions, la realització de les actuacions necessàries per investigar, analitzar i estudiar els mecanismes i els hàbits de consum a Catalunya. Amb aquesta finalitat, obre convocatòries per a la concessió d'ajuts diversos, com és ara el de la disposició següent:

Ordre de 16 de setembre de 1996, per la qual s'obre convocatòria per a la concessió de beques per a la realització d'investigacions en matèria de consum (DOGC 2277).

16.3. PUBLICITAT

1. Estatut

La Generalitat té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Publicitat, sens perjudici de les normes dictades per l'Estat per a sectors i mitjans específics (...). (Art. 9.30).

2. Mostra de disposicions diverses

Ordre de 18 d'abril de 1984, per la qual es regula la publicitat de promoció de viatges sense ànim de lucre (DOGC 436).

Aquesta ordre disposa que en tota mena de publicitat que anunciï la realització de viatges d'aquesta mena haurà de constar de manera preeminent l'expressió que, de l'organització tècnica, la formalització de reserves i l'execució, se'n fa càrrec una agència de viatges, així com

el seu nom i número d'ordre i l'adreça de la casa central o sucursal que tingui encomanades aquestes funcions.

16.4. FIRES

1. Estatut

Correspon a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat en les matèries següents: (...) Fires internacionals que se celebren a Catalunya (...). (Art. 11.6).

2. Lleis de Fires

Una primera llei responia a la necessitat de donar a les fires comercials el marc legal perquè poguessin complir les funcions de foment del sistema productiu del país, en l'expansió dels intercanvis comercials interns i internacionals i en l'increment de la transparència del mercat:

Llei 9/1984, de 5 de març, de fires comercials (DOGC 418).

Aquesta llei establia la definició i classificació de les fires comercials, en regulava els ens organitzadors, fixava els mecanismes de sol·licitud i autorització de fires comercials, creava el Registre Oficial de Fires de Catalunya, fixava les obligacions de les institucions firals i de les entitats organitzadores i establia els oportuns mecanismes de control.

L'evolució del context i els agents econòmics des de l'adhesió a les Comunitats Europees en féu necessària la revisió, amb l'objectiu de vetllar per la lliure concurrència, la lliure prestació de serveis i la llibertat d'establiment, i assolir uns serveis firals de prestacions òptimes que responguin a les demandes d'expositors, visitants i organitzadors i garanteixin la seguretat de les persones i els béns. Amb aquesta finalitat es promulgà una nova llei, que derogava l'anterior:

Llei 8/1994, de 25 de març, d'activitats firals (DOGC 1907).

En aquesta llei es reprenen, sota la nova òptica, qüestions anàlogues: definició i classificació de les activitats firals, creació de la figura de les fires oficials de Catalunya, establiment i regulació de l'autorització prèvia, Registre d'Activitats Firals autoritzades, el règim sancionador i el sistema de recursos.

3. Mostra de disposicions diverses

Decret 171/1996. de 23 de maig, d'integració de la Generalitat de Catalunya en el Consorci per a la Gestió del Condomini del Palau Firal de Manresa i d'aprovació dels seus Estatuts (DOGC 2211).

Aquest decret autoritza l'Administració de la Generalitat de Catalunya a participar en el Consorci per a la Gestió del Condomini del Palau Firal de Manresa, que serà integrat per l'Administració de la Generalitat de Catalunya i per l'Ajuntament de Manresa, i se'n ratifiquen els Estatuts.

16.5. TURISME

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Turisme (...). (Art. 9.12).

2. Centres recreatius turístics

Llei 2/1989. de 16 de febrer. sobre centres recreatius turístics (DOGC 1109).

La present llei té per objecte ordenar la creació dels anomenats Centres Recreatius Turístics, que podran instal·lar-se en les zones que hi són previstes, determinar les condicions mínimes quant a instal·lacions, inversions i serveis que hauran de reunir els esmentats centres i regular els beneficis de què podran gaudir. Aquests centres es configuren com a àrees de gran extensió en les quals s'emplacen, de forma integrada, les activitats pròpies dels parcs temàtics d'atraccions de caràcter recreatiu, cultural i d'esbarjo i els usos complementaris esportius, comercials, hotelers i residencials, amb els seus serveis corresponents. El Govern de la Generalitat convocarà concursos públics per a presentar sol·licituds per a la instal·lació i construcció d'aquests Centres.

Aquesta llei fou modificada per la

Decret 6/1994, de 19 de març, de modificació parcial de la Llei 2/1989, del 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics (DOGC 1904).

Amb aquesta modificació es permet que la construcció o l'explotació dels diversos ambits d'activitats i usos que configuren un centre recreatiu turístic siguin dutes a terme per diferents persones, sempre que totes elles subscriuguin un acord que garanteixi la integració exigida.

3. Consorci de Promoció Turística

Decret 13/1986, de 16 de gener, de constitució del Consorci de Promoció Turística de Catalunya.

Amb aquest decret s'aprova la constitució del Consorci de Promoció Turística de Catalunya, format per la Generalitat de Catalunya i diversos ens i entitats de promoció turística de caràcter zonal i caràcter local i diverses associacions representatives del sector. El Consorci de Promoció Turística de Catalunya té per objectiu l'execució d'accions de promoció turística i la prestació d'assistència tècnica en matèria de promoció turística als ens que ho sol·licitin.

Aquest decret fou modificat en dues ocasions:

Decret 40/1990, de 23 de gener, pel qual es modifiquen els Estatuts del Consorci de Promoció Turística de Catalunya.

Retocs generals.

Decret 3/1997, a l'1 d'abril, pel qual es canvia la denominació del Consorci de Promoció Turística de Catalunya per Turisme de Catalunya i se'n modifiquen els estatuts.

Amplia a accions de màrqueting i canvia el nom del Consorci.

4. Mostra d'altres disposicions

Decret 145/1981, de 3 de juny, establint premis i guardons en reconeixement i estímul a actuacions en favor del foment del turisme (DOGC 134).

Amb la present disposició es creen instruments perquè la Generalitat faci reconeixement oficial de l'esforç i dedicació de persones, empreses i institucions públiques i privades en favor del turisme i que, ensems, serveixin d'estímul a comportaments professionals i a actuacions, individuals o col·lectives, que es tradueixin en una millora de la imatge turística de Catalunya i dels serveis turístics, i que contribueixin a la referència i expansió d'aquest important sector econòmic.

Per tal de complementar el decret anterior se'n va promulgar un altre:

Decret 230/1991, de 14 d'octubre, de creació d'un diploma per guardonar les iniciatives i actuacions turístiques dels consells comarcals i els ajuntaments (DOGC 1518).

Amb aquest nou decret es crea un diploma amb la finalitat de guardonar les iniciatives i actuacions dels consells comarcals i dels ajuntaments adreçades al desenvolupament turístic del seu territori i la creació i foment d'ofertes turístiques complementàries. Aquest diploma adopta el nom de Diploma al Municipi Turístic o bé a la Comarca Turística, segons correspongui.

La concessió d'ambdues menes de guardons es fa per decret:

Decret 385/1996, de 2 de desembre, de concessió de la Placa d'Honor de Turisme de Catalunya a Heckermann Reisen (DOGC 2291).

Decret 290/1993, de 24 de novembre, de concessió del Diploma a la Comarca Turística de Catalunya i del Diploma al Municipi Turístic de Catalunya (DOGC 1830).

16.6. CAMBRES DE LA PROPIETAT I DE COMERÇ, INDÚSTRIA I NAVEGACIÓ

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Cambres de la Propietat, Cambres de Comerç, d'Indústria i Navegació, sens perjudici d'allò que disposa el número 10 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució (...). (Art. 9.22).

2. Mostra de disposicions diverses

A) Regulació general

Fins al present no s'ha exercitat la potestat legislativa corresponent a la matèria; en canvi, s'ha promulgat el decret següent:

Decret 17/1981, de 30 de gener, assumint les competències en matèria de Cambres Oficials de Comerç, Indústria i Navegació (DOGC 110)

Aquest decret transposa les competències de l'administració central a la de la Generalitat i les confia al Departament de Comerç, Consum i Turisme. Les Cambres Oficials de Comerç, Indústria i Navegació de Catalunya s'hi defineixen com Corporacions de dret públic, a les quals correspon la representació dels interessos generals del comerç, la indústria i la navegació de la respectiva demarcació, dintre del marc de les lleis i disposicions de l'Estat que actualment les reguen, mentre el Parlament de Catalunya no estableixi la seva pròpia legislació. Entre aquestes normes s'esmenten explícitament la Llei de Bases de 29 de juny de 1911 i el Reglament General de les Cambres Oficials de Comerç, Indústria i Navegació d'Espanya, contingut en els decrets estatals 1291/1974 i 753/1978.

B) Alguns aspectes pressupostaris i comptables

Inicialment es van regular els aspectes comptables de les Cambres Oficials de Comerç, Indústria i Navegació mitjançant l'ordre següent:

Ordre de 27 d'abril de 1981, sobre règim general de comptabilitat per a les Cambres Oficials de Comerç, Indústria i Navegació de Catalunya (DOGC 131).

Posteriorment es van dictar unes normes complementàries que, aïhora que recullen alguns aspectes no previstos anteriorment, simplificaven la interpretació de la normativa. Malgrat anunciar-se com a complementàries, de fet derocaven l'ordre anterior. Aquest és el contingut de l'ordre següent:

Ordre de 14 de març de 1984, sobre règim general de comptabilitat per a les Cambres Oficials de Comerç, Indústria i Navegació de Catalunya (DOGC 433).

Qüestions pràctiques lligades a la possibilitat que es modifiquessin els percentatges de l'exacció cameral sobre les quotes dels impostos que constitueixen el recurs permanent aconsellaren ampliar el termini de presentació del pressupost ordinari per a 1997; això fou establert per l'ordre següent:

Ordre de 10 d'octubre de 1996, per la qual s'amplia el termini de presentació del pressupost ordinari de les Cambres Oficials de Comerç, Indústria i Navegació per a 1997 (DOGC 2276).

17. ÀMBIT DE BENESTAR SOCIAL

17.1. SERVEIS SOCIALS

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Assistència Social (...). (Art. 9.25).

2. Lleis de Serveis Socials

Els serveis socials han estat objecte de diverses regulacions amb rang de llei. En primer lloc, es promulgà la llei 12/1983 (vegeu l'apartat 10.1.2). Posteriorment se n'elaborà una d'específica per als serveis socials:

Llei 26/1985, de 27 de desembre, de Serveis Socials (DOGC 634).

Aquesta llei estableix les bases per a substituir gradualment el vell sistema establert per la llei de Beneficència, del 1849, i per la Llei del Fons Nacional d'Assistència Social, del 1960, per un altre ordenament integrat. Els serveis socials, en la perspectiva de la nova llei, abasten actuacions orientades a prevenir la marginació i a donar suport a aquelles persones o famílies que, per raó de dificultats de desenvolupament i d'integració en la societat, de manca d'autonomia personal, de disminucions físiques, psíquiques o sensorials, de problemes familiars o de marginació social, són creditors de l'esforç col·lectiu i solidari. D'altra banda, respon, en l'àmbit de les seves competències, al que estableix la llei de l'Estat 13/1982, d'Integració Social dels Minusvàlids. I pel que fa a la gestió i a l'organització, s'ha tingut en compte allò que disposa l'esmentada llei 12/1983.

El pas següent és contingut a la

Llei 4/1994, de 20 d'abril, d'administració institucional, de descentralització, de desconcentració i de coordinació del sistema català de serveis socials (DOGC 1890).

Aquesta llei té per objecte d'estructurar el Sistema Català de Serveis Socials i determinar a quines administracions públiques de Catalunya en pertoca la gestió, per tal que aquests serveis siguin accessibles a tots els ciutadans i cobreixin tot el territori de Catalunya. S'hi estableix la Xarxa Bàsica de Serveis Socials de Responsabilitat Pública, la qual integra els diferents serveis i establiments que les administracions públiques de Catalunya han de mantenir obligatòriament a disposició dels ciutadans. S'hi estableix també una distribució funcional dels serveis socials en nivells d'atenció, divideix els serveis socials en àmbits

territorials d'actuació. reordena l'administració institucional dels serveis socials i regula la coordinació, la col·laboració i la cooperació en la programació i la gestió d'aquests serveis entre les diferents institucions públiques i privades de la Xarxa Bàsica.

A més, la llei va autoritzar el Govern perquè en el termini de sis mesos de la seva entrada en vigor aprovés un decret legislatiu de refosa amb la llei 12/1983 i amb la llei 26/1985, que aclareixi i harmonitzi els tres textos legals en matèria de serveis socials i en regularitzi el llenguatge. Aquest és el contingut del

Decret Legislatiu 17/1994, de 16 de novembre, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 12/1983, de 14 de juliol, 26/1985, de 27 de desembre, i 4/1994, de 20 d'abril, en matèria d'assistència i serveis socials (DOGC 1997).

Pel que fa a les actuacions inspectores i de control, es va promulgar, encara, una nova llei:

Llei 16/1996, de 27 de novembre, reguladora de les actuacions inspectores i de control en matèria de serveis socials i de modificació del decret legislatiu 17/1994, de 16 de novembre, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 12/1983, 26/1985 i 4/1994, en matèria d'assistència i serveis socials (DOGC 2290).

Aquesta llei té com a precedent el decret 27/1987. L'existència de les noves lleis i l'experiència derivada de l'aplicació pràctica de l'esmentat decret, van fer evident la necessitat de revisar la normativa, per tal d'omplir les il·lacunes que presentava, i es va optar per elaborar un text específic amb rang de llei, que regulés de manera completa i detallada la funció d'inspecció en matèria de serveis socials, incloent-hi aspectes no legislatos abans.

3. Llei d'accés a l'entorn amb gossos pigall

Llei 10/1993, de 8 d'octubre, que regula l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual acompanyades de gossos pigall (DOGC 1809).

La finalitat de la llei és de garantir l'accés als llocs, allotjaments, establiments, locals i transports públics o d'ús públic a les persones amb disminució visual, total o parcial, que vagin acompanyades de gossos pigall, i el mitjà per a fer-ho és l'establiment d'un règim sancionador.

4. Mostra de disposicions diverses

A) Regulació del Sistema Català de Serveis Socials

La legislació sobre serveis socials ha estat desenvolupada per diversos decrets: el 39/1988, el 327/1990 i el 195/1993. L'aprovació del Decret legislatiu 17/1994 va comportar la derogació dels decrets esmentats i la seva substitució pel

Decret 234/1996, de 23 de juliol, de regulació del Sistema Català de Serveis Socials (DOGC 22371).

El nou decret s'estructura en nou capítols, que reflecteixen els aspectes més importants del Sistema Català de Serveis Socials. S'inicia amb unes disposicions directives, que contenen els conceptes bàsics, i tot seguit regula el que es refereix als usuaris - als quals s'adreça finalment la norma - i la tipologia dels serveis i establiments socials, i també les prestacions econòmiques. En els capítols següents s'ordena el règim jurídicoadministratiu de les entitats, serveis i establiments i del seu funcionament, especialment les seves obligacions, i el seu Registre, la Xarxa Bàsica de Serveis Socials de Responsabilitat Pública, la coordinació amb les entitats prestadores de serveis i la inspecció.

Aquets decrets han donat lloc a desplegaments per ordre, com ara les següents:

Ordre de 19 de gener de 1993, de convocatòria pública per a la concessió de subvencions a la iniciativa social i a les persones naturals, als programes i ajudes del Departament de Benestar Social en matèria de serveis socials (DOGC 1700).

Ordre de 23 de febrer de 1993, sobre autorització de pagament a centres i establiments d'atenció a persones amb disminució (DOGC 1713).

B) Subvencions diverses

D'un caràcter anàleg són altres ordres en què, tanmateix, no consta cap referència als decrets suara esmentats; en són mostra les següents:

Ordre de 20 de gener de 1994, per a la concessió de subvencions a entitats privades sense finalitat de lucre per a programes i actuacions de caràcter cívic i social, de formació d'adults i de foment del voluntariat (DOGC 1858).

Ordre de 25 de març de 1994, de convocatòria pública per a la concessió de subvencions d'inversió per a la creació i el manteniment de llocs de treball per a persones amb disminució (DOGC 1879).

Ordre de 5 de novembre de 1993, d'ampliació del termini de presentació de sol·licituds per a l'atorgament d'ajuts personalitzats als treballadors de la mineria del carbó (DOGC 1823).

Ordre de 4 de desembre de 1995, per la qual es regula el procediment d'accés als serveis socials i programes d'atenció a la gent gran, gestionats per l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials (DOGC 2141).

C) PIRMI

El Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció (PIRMI) té per objecte el desenvolupament coordinat de les accions destinades a ajudar les persones que no tinguin els mitjans suficients per atendre les necessitats essencials de la vida en la nostra societat, mentre es preparen per a la seva inserció o reinserció social i laboral.

Aquest programa fou regulat en primer lloc pel

Decret 144/1990, de 28 de maig, regulador del Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció (PIRMI) (DOGC 1309).

Després de més de quatre anys de funcionament del Programa, i quan ja es podia considerar finalitzada l'etapa d'implantació, les noves experiències de gestió, les propostes i els suggeriments formulats des de diverses procedències van aconsellar dictar un nou decret regulador que derogava l'anterior. La regulació actual és continguda en el

Decret 228/1995, de 25 de juliol, regulador del Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció (PIRMI) (DOGC 2087).

S'hi torna a definir la finalitat i s'hi produeix la inclusió d'accions específiques d'integració social i la modificació de les quanties de la prestació econòmica bàsica, com també l'establiment d'una quantia màxima de la prestació reconeguda.

Aquest decret fou desenvolupat per ordre:

Ordre de 20 de febrer de 1996, per la qual es regula el programa d'ajuts del Departament de Treball per a la inserció laboral de les persones acollides al PIRMI mitjançant empreses i entitats col·laboradores (DOGC 2173).

D) Centres Ocupacionals per a Persones amb disminució

El Servei Ocupacional d'Inserció es configura com un servei propi dels serveis de centres ocupacionals, de caràcter assistencial, diferenciat de les funcions pròpies del Servei de Teràpia Ocupacional definit a l'article 4 del decret 279/1987, i fou objecte d'un decret específic:

Decret 336/1995, de 28 de desembre, pel qual es regula el Servei Ocupacional d'Inserció en els centres ocupacionals per a persones amb disminució (DOGC 2165).

Aquest servei es destina a les persones amb disminució que estan en edat laboral, han acabat el període de formació escolar, tenen capacitat productiva adequada per treballar en un centre especial de treball però encara no es troben integrats laboralment en aquest tipus d'empresa, i a les persones amb disminució que, reunint els requisits que preveu l'article 3 del decret esmentat, estan pendents d'integrar-se al corresponent servei de teràpia ocupacional.

E) Immigració

Un primer decret va crear la Comissió Interdepartamental d'Immigració, que supervisa l'aplicació del Pla Interdepartamental d'Immigració, i un Consell Assessor:

Decret 275/1993, de 28 de setembre, de creació de la Comissió Interdepartamental d'Immigració i del seu Consell Assessor (DOGC 1823).

Aquest decret fou modificat a fons poc temps després:

Decret 176/1994, de 13 de juliol, pel qual es dona nova redacció al Decret 275/1993, de 28 de setembre, de creació de la Comissió Interdepartamental d'Immigració i del seu Consell Assessor (DOGC 1927).

S'hi modifiquen la composició i les funcions de la Comissió i del Consell; aquest darrer queda més configurat com a òrgan col·legiat de consulta i participació externa, i s'hi inclouen representants de les entitats de col·lectius d'immigrants estrangers a Catalunya, de les organitzacions professionals agràries més representatives, de les associacions de veïns i s'hi augmenta la representativitat de les organitzacions no governamentals que actuen aquest àmbit. Aquest organisme fou dotat d'un reglament de règim intern:

Ordre de 10 d'agost de 1995, per la qual s'aprova el Reglament de règim intern del Consell Assessor d'Immigració (DOGC 2097).

17.2. VOLUNTARIAT

1. Estatut

El concepte de voluntariat no consta específicament en la Constitució ni en l'Estatut. Entes com el conjunt de les persones i entitats que efectuen una prestació voluntària i lliure de serveis cívics o socials, sense contraprestació econòmica, dins el marc d'una organització estable i democràtica que comporti un compromís d'actuació a favor de la societat i de la persona, té unes evidents afinitats amb el concepte administratiu de Serveis Socials.

2. Llei de l'Institut Català del Voluntariat

Llei 25/1991, de 13 de desembre, per la qual es crea l'Institut Català del Voluntariat (DOGC 1535).

La llei 26/1985 va establir la necessitat de fomentar des de les administracions públiques la solidaritat entre les persones i grups, mitjançant la col·laboració del voluntariat en les actuacions socials. Amb aquest objectiu es va elaborar una nova llei, específica del voluntariat. La llei parteix del fet que el moviment voluntari viu una etapa de desplegament i estructuració creixents, i que s'ha passat progressivament d'una tasca de suplència dels serveis públics a una altra de complementació i major coordinació amb ells, aïhora que el camp d'actuació del voluntariat s'ha ampliat constantment a àmbits tan diversos com: la salut, els serveis i l'atenció social, l'acció cívica i solidària, la dinamització cultural i ciutadana, la defensa del medi ambient i l'esport. Aquesta llei crea l'Institut Català del Voluntariat, organisme autònom de caràcter administratiu, amb personalitat jurídica i patrimoni propis. Els seus objectius són la promoció del voluntariat en tots els seus àmbits i vessants, la planificació de l'acció voluntària, la coordinació dels diversos programes i la distribució de recursos materials i serveis que el Govern hi destina.

3. Mostra de disposicions diverses

A) Premi Voluntariat

Ordre de 7 de maig de 1993, de creació i convocatòria del Premi Voluntariat (DOGC 1749).

Amb aquesta ordre es crea el Premi Voluntariat, l'objecte del qual és contribuir a fer possibles aquells projectes de promoció del voluntariat que excel·leixen per la seva qualitat. Hi pot optar qualsevol entitat sense ànim de lucre i d'iniciativa social. La pròpia ordre obre també convocatòria per a la concessió corresponent a l'any 1993. Aquest premi és convocat anualment; n'és un exemple l'ordre següent:

Ordre de 23 de març de 1994, de convocatòria del II Premi Voluntariat (DOGC 1882).

B) Pla de Formació

Ordre de 2 de juny de 1994, per la qual s'aprova i es dona publicitat al Pla de Formació del voluntariat de Catalunya (DOGC 1911).

Amb aquesta ordre s'aprova i es dona publicitat al Pla de formació del voluntariat de Catalunya. S'hi donen normes per al reconeixement d'escoles i de cursos de voluntariat; la formació que s'hi estableix té caràcter optatiu i la seva mancança no podrà ser motiu d'exclusió de les persones en activitats voluntàries, sens perjudici de l'aplicació dels criteris d'organització interna de les entitats privades respecte del seu propi voluntariat.

C) Suport a les ONGs

Resolució de 6 de març de 1995, sobre ajuts o subvencions a projectes a realitzar per les organitzacions no governamentals en l'àmbit de la cooperació al desenvolupament (DOGC 2028).

S'hi obre convocatòria per a la concessió d'ajuts o subvencions destinats a organitzacions no governamentals per al desenvolupament perquè realitzin projectes per a programes de cooperació en països i zones en via de desenvolupament i per a accions d'educació, formació i sensibilització de la societat davant aquesta problemàtica, i se n'aproven les bases.

17.3. PROMOCIÓ DE LA DONA

1. Estatut

La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: (...) Promoció de la dona (...). (Art. 9.27).

2. Llei de l'Institut Català de la Dona

Llei 11/1989, de 10 de juliol, de creació de l'Institut Català de la Dona (DOGC 1167)

Inicialment es va crear va la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona, pel decret 25/1987, amb l'objectiu de promoure la igualtat de drets i la no-discriminació entre homes i dones, i la participació equitativa de la dona en la vida social, cultural, econòmica i política. L'experiència del funcionament d'aquesta comissió va demostrar que era totalment necessari que continués existint com a òrgan de coordinació i d'impuls de les actuacions, però, alhora va fer palesa la necessitat d'una prestació de serveis que no té l'encaix adequat en una comissió interdepartamental. Per això aquesta llei estableix la creació d'un organisme executiu especialitzat, l'Institut Català de la Dona, amb la finalitat de prestar serveis i crear els canals més adequats per a la participació activa de les entitats de dones de Catalunya considerades més significatives i representatives.

18. ÀMBIT DE MEDI AMBIENT

18.1. ASPECTES GENERALS

1. Estatut

En el marc de la legislació bàsica de l'Estat i, si s'escau, en els termes que aquella legislació estableixi, correspon a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució de les matèries següents: (...) Protecció del medi ambient, sens perjudici de les facultats de la Generalitat per a establir normes addicionals de protecció (...). (Art. 10.1.6)

Correspon a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat en les matèries següents: (...) Abocaments industrials i contaminants a les aigües territorials de l'Estat (...). (Art. 11.10).

2. Llei de creació del Departament

Llei 4/1991, de 22 de març, de creació del Departament de Medi Ambient (DOGC 1424).

L'especial transcendència assolida per la protecció del medi ambient i la necessitat de dur a terme una gestió unificada dels diferents àmbits que hi incideixen va aconsellar de donar a aquest àmbit el màxim rang d'organització mitjançant la creació d'un departament específic.

3. Mostra de disposicions genèriques diverses

A) Activitats Classificades

El decret de 6 de desembre de 1978, creà, dependent del Departament de Governació, les Comissions Territorials d'Indústries i Activitats Classificades i va establir-ne la composició. Posteriorment, la composició d'aquesta fou modificada per primera vegada pel

Decret 57/1982, de 4 de març, modificant la composició de les Comissions Territorials d'Indústries i Activitats Classificades, del Departament de Governació (DOGC 215).

Posteriorment es creà una Comissió Central:

Decret 87/1982, de 29 de març, pel qual es crea la Comissió Central d'Indústries i Activitats Classificades i de reordenació del tràmit d'intervenció de la Generalitat en la qualificació i informe de les activitats (DOGC 222).

Tant la Comissió Central com les territorials han estat objecte de nombroses reestructuracions:

Decret 371/1987, de 3 de desembre, pel qual es modifica la composició de les Comissions Territorials d'Indústries i Activitats Classificades del Departament de Governació (DOGC 933).

Decret 101/1988, de 28 de març, pel qual es modifiquen la composició de les Comissions Territorials i de la Comissió Central d'Indústries i Activitats Classificades (DOGC 987).

Decret 49/1991, de 4 de febrer, pel qual es modifica la composició de les comissions territorials i de la Comissió Central d'Indústries i Activitats Classificades (DOGC 1422).

Decret 14/1992, de 28 de gener, pel qual es modifica la composició de la Comissió Central d'Indústries i Activitats Classificades (DOGC 1550).

Decret 361/1994, de 15 de desembre, pel qual es modifica la composició de la Comissió Central d'Indústries i Activitats Classificades (DOGC 2006).

Decret 97/1996, de 19 de març, pel qual es modifica la composició de la Comissió Central d'Indústries i Activitats Classificades (DOGC 2186).

B) Subvencions generalistes

El Departament de Medi Ambient subvenciona determinades activitats relacionades amb les seves competències; les que s'indiquen a continuació són mostra de les més genèriques:

Ordre de 3 de març de 1993, per la qual es fa pública la convocatòria de subvencions per al finançament d'actuacions en matèria d'educació ambiental (DOGC 1720).

En són destinataris els ens locals i les institucions sense finalitat de lucre; les actuacions que poden ser objecte de subvenció són la creació i millora de programes d'educació ambiental, la publicació i difusió de materials de divulgació ambiental, la realització i elaboració de mostres o estands sobre temes ambientals i la realització d'activitats lúdiques o artístiques sobre temes ambientals.

Ordre de 12 de març de 1993, per la qual es fa pública la convocatòria d'ajuts per a una avaluació de la incidència ambiental dels polígons industrials a Catalunya (DOGC 1728).

Aquesta ordre s'adreça als consells comarcals i als municipis de més de 10.000 habitants, per tal que efectuïn una avaluació ambiental dels polígons industrials existents en un municipi o en una comarca, a fi de conèixer la seva incidència global sobre l'entorn atenent les activitats existents i, en funció del seu grau d'ocupació, les que s'hi

poden instal·lar en el futur, i disposar de l'inventari de totes les activitats que s'hi realitzen.

Ordre de 29 de juny de 1993, per la qual es fa pública la convocatòria de subvencions per al finançament d'actuacions de formació i recerca relacionades amb el medi ambient (DOGC 1770).

Poden concórrer a aquesta convocatòria les universitats públiques i privades, els seus instituts i altres centres adscrits.

Ordre de 23 de febrer de 1994, per la qual es fa pública la convocatòria d'ajuts per a la realització de l'inventari de les activitats classificades existents a Catalunya (DOGC 1869).

Aquests ajuts són destinats als Consells Comarcals i als Municipis per a l'elaboració d'un cens detallat de les activitats classificades de naturalesa industrial que s'exerceixen en el seu àmbit territorial, el qual ha de permetre conèixer la situació legal i de funcionament a efectes ambientals de cada una de les activitats.

18.2. ÀMBITS SECTORIALS

1. Lleis sobre l'ambient atmosfèric

Llei 22/1983, de 21 de novembre, de protecció de l'ambient atmosfèric (DOGC 385).

Aquesta llei té per objecte d'establir i regular els instruments i el procediment que es consideren necessaris per a una actuació efectiva de les Administracions públiques de Catalunya en el camp de la prevenció, la vigilància i la correcció de la contaminació atmosfèrica. Aquesta llei es manifesta respectuosa tant envers els principis i els criteris bàsics que es dedueixen raonablement de la legislació de l'Estat com envers les competències que els ens locals tenen en aquesta matèria. Es limita, doncs, a establir i a regular els instruments i el procediment que hom considera necessaris per a fer possible i efectiva la participació de l'Administració de la Generalitat i de l'Administració local en la lluita contra la contaminació atmosfèrica.

Aquesta llei fou modificada dues vegades; en primer lloc, per la

Llei 7/1989, de 5 de juny, de modificació parcial de la Llei de Protecció de l'Àmbient Atmosfèric (DOGC 1153).

Aquesta modificació, molt breu, faculta el Consell Executiu per reassignar, mitjançant un decret, entre els diferents òrgans de l'Administració de la Generalitat les atribucions i competències que els corresponen, com també per dictar les normes necessàries per desplegar-les.

La segona modificació obeeí diverses causes, entre les quals la creació del Departament de Medi Ambient i les derivades de l'aprovació de la llei 8/1987, municipal i de règim local de Catalunya, i també s'aprofità l'ocasió per adequar el règim de sancions als supòsits de la llei estatal 30/1992, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú. Aquesta modificació és continguda a la

Llei 6/1996, de 18 de juny, de modificació de la Llei 22/1983, del 21 de novembre, de Protecció de l'Àmbient Atmosfèric (DOGC 2223).

2. Lleis sobre el sanejament de les aigües

El sanejament de les aigües ha estat objecte de diverses lleis; la primera fou la

Llei 5/1981, de 4 de juny, sobre desplegament legislatiu en matèria d'evacuació i tractament d'aigües residuals (DOGC 133).

Aquesta llei mira de donar resposta a la protecció del medi ambient en matèria d'evacuació i tractament d'aigües residuals, que exigeix una sèrie d'obres públiques; l'execució de les quals plantejava un problema urgent, el del seu finançament. Aquest finançament es fonamenta en el principi de la unitat del cicle de l'aigua, des de la seva captació fins al seu abocament, unitat que aconsella d'integrar en les tarifes de subministrament d'aigua les partides necessàries per atendre la construcció de col·lectors, estacions depuradores de les aigües residuals, instal·lació d'emissaris submarins i reutilització de les aigües depurades, tractament dels fangs residuals, com també la conservació i el manteniment de les instal·lacions corresponents. S'hi crea la Junta de Sanejament, organisme de caràcter administratiu al qual correspon la promoció, orientació, coordinació, informació i fiscalització de les actuacions concernents a la planificació, execució i explotació de les infraestructures d'evacuació d'aigües residuals, estacions depuradores i emissaris submarins, i dels sistemes de reutilització de les aigües depurades.

La Junta de sanejament fou modificada, conjuntament amb la Junta d'Aigües, pel decret legislatiu 1/1988 (vegeu 11.6.7). Posteriorment fou afectada per la creació del departament de Medi Ambient:

Llei 19/1991, de 7 de novembre, de reforma de la Junta de Sanejament (DOGC 1520).

La creació del nou departament originà una redistribució de les competències; per aquest motiu es va canviar l'adscripció de la Junta de Sanejament; alhora, però, es va aprofitar l'ocasió per canviar-ne l'estatus jurídic.

La Junta de Sanejament fou encara objecte d'una altra reforma:

Llei 7/1994, de 18 de maig, de modificació de la llei 19/1991, de 7 de novembre, de reforma de la Junta de Sanejament (DOGC 1907).

Amb la nova llei s'afegí un nou capítol a la llei 19/1991, el qual estableix el procediment de tramitació del Pla de Sanejament, que inclou l'obligatorietat de la informació pública en el tràmit d'aprovació del Pla, i en determina el contingut i els supòsits de revisió. D'altra banda, atesa l'íntima relació entre l'aprovació del Pla de Sanejament i el règim econòmic-financer, modifica aquells preceptes que, per garantia procedimental, cal adaptar a la nova situació.

3. Residus

Llei 6/1983, de 7 d'abril, sobre residus industrials (DOGC 321).

La present llei té per objecte de regular les activitats relacionades amb la recollida, el transport, l'eliminació i el reciclatge dels residus industrials, principalment dels especials, amb la finalitat de protegir el medi i d'aprofitar els recursos. En el preàmbul es fa constar explícitament que la llei es desenvolupa en el marc de la legislació bàsica de l'estat en matèria de protecció del medi i que és coherent amb la legislació existent sobre recollida i tractament de les deixalles i dels residus urbans. S'hi crea la Junta de Residus, organisme de caràcter administratiu, al qual corresponen la planificació, la informació, la promoció, l'autorització, l'organització, i la supervisió de les actuacions concernents als residus industrials. Aquesta llei fou modificada en dues ocasions, segons s'explicita a continuació:

Decret Legislatiu 2/1986, de 4 d'agost, d'adequació de la Llei 6/1983, de 7 d'abril, sobre residus industrials, a la normativa comunitària (DOGC 734).

Aquesta modificació es féu en el marc previst per la llei 4/1986, de Bases de Delegació en el Govern per a l'adequació de les Lleis de Catalunya al Dret de les Comunitats Europees.

La segona modificació és continguda en la

Llei 15/1987, de 9 de juliol, de modificació dels apartats 1 i 2 de l'article 12 de la Llei 6/1983, del 7 d'abril, sobre Residus Industrials (DOGC 869)

Amb aquest canvi s'amplia el camp d'actuació de la Junta de Residus amb l'activitat de gestió, i consegüentment en modifica l'estructura, amb una representació més significativa dels municipis en els òrgans rectors.

A més, encara es va aprovar una nova llei, que tractava temes no contemplats en l'anterior. És la

Llei 2/1991, de 18 de març, de mesures urgents per a la reducció i la gestió dels residus industrials (DOGC 1424).

Aquesta nova llei regula tota una sèrie de mesures i d'actuacions públiques destinades a reduir la generació de residus i a assegurar que les activitats de tractament tinguin el menor impacte ambiental possible. Una disposició final autoritza el Govern perquè refongui en un text únic la llei 6/1983, el decret legislatiu 2/1986, la llei 15/1987 i els preceptes de la llei present. El resultat d'aquesta refosa és contingut en el

Decret Legislatiu 2/1991, de 26 de setembre, pel qual s'aprova la refosa dels textos legals vigents en matèria de residus industrials (DOGC 1498).

S'hi sistematitza la matèria, distribuïda en quatre capítols, referents a les disposicions generals, a la intervenció de les administracions públiques, a l'ordenació de l'activitat i el règim disciplinari. Les disposicions anteriors són derogades.

Després de la creació del Departament de Medi Ambient, es va promulgar una nova llei sense que es deroguessin les vigents:

Llei 6/1993, de 15 de juliol, reguladora dels residus (DOGC 1776),

Per assolir els seus objectius, aquesta llei declara servei públic de titularitat de la Generalitat el tractament dels següents residus especials: els frigorífics i altres aparells que contenen clorofluorocarburs, les piles, els fluorescents, els llums de vapor de mercuri i els olis, i també la disposició del rebuig dels residus especials en plantes externes; la prestació d'aquests serveis públics es durà a terme preferentment per sistemes de gestió indirecta, és a dir, per concessió, concert o altres. Es transforma la Junta de Residus en una entitat pública acollida a l'estatut de l'empresa pública catalana regulat per la llei 4/1985, i li atorga totes les funcions que sobre ordenació i gestió dels residus té el Departament de Medi Ambient.

4. Mostra de disposicions diverses

A) Regulació de determinades activitats

En el marc de la legislació precedent, s'ha dut a terme la reglamentació d'algunes activitats; vegem com a mostra la relativa als enderroc de la construcció:

Decret 201/1994, de 26 de juliol, regulador dels enderroc i altres residus de la construcció (DOGC 1931).

Aquest decret desenvolupa la llei 6/1993, reguladora dels residus. S'hi regulen les operacions de gestió dels enderroc, runa i residus de la construcció en general que es destinen a l'abandonament, a fi d'obtenir el màxim aprofitament dels subproductes, matèries i substàncies que contenen i de garantir que les operacions de disposició del rebuig es duguin a terme atenent les exigències i requeriments d'una alta protecció del medi ambient i de la preservació de la naturalesa i del paisatge, i s'hi fixen les obligacions del productor i del posseïdor del residu. La Generalitat s'hi compromet a fomentar les plantes de reciclatge i de disposició del rebuig, les actuacions de comercialització i ús de les fraccions residuals recuperades, a vetllar per l'ús dels residus en la recuperació d'àrees degradades per activitats extractives i com a materials en les obres públiques.

B) Subvencions

S'han convocat nombroses subvencions, especialment referides als problemes generats pels residus; una breu mostra és la següent:

Ordre de 4 de maig de 1993, de convocatòria per a la concessió de subvencions destinades als ens locals per a la realització de la neteja d'espais afectats per abocaments incontrolats, per a la restauració d'àrees degradades i per a la creació o la millora de centres de recollida i transferència de residus industrials o mixtos (DOGC 1750).

Ordre de 24 de maig de 1994, de convocatòria d'ajuts per a la clausura d'abocadors municipals fora d'ús (DOGC 1910).

Ordre de 22 de maig de 1995, de convocatòria d'ajuts destinats als ens locals per a la realització de campanyes de sensibilització i conscienciació per al foment de la recollida selectiva voluntària dels residus municipals (DOGC 2057).

Ordre de 19 de juliol de 1995, per la qual es fa pública la convocatòria d'ajuts per al finançament d'actuacions que permetin una gestió ambiental adequada dels purins (DOGC 2082).

19. TEMES DIVERSOS

19.1. SÍMBOLS NACIONALS

1. Estatut

La bandera de Catalunya és la tradicional de quatre barres vermelles en fons groc. (Art. 4).

2. Llei sobre la Festa Nacional

Llei 1/1980, de 12 de juny, per la qual es declara Festa Nacional de Catalunya la diada de l'onze de setembre (DOGC 70).

S'hi fa constar que la recuperació nacional exigeix la valoració i exaltació de tots aquells símbols a través dels quals les comunitats s'identifiquen amb si mateixes, ja que sintetitzen tota la complexitat dels factors històrics, socials i culturals que són les arrels de tota realitat nacional. Entre aquests símbols, destaca l'existència d'un dia de festa, en el qual la Catalunya exalta els seus valors, recorda la seva història i els homes que en foren protagonistes i fa projectes de futur. El poble català, en els temps de lluita, va anar assenyalant l'onze de setembre com la diada d'aquesta Festa, que amb aquesta llei queda oficialitzada.

3. Llei de l'Himne Nacional

Llei 1/1993, de 25 de febrer, de l'himne nacional de Catalunya (DOGC 1715).

Amb consideracions anàlogues, aquesta llei estableix que l'himne nacional de Catalunya és la cançó popular **Els segadors**, i en fixa en annex la versió oficial.

19.2. GUARDONS INSTITUCIONALS

1. Medalla de la Generalitat

Decret de 17 de maig de 1978, creant la medalla de la Generalitat de Catalunya (DOGC 4).

Aquest decret de l'etapa preautonòmica crea la medalla de la Generalitat de Catalunya per a distingir els mereixements assolits en l'increment i difusió del patrimoni artístic i cultural de Catalunya, per tal d'honorar aquelles persones naturals i jurídiques que, pel seu esforç, s'hagin destacat d'una manera especial en el camp de les arts i de les ciències, contribuint a l'enriquiment del patrimoni espiritual, artístic i cultural de Catalunya.

2. Creu de Sant Jordi

Es va crear la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya per distingir les persones naturals o jurídiques que, per llurs mèrits, s'hagin destacat pels serveis prestats a Catalunya en la tasca de defensa de la seva identitat i de restauració de la seva personalitat o més generalment en el pla cívic i cultural. Aquest és el contingut del

Decret 457/1981, de 18 de desembre, creant la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (DOGC 187).

La Creu de Sant Jordi és atorgada per decret, en general un cop a l'any; n'és una mostra el següent:

Decret 93/1993, de 9 de març, de concessió de les Creus de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (DOGC 1728).

19.3. RELACIONS EXTERIORS

1. Llei de relacions amb les comunitats catalanes de l'exterior

Llei 18/1996, de 27 de desembre, de relacions amb les comunitats catalanes de l'exterior (DOGC 2300).

Aquesta llei té per objecte regular el suport, la coordinació i la intensificació de les relacions de la Generalitat, de la societat catalana i de les seves institucions amb les comunitats catalanes establertes fora del territori de Catalunya i les seves entitats, per a canalitzar les aportacions dels col·lectius catalans de l'exterior a la dinàmica de la societat catalana. Aquesta llei havia tingut un antecedent molt poc abans, el

Decret 223/1996, de creació del consell assessor de les Comunitats Catalanes i del Cens Registral dels centres i agrupacions catalans al món (DOGC 2219).

2. Mostra de disposicions diverses

Una de les missions del Comissionat per a Actuacions Exteriors és vetllar per a la millora de la comunicació i les relacions entre les comunitats catalanes i Catalunya, així com potenciar les activitats socials i de projecció exterior de Catalunya a càrrec d'aquestes entitats, aglutinadores de la presència catalana arreu del món. Amb aquesta finalitat es concedeixen subvencions, que són convocades per resolucions com la següent:

Resolució de 28 de juny de 1996, de convocatòria per a la concessió de subvencions per a activitats assistencials, socials i/o culturals d'associacions o entitats catalanes de fora de Catalunya (DOGC 2228).

APÈNDIX

Durant el període de redacció d'aquest llibre, el Parlament de Catalunya ha aprovat les lleis que s'esmenten a continuació:

Llei 1/1997, de 24 de març, d'equipaments comercials (DOGC 2359).

Llei 2/1997, de 3 d'abril, sobre serveis funeraris (DOGC 2370).

Llei 3/1997, de 16 de maig, de Creació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya (DOGC 2401).

Llei 4/1997, de 20 de maig, de protecció civil de Catalunya (DOGC 2401).

Llei 5/1997, de 30 de maig, de reconeixement de la Universitat de Vic (DOGC 2411).

Llei 6/1997, d'11 de juny, de modificació de la llei 11/1982, de 8 d'octubre, de creació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya (DOGC 2434).

Llei 7/1997, de 18 de juny, d'associacions (DOGC 2423).

Llei 8/1997, de 23 de juny, per la qual s'autoritza la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública (DOGC 2424).

Llei 9/1997, de 23 de juny, sobre la participació de la Generalitat en societats mercantils i civils, i de modificació de les lleis 11/1981, 10/1982 i 4/1985 (DOGC 2424).

Llei 10/1997, de 3 de juliol, de la renda mínima d'inserció (DOGC 2435).

ÍNDIX DE LES LLEIS CATALANES

Número	DOGC	Capítol
Llei 1/1980	70	19.1.2
Llei 2/1980	77	3.2.3
Llei 3/1980	77	3.2.3
Llei 4/1980	100	11.2.3
Llei 5/1980	103	3.2.2
Llei 6/1980	104	5.4.1
Llei 1/1981	114	1.4.2
Llei 2/1981	123	3.2.2
Llei 3/1981	127	9.3.3
Llei 4/1981	133	4.1.2
Llei 5/1981	133	18.2.2
Llei 6/1981	137	9.5.2
Llei 7/1981	171	3.2.3
Llei 8/1981	173	9.1.2
Llei 9/1981	182	11.2.2
Llei 10/1981	184	9.8.2
Llei 11/1981	184	3.5.2
Llei 12/1981	189	12.4.6
Llei 13/1981	189	3.2.3
Llei 14/1981	189	11.1.5
Llei 15/1981	189	3.2.3
Llei 1/1982	206	14.5.2
Llei 2/1982	206	12.4.3
Llei 3/1982	216	1.1.2
Llei 4/1982	216	11.5.2
Llei 5/1982	223	9.5.2
Llei 6/1982	223	12.4.3
Llei 7/1982	229	3.2.2
Llei 8/1982	238	3.2.3
Llei 9/1982	242	3.5.2
Llei 10/1982	242	3.1.2
Llei 11/1982	268	11.1.5
Llei 12/1982	268	9.6.5
Llei 13/1982	289	14.6.2
Llei 14/1982	290	3.2.3
Llei 1/1983	307	16.1.2
Llei 2/1983	312	11.1.3
Llei 3/1983	312	3.2.3
Llei 4/1983	313	10.3.2
Llei 5/1983	314	3.2.3
Llei 6/1983	321	18.2.3
Llei 7/1983	322	9.6.2
Llei 8/1983	322	8.1.4
Llei 9/1983	336	2.2.2
Llei 10/1983	337	9.5.3
Llei 11/1983	340	1.1.2
Llei 12/1983	345	10.1.2
Llei 13/1983	346	3.2.3
Llei 14/1983	346	8.1.3
Llei 15/1983	347	10.1.3
Llei 16/1983	347	3.2.3
Llei 17/1983	348	3.2.3
Llei 18/1983	348	3.2.3
Llei 19/1983	347	6.1.2
Llei 20/1983	352	3.2.2
Llei 21/1983	380	12.4.3
Llei 22/1983	385	18.2.1
Llei 23/1983	385	11.1.2
Llei 1/1984	399	3.2.3
Llei 2/1984	399	11.2.3
Llei 3/1984	399	11.2.2
Llei 4/1984	411	12.1.2
Llei 5/1984	414	1.2.2
Llei 6/1984	415	1.5.2
Llei 7/1984	416	3.2.3

Llei 8/1984	416	3.2.1
Llei 9/1984	418	16.4.2
Llei 10/1984	418	6.1.1
Llei 11/1984	417	9.7.1
Llei 12/1984	417	3.2.1
Llei 13/1984	420	14.1.2
Llei 14/1984	421	1.6.2
Llei 15/1984	421	6.4.2
Llei 16/1984	422	3.2.5
Llei 17/1984	422	13.3.2
Llei 18/1984	422	4.4.1
Llei 19/1984	423	9.1.5
Llei 20/1984	423	3.2.1
D.L. 1/1984	456	14.1.2
Llei 21/1984	488	3.3.2
Llei 22/1984	490	12.4.3
Llei 23/1984	494	15.1.3
Llei 24/1984	494	14.1.3
Llei 25/1984	495	3.2.1
Llei 26/1984	499	8.3.2
Llei 27/1984	499	3.3.3
Llei 28/1984	497	3.2.2
Llei 29/1984	500	3.2.2
Llei 1/1985	506	13.3.4
Llei 2/1985	506	7.1.3
Llei 3/1985	523	2.2.3
Llei 4/1985	528	3.6.2
Llei 5/1985	531	15.1.2
Llei 6/1985	536	9.3.2
Llei 7/1985	541	13.3.3
Llei 8/1985	548	1.1.2
Llei 9/1985	548	12.1.3
Llei 10/1985	556	14.6.3
Llei 11/1985	556	14.4.2
Llei 12/1985	556	12.4.2
Llei 13/1985	557	1.4.2
Llei 14/1985	557	9.8.3
Llei 15/1985	557	7.1.2
Llei 16/1985	566	11.3.2
Llei 17/1985	569	4.1.2
Llei 18/1985	570	12.1.5
Llei 19/1985	570	3.2.3
Llei 20/1985	572	10.1.4
Llei 21/1985	616	14.5.2
Llei 22/1985	616	14.6.3
Llei 23/1985	621	12.1.4
Llei 24/1985	621	3.2.1
Llei 25/1985	627	8.1.5
Llei 26/1985	634	17.1.2
Llei 27/1985	634	6.1.4
Llei 28/1985	634	12.2.2
Llei 29/1985	633	13.3.2
Llei 1/1986	658	12.3.2
Llei 2/1986	658	3.2.3
Llei 3/1986	666	12.4.3
Llei 4/1986	666	2.4.3
Llei 5/1986	676	6.4.3
Llei 6/1986	693	3.3.3
Llei 7/1986	703	8.2.1
Llei 8/1986	695	3.2.2
D.L. 1/1986	734	14.6.2
D.L. 2/1986	734	18.2.3
D.L. 3/1986	734	11.1.3
D.L. 4/1986	734	12.1.3
D.L. 5/1986	745	3.6.2
Llei 9/1986	770	4.1.3
Llei 10/1986	772	3.2.1
Llei 1/1987	788	3.2.2
Llei 2/1987	787	3.3.4
Llei 3/1987	819	16.1.2
Llei 4/1987	826	4.3.1
Llei 5/1987	826	5.4.2

Llei 6/1987	826	5.2.2
Llei 7/1987	826	5.3.1
Llei 8/1987	832	5.1.2
Llei 9/1987	850	14.1.3
Llei 10/1987	850	14.1.3
Llei 11/1987	851	14.1.3
Llei 12/1987	851	11.4.3
Llei 13/1987	869	15.1.5
Llei 14/1987	869	7.3.2
Llei 15/1987	869	18.2.3
Llei 16/1987	869	16.2.4
Llei 17/1987	869	11.6.2
Llei 18/1987	869	8.1.6
Llei 19/1987	867	3.2.3
Llei 20/1987	923	9.6.4
Llei 21/1987	923	4.1.4
Llei 22/1987	929	5.2.2
Llei 23/1987	932	5.5.1
Llei 24/1987	933	2.2.4
Llei 25/1987	934	3.2.2
Llei 1/1988	961	14.6.3
Llei 2/1988	961	1.1.6
D.L. 1/1988	962	11.6.2
Llei 3/1988	967	12.4.8
Llei 4/1988	974	8.1.7
Llei 5/1988	982	5.2.2
Llei 6/1988	978	12.5.2
Llei 7/1988	978	12.4.3
Llei 8/1988	977	9.7.2
Llei 9/1988	978	3.2.3
Llei 10/1988	1025	10.1.2
Llei 11/1988	1069	4.1.3
Llei 12/1988	1072 annex	14.4.2
Llei 13/1988	1088	3.2.2
Llei 1/1989	1109	9.1.3
Llei 2/1989	1109	16.5.2
Llei 3/1989	1116	14.6.3
Llei 4/1989	1130	14.6.3
Llei 5/1989	1143	14.7.2
Llei 6/1989	1149	7.1.2
Llei 7/1989	1153	18.2.1
Llei 8/1989	1153	9.3.2
Llei 9/1989	1167	3.2.3
Llei 10/1989	1167	12.4.5
Llei 11/1989	1167	17.3.3
Llei 12/1989	1234	1.6.2
Llei 13/1989	1234	2.4.2
D.L. 1/1989	1235	3.3.3
Llei 1/1990	1243	16.2.2
Llei 2/1990	1243	15.1.4
Llei 3/1990	1243	5.2.2
Llei 4/1990	1271	11.6.4
Llei 5/1990	1271	11.6.3
Llei 6/1990	1273	14.1.3
Llei 7/1990	1277	14.6.3
Llei 8/1990	1280	14.1.3
Llei 9/1990	1293	3.2.2
Llei 10/1990	1308	6.5.2
Llei 11/1990	1308	8.3.3
Llei 12/1990	1314	11.2.2
D.L. 1/1990	1317	11.2.2
Llei 13/1990	1319	14.1.3
Llei 14/1990	1319	3.2.3
Llei 15/1990	1324	20.1.5
Llei 16/1990	1326	5.2.5
Llei 17/1990	1367	9.3.4
Llei 18/1990	1371	14.2.2
Llei 19/1990	1381	12.4.4
Llei 20/1990	1386	3.2.2
Llei 21/1990	1392	2.2.3
Llei 22/1990	1392	12.4.3
Llei 1/1991	1418	6.4.2

Diei 2/1991	1424	13.2.3
Diei 3/1991	1424	8.2.2
Diei 4/1991	1424	18.1.2
Diei 5/1991	1427	4.1.3
O.L. 1/1991	1433	2.2.3
Diei 6/1991	1441	14.6.3
Diei 7/1991	1441	14.1.3
Diei 8/1991	1440	4.6.3
Diei 9/1991	1440	15.2.2
Diei 10/1991	1445	19.1.4
Diei 11/1991	1445	8.1.3
Diei 12/1991	1445	8.3.3
Diei 13/1991	1469	13.3.2
Diei 14/1991	1468	3.2.3
Diei 15/1991	1468	1.5.2
Diei 16/1991	1469	6.1.3
O.L. 2/1991	1498	18.2.3
Diei 17/1991	1514	12.2.2
Diei 18/1991	1514	12.1.5
Diei 19/1991	1520	18.2.2
Diei 20/1991	1526	11.2.5
Diei 21/1991	1526	6.2.3
Diei 22/1991	1530	14.1.3
Diei 23/1991	1540	16.1.2
Diei 24/1991	1541	11.2.4
Diei 25/1991	1535	17.2.2
Diei 26/1991	1535	5.4.3
Diei 27/1991	1537	5.4.3
Diei 28/1991	1544	13.3.5
Diei 29/1991	1537	14.1.3
Diei 30/1991	1539	7.3.2
Diei 31/1991	1538	10.2.2
Diei 1/1992	1536	3.2.2
Diei 2/1992	1546	3.3.3
Diei 3/1992	1541	8.3.3
Diei 4/1992	1541	8.3.3
Diei 5/1992	1541	8.3.3
Diei 6/1992	1542	14.4.3
Diei 7/1992	1543	4.8.4
Diei 8/1992	1543	14.1.3
Diei 9/1992	1544	14.1.3
Diei 10/1992	1563	13.3.2
O.L. 1/1992	1617	3.2.3
Diei 2/1992	1617	8.3.2
Diei 3/1992	1689	3.2.2
Diei 4/1992	1715	14.1.3
Diei 5/1992	1719	9.1.4
Diei 6/1992	1719	16.2.2
Diei 7/1992	1727	9.1.3
O.L. 1/1993	1748	16.3.2
Diei 5/1993	1765	3.2.3
Diei 6/1993	1776	18.2.3
Diei 7/1993	1807	11.3.2
Diei 8/1993	1807	14.1.3
Diei 9/1993	1807	9.2.2
Diei 10/1993	1809	17.1.3
Diei 11/1993	1815	5.4.3
Diei 12/1993	1820	11.1.4
Diei 13/1993	1829	7.1.2
Diei 14/1993	1829	13.3.2
Diei 15/1993	1840	2.2.5
Diei 16/1993	1840	3.2.2
Diei 17/1993	1846	12.1.5
Diei 1/1994	1872	5.1.3
Diei 2/1994	1879	2.4.3
Diei 3/1994	1890	12.4.8
Diei 4/1994	1890	17.1.2
O.L. 1/1994	1892	7.1.2
Diei 5/1994	1898	6.3.2
Diei 6/1994	1904	15.5.2
Diei 7/1994	1907	18.2.2
Diei 8/1994	1907	16.4.2

Olei 9/1994	1921	4.1.2
Olei 10/1994	1921	6.1.2
Olei 11/1994	1921	11.1.5
O.L. 2/1994	1926	2.4.3
O.L. 3/1994	1926	2.4.3
O.L. 4/1994	1926	2.4.3
O.L. 5/1994	1926	2.4.3
O.L. 6/1994	1926	2.4.3
O.L. 7/1994	1926	2.4.3
O.L. 8/1994	1926	2.4.3
O.L. 9/1994	1926	3.1.2
O.L. 10/1994	1927	2.4.3
O.L. 11/1994	1927	2.4.3
O.L. 12/1994	1928	2.4.3
O.L. 13/1994	1928	2.4.3
O.L. 14/1994	1928	2.4.3
O.L. 15/1994	1928	2.4.3
O.L. 16/1994	1928	2.4.3
Olei 12/1994	1992	3.2.2
Olei 13/1994	1993	11.6.3
O.L. 17/1994	1997	17.1.1
Olei 1/1995	2032	11.1.3
Olei 2/1995	2035	1.3.2
Olei 3/1995	2040	3.3.4
Olei 4/1995	2043	1.1.3
Olei 5/1995	2071	12.4.9
Olei 6/1995	2073	2.4.5
Olei 7/1995	2072	14.6.3
Olei 8/1995	2083	14.4.4
Olei 9/1995	2083	12.4.7
Olei 10/1995	2083	9.1.2
Olei 11/1995	2116	10.1.1
Olei 1/1996	2192	2.2.5
Olei 2/1996	2192	3.2.3
Olei 3/1996	2129	3.2.3
Olei 4/1996	2192	11.1.4
Olei 5/1996	2215	7.1.3
Olei 6/1996	2223	18.2.1
Olei 7/1996	2232	2.2.6
Olei 8/1996	2232	9.5.4
Olei 9/1996	2234	7.3.2
Olei 10/1996	2238	14.1.3
Olei 11/1996	2238	14.1.3
Olei 12/1996	2238	14.1.3
Olei 13/1996	2238	11.2.4
Olei 14/1996	2217	3.2.2
Olei 15/1996	2284	14.5.1
Olei 16/1996	2290	17.1.2
Olei 17/1996	2300	3.3.3
Olei 18/1996	2300	19.3.1
Olei 19/1996	2300	3.2.2

ÍNDIX GENERAL

- 1 Institucions bàsiques
 - 1.1 President, Parlament i Consell Executiu
 - 1.2 Sistema electoral
 - 1.3 Iniciativa legislativa popular
 - 1.4 Consell consultiu
 - 1.5 Sindicatura de comptes
 - 1.6 Síndic de Greuges
- 2 Organització interior
 - 2.1 Estructura orgànica
 - 2.2 Organismes genèrics creats per llei
 - 2.3 Alts càrrecs i similars
 - 2.4 Règim jurídic i procediment administratiu
- 3 Finances, impostos i pressupostos
 - 3.1 Finances
 - 3.2 Pressupostos
 - 3.3 Impostos i taxes
 - 3.4 Deute públic
 - 3.5 Patrimoni
 - 3.6 Sector públic
- 4 Funció Pública
 - 4.1 Estructura de la Funció pública
 - 4.2 Accés a la funció pública i promoció
 - 4.3 Escola d'administració pública
 - 4.4 Personal de 1939
- 5 Règim Local
 - 5.1 Qüestions generals i Municipis
 - 5.2 Comarques
 - 5.3 Entitats metropolitanes
 - 5.4 Diputacions
 - 5.5 Plans d'obres i serveis
- 6 Àmbit de Governació
 - 6.1 Seguretat Ciutadana
 - 6.2 Seguretat viària i trànsit
 - 6.3 Incendis i protecció civil
 - 6.4 Joc
 - 6.5 Espectacles
- 7 Àmbit d'Economia
 - 7.1 Crèdit, banca i assegurances
 - 7.2 Mercat de valors
 - 7.3 Estadística
- 8 Àmbit d'Ensenyament
 - 8.1 Aspectes generals. Primària i secundària
 - 8.2 Altres ensenyaments
 - 8.3 Ensenyament universitari
 - 8.4 Acadèmies i recerca
- 9 Àmbit de Cultura
 - 9.1 Promoció cultural
 - 9.2 Patrimoni cultural
 - 9.3 Arxius, biblioteques i museus
 - 9.4 Premsa i mitjans de comunicació
 - 9.5 Ràdio i televisió
 - 9.6 Llengua catalana i parla aranesa
 - 9.7 Esport

9.8	Joventut
10	Àmbit de Sanitat
10.1	Sanitat i Seguretat Social
10.2	Farmàcia
11	Àmbit de Política Territorial
11.1	Ordenació del territori
11.2	Urbanisme i habitatge
11.3	Carreteres
11.4	Ferrocarrils i transport
11.5	Ports i aeroports
11.6	Política hidràulica
12	Àmbit d'Agricultura, ramaderia i pesca
12.1	Agricultura i ramaderia
12.2	Caça
12.3	Pesca
12.4	Medi natural
12.5	Monts i aprofitaments forestals
12.6	Denominacions d'origen
13	Àmbit de Treball
13.1	Relacions laborals
13.2	Ocupació
13.3	Cooperativisme
14	Àmbit de Justícia
14.1	Dret civil
14.2	Administració de la justícia
14.3	Notaris i registradors
14.4	Protecció de menors
14.5	Associacions i fundacions
14.6	Col·legis professionals
14.7	Afers penitenciaris
15	Àmbit d'Indústria i Energia
15.1	Indústria
15.2	Energia i Mineria
15.3	Artesania
16	Àmbit de Comerç, Consum i Turisme
16.1	Comerç
16.2	Consum
16.3	Publicitat
16.4	Fires
16.5	Turisme
16.6	Cambres de la propietat i de comerç, indústria i navegació
17	Àmbit de Benestar Social
17.1	Seguretat Social i Serveis Socials
17.2	Voluntariat
17.4	Promoció de la dona
18	Àmbit de Medi ambient
18.1	Aspectes generals
18.2	Normes sectorials
19	Temes diversos
19.1	Símbols nacionals
19.2	Guardons institucionals
19.3	Relacions exteriors